

OTSUICHI

Trúc Ly dịch

Sắc xanh còn mãi

Góc tối học đường và
cuộc đấu tranh cô đơn
của một trái tim thuần khiết

NHÀ XUẤT BẢN
DÂN TRÍ

Tiểu thuyết trinh thám

Sắc xanh còn mãi

Tác giả: Otsuichi

Người dịch: Trúc Ly

Phát hành: AZ Việt Nam

Nhà xuất bản Dân Trí 2021

ebook©vctvegroup

CHƯƠNG MỘT

1

Tôi là một đứa nhát cáy, dễ phát run vì đủ thứ chuyện. Đến tận năm lớp Ba, tôi mới dám đi vệ sinh đêm một mình. Chỉ cần cánh cửa tủ âm tường hé mở chút thôi cũng khiến tôi sợ rúm ró. Nó làm tôi tưởng tượng ngay đến cảnh có khuôn mặt người nhìn về phía mình qua khe hở. Thế nên tôi không tài nào yên tâm nếu cửa chưa đóng kín. Tôi nghi ngờ về sự tồn tại của ma quỷ nhưng sợ thì vẫn sợ.

Dạo gần đây tôi mới nhận ra chuyện mình nhút nhát hơn bạn bè cùng tuổi.

Vào một ngày Chủ nhật của kì nghỉ xuân, tôi và vài đứa bạn đạp xe đi mua đồ ở siêu thị cạnh trường để mua kẹo bikkuriman^[1]. Trong mỗi túi kẹo có tặng kèm hình dán, việc sưu tầm những hình này đã trở thành trò thịnh hành của đám con trai. Chúng tôi mất công đạp xe đến tận siêu thị đều có mục đích cả. Kẹo bikkuriman rất được yêu thích, chỉ cần xếp lên quầy là đám trẻ con mua hết ngay trong phút chốc, thế nên không dễ gì mua được loại kẹo này ở các cửa hàng tạp hóa bình thường.

Tôi có đứa bạn tên là Michio, mẹ nó làm ở siêu thị cạnh trường. Theo thông tin từ nó, siêu thị sẽ nhập bikkuriman vào khoảng 10 giờ ngày Chủ nhật. Nghe được tin này, chúng tôi đã kéo nhau đến đó.

Cuối cùng, chúng tôi cũng mua được đủ số kẹo mà mình muốn.

“Con cảm ơn cô ạ.”

Một đứa trong nhóm nói với mẹ Michio đang làm việc, giọng nghe thân thiết lắm. Cô ấy mặc đồng phục siêu thị, đáp lại lời cảm ơn bằng một nụ

cười. Cô cũng quay sang nhìn tôi và nói:

“Chào con, Masao.”

Tôi nghĩ mình phải cảm ơn cô song lại không nói gì. Không hiểu sao, tôi cảm thấy ngượng ngượng và cũng thấy sợ nữa.

Tôi không giỏi nói chuyện với người mà mình không thân thiết. Tôi cũng tự biết mình nhát người vô cùng. Thậm chí, tôi còn không dám nhìn vào mắt người mà mình nói chuyện lần đầu. Đứng trước mặt mẹ của Michio, tôi chỉ biết cúi gằm mặt.

Rời khỏi siêu thị, chúng tôi lại đạp xe về. Chúng tôi luôn di chuyển bằng phương tiện này. Có lần, mẹ tôi nói cảnh mấy đứa tôi đạp xe nối đuôi nhau trông chẳng khác gì đám quái xế.

Vừa đạp xe, tôi vừa nghĩ tới việc khi này mình đã không chào mẹ Michio. Tôi hối hận vì đã không làm vậy. Những đứa khác chào hỏi đàng hoàng, vậy mà tôi thì không. Chắc cô ấy sẽ nghĩ tôi là một đứa vô lễ.

Sau khi đến công viên, cả đám mở túi kẹo ra và kiểm tra hình dán bên trong. Chúng được gọi là hình dán bikkuriman và có rất nhiều loại. Vì miếng dán được niêm phong trong túi nên khi mua, chúng tôi không biết mình sẽ lấy được loại nào. Niềm vui mà bikkuriman mang lại cho đám trẻ con chúng tôi chẳng khác nào người lớn chơi cờ bạc.

“Oh Yeah!”

Một đứa la toáng lên, tay giơ cao hình dán vừa lấy từ trong túi ra. Hình dán phản xạ ánh mặt trời, lấp lánh bảy sắc cầu vồng. Đó là loại hiếm, không dễ gì tìm được. Đám bạn tôi lần lượt vớt kẹo vào thùng rác. Chúng nó mua bikkuriman chỉ để sưu tầm hình dán nên chẳng buồn ăn mà cứ thế quẳng luôn túi kẹo còn nguyên. Tôi cũng học theo, làm y như các bạn. Không rõ tại sao nhưng lúc đó, tôi nhận ra mình nhát hơn đám bạn.

Bạn bè của tôi có thể bắt chuyện với bất kì ai. Dù là người lạ, chúng nó vẫn chào hỏi mà chẳng sợ sệt. Chúng có thể vứt sạch đồng kẹo còn ăn được vào thùng rác mà không hề do dự. Tuy làm theo chúng nó song càng lúc tôi càng thấy sợ. Tôi nghĩ vứt bỏ thứ vẫn còn ăn được là hành động tồi tệ vô cùng. Nhưng chúng bạn lại xem đây như điều hiển nhiên. Chỉ có mình tôi sợ. Để đám bạn không nhận ra mình đang phát run vì điều này, tôi giả vờ thản nhiên như thường.

Trường tiểu học của tôi nằm cách xa trung tâm thị trấn, xung quanh có nhiều cánh đồng. Đi trên con đường hẹp giữa đồng, qua khỏi những nhà kính trồng dâu, băng ngang con đường quốc lộ duy nhất cắt qua thị trấn là đến trường tôi. Không ít lần tôi đã phải đi học trên con đường có xe tải đi qua làm bùn bắn tứ tung. Khi đi xe cùng người dì sống cách xa thị trấn này, dì nói với tôi rằng:

“Khu vực này là thôn quê rồi nhì!”

Tôi chưa từng nghĩ nơi mình sống là vùng nông thôn cho đến khi nghe dì nói câu này. Thế nên, tôi bất ngờ và cảm thấy hơi tổn thương. Vì ở lớp tôi, các bạn thường dùng từ “thôn quê” này để bêu rếu nhau.

Kì nghỉ xuân kết thúc, buổi sáng ngày đầu tiên của học kì mới.

Tôi cùng Michio đến trường. Qua mùa đông lạnh tê cóng da thịt, đến tháng Tư, thời tiết đã trở nên ấm áp hơn. Mặc dù vậy, lúc này, chúng tôi vẫn đến trường trong cái lạnh rùng mình của buổi sáng. Trong suốt kì nghỉ xuân, tôi không đeo cặp lần nào nên cảm giác nặng vai lâu ngày mới có vừa thân thuộc vừa khó chịu làm sao.

“Hình như giáo viên chủ nhiệm năm nay là người mới đi dạy đó.”

Michio nói.

Ngôi trường tôi đang theo học có khoảng hai trăm học sinh. Năm nay, tôi và Michio lên lớp Năm. Do không đổi lớp nên tôi và nó vẫn học cùng nhau.

“Chắc còn trẻ lắm hả?”

Tôi hỏi. Michio nghiêng đầu.

“Nghe nói mới tốt nghiệp đại học thôi.”

Michio nói vậy nhưng bọn tôi không biết trường đại học là nơi nào nên khó mà lường tượng được.

Michio đã chơi với tôi suốt từ hồi học mẫu giáo. Chúng tôi hay nói chuyện với nhau về mô hình lắp ghép.

“Phải đợi khô rồi sơn lại nước hai thì màu mới đẹp, nhỉ!”

Đây là câu mà Michio vẫn thường nói. Sơn mô hình ở nhà tôi sẽ bị cha mẹ tôi than phiền về mùi sơn. Còn cha mẹ Michio khá dễ tính nên tôi thường đến nhà nó để lên màu. Chúng tôi sẽ sơn màu các bộ phận trước khi dùng kim cắt nó ra khỏi khung. Nếu không, đến lúc hoàn thành, mô hình sẽ trở thành một thứ trắng nhách nhạt nhẽo.

Đến trường, tôi định cất giày vào tủ thì phát hiện bên trong đã có giày của ai đó đặt vào trước.

“Nhầm rồi Masao, đó là tủ giày của khối Bốn mà.”

Michio nói. Tôi quên là mình đã lên lớp nên mới cất giày vào ngăn tủ mà mình đã dùng đến tận hồi tháng Ba. Tất nhiên, chúng tôi cũng đổi sang phòng học khác. Phòng học của khối Năm nằm sát bên phòng của khối Bốn, nơi mà chúng tôi đã học ở đó suốt năm vừa rồi. Sáng nay, tôi không đi nhầm nhưng vẫn sợ có ngày mình sẽ vào sai lớp. Chỉ tưởng tượng cảnh bị đám nhỏ tuổi hơn mình cười nhạo thôi cũng đủ làm tôi xanh mặt.

Phòng học mới trông mới mẻ và xa lạ làm sao. Sau khi chúng tôi vào học, các bức tường sẽ trở nên sặc sỡ dần theo thời gian, sẽ được dán đầy

tranh do chúng tôi vẽ trong giờ thủ công hay những câu tục ngữ bốn chữ mà chúng tôi viết trong giờ luyện chữ. Ngày đầu vào lớp, phòng học ảm đạm vô cùng, trên tường chỉ treo độc một chiếc đồng hồ tròn đơn giản.

Đổi sang phòng học mới, bàn ghế cũng không phải loại mà chúng tôi đã dùng năm trước. Bước vào phòng, tôi lưỡng lự không biết phải ngồi ở đâu. Nhưng quan sát kĩ thì có thể thấy mọi người đã yên vị ở chỗ cũ như hồi lớp Bốn. Tôi cũng làm theo các bạn. Bàn được xếp thành các dãy hai bàn cạnh nhau, nam và nữ ngồi theo cặp. Vị trí ngồi sẽ được quyết định bằng cách rút thăm vào đầu mỗi học kì. Hôm nay bắt đầu kì mới nên chắc chắn chúng tôi sẽ lại rút thăm.

Các bạn trong lớp nói cười ồn ào. Còn tôi suốt ngày tưởng tượng kết thúc kì nghỉ xuân cũng là kết thúc cuộc đời mình, về cơ bản, tôi ghét trường học. Điều này khiến tôi chẳng có tâm trạng gì. Nhưng vì lâu rồi mới cảm nhận được sự ồn ào gần kề thế này nên tôi thấy vui vui. Từ nay, cuộc sống mới sẽ bắt đầu. Xúc cảm rung động luôn xuất hiện vào mỗi kì học mới đang ngập tràn trong lồng ngực tôi.

Thầy Haneda vừa mở cửa vào lớp, mọi người liền im bật, không âm ĩ như ban nãy. Ai nấy vội vã trở về chỗ, chờ đợi thầy giáo đứng trên bục giảng mở lời. Thầy Haneda là một người đàn ông trẻ tuổi, cao, gầy và có giọng nói rõ ràng. Dáng vẻ thầy tự tin, nhìn không giống một người mới tốt nghiệp đại học chút nào.

“Chào các em. Lần đầu thầy đi dạy nên chắc sẽ có nhiều thiếu sót, nhưng thầy mong sẽ cùng các em tạo ra những tiết học thật thú vị.”

Thầy viết lên bảng đen cái tên “Haneda Mitsunori” bằng nét chữ cứng cáp rồi bắt đầu giới thiệu bản thân. Sở thích của thầy là vận động và đi cắm trại.

“Hồi ở trường đại học, thầy có chơi bóng đá.”

Thầy vừa nói, đám con trai liền xông xáo. Tôi cũng thích bóng đá nhưng không cuồng nhiệt như các bạn nên sẽ không hâm mộ thầy chỉ vì chuyện đó đâu. Tôi thấy chuyện ấy chẳng có gì lạ vì dáng người, gương mặt và kiểu tóc của thầy nhìn giống cầu thủ bóng đá thật.

Hồi lớp Bốn, chúng tôi thường học đá bóng trong giờ thể dục. Vì dáng người tôi tròn tròn nên tôi không thích tiết thể dục lắm, nhưng tôi lại thích đá bóng. Ví như bài nhảy qua bụi, tôi chắc chắn mình sẽ “không làm được”. Nhưng bóng đá thì khác, chỉ cần ra vẻ mình đang đuổi theo bóng là có thể xem như đang tham gia trận bóng. Tất nhiên, tôi sợ thất bại nên toàn mong bóng đừng lăn về phía mình. Dù vậy nhưng vẫn đỡ hơn về bết khi chạy marathon nhiều.

Thầy Haneda nhanh chóng hòa nhập với lớp. Đúng là bầu không khí ban đầu có hơi sượng. Có lẽ do đây là lớp đầu tiên thầy chủ nhiệm nên thầy không biết phải cư xử với chúng tôi ra sao chẳng? Thực ra chúng tôi giống thầy.

Tiết dạy đầu tiên của thầy Haneda là Ngữ văn. Thoạt tiên, thầy vừa lật sách giáo khoa soạn soạn vừa kể chuyện phiếm, sau đó mới bắt đầu đọc nội dung trong sách. Mọi người trong lớp đều im lặng lắng nghe thầy giảng. Thỉnh thoảng, thầy Haneda cũng kể chuyện nhằm chọc bọn tôi cười nhưng chẳng mấy ai phản ứng nên có khi thầy lại ngắc ngứ như đang lúng túng.

Đến giờ giải lao, khoảng cách giữa chúng tôi và thầy Haneda mới thật sự được thu hẹp. Lúc đó, thầy ở phòng giáo viên, bọn con trai đùa nghịch đá bóng trong lớp làm vỡ kính cửa sổ. Ai cũng nghĩ thầy Haneda sẽ la mắng nên mấy đứa gây tội đã sớm chuẩn bị tinh thần. Nhưng thầy không mắng chúng nó.

“Các em không bị thương là tốt rồi. Ngày xưa thầy cũng hay làm vậy lắm.”

Sau đó, thầy nhắc nhở tất cả học sinh không được đá bóng trong lớp học. Nhờ chuyện này mà đám con trai trong lớp coi thầy là một người lớn hiểu chuyện, khác hẳn những người lớn khác.

Vào thứ Hai và thứ Năm hàng tuần, thầy lại phát tài liệu cho chúng tôi. Tài liệu như báo lớp này viết suy nghĩ của thầy, tình hình của lớp và những chuyện khác. Trên đầu có dòng chữ lớn “Báo Lớp Năm”. Đó là tên tờ báo lớp của chúng tôi.

“Giáo viên năm nay cũng nhiệt tình quá nhỉ!”

Mẹ đã nói vậy khi thấy tôi mang “Báo Lớp Năm” về nhà đọc. Thầy Haneda viết tiêu đề rất thú vị nên cả nhà tôi đã chuyền tay nhau đọc.

Một ngày nọ, thầy mang một chú cá vàng đến lớp. Thầy đặt bể cá ở cuối lớp, thế là chúng tôi sẽ nuôi nó.

“Sao lại là cá vàng?”

Michio vừa nhìn bể cá vừa thì thầm.

“Sao không phải là chó hay mèo nhỉ.”

Tôi nhìn đám bong bóng do máy bơm phun ra và nói. Mèo dễ thương hơn cá vàng nhiều.

“Chắc tại ồn chẳng?”

“À đúng rồi, phải là con gì không kêu mới được.”

“Cá răng đao^[2] cũng được mà.”

Michio nói vậy rồi cười lém lỉnh. Cá răng đao là loài ăn thịt, tấn công con người nên gây ấn tượng với phái mạnh. Tôi nhìn con cá thành thoi vẩy đuôi trong bể, trong lòng nghĩ nếu mình được phân công chăm vật nuôi thì tốt quá. Chăm cá vàng là công việc thoải mái nhất trong số các việc được phân công trong lớp.

Cả lớp ai cũng yêu mến thầy Haneda. Giờ nghỉ trưa, thầy sẽ cùng chơi bóng chày đá với đám con trai trong lớp. Đây là môn bóng chày nhưng

dùng trái bóng đá. Pitcher sẽ ném bóng, còn batter^[3] sẽ dùng chân đá bóng.

Chúng tôi chia thành đội đỏ và trắng theo thể lực và dáng người để không chênh lệch nhau về sức mạnh. Lúc chơi bóng đá, chúng tôi cũng thường chia đội như vậy.

Trong trò bóng chày đá, thầy Haneda rất mạnh nên đội nào có thầy thì phải cho các thành viên giỏi vận động sang đội đối thủ. Chúng tôi có cảm giác thầy có thể đá bóng đi bất cứ đâu. Đúng là từng chơi có khác, thầy đá giỏi như thể cơ mà. Cả đám con trai chúng tôi há hốc mồm nhìn theo quả bóng bay vượt khỏi đầu nhóm phòng thủ đã cố hết sức lùi về sau. Những lúc làm batter, gần như lần nào thầy cũng đá một cú home run^[4]. Tuy nhiên, những đứa giỏi vận động đã sang đội đối thủ nên trận đấu giữa hai bên vẫn nảy lửa vô cùng.

Thầy Haneda dễ dàng được lòng bọn con trai trong lớp. Tuy vẫn là quan hệ thầy trò nhưng thảnh thơi, thầy lại cùng những đứa thích bóng đá bàn tán hăng say về cầu thủ yêu thích. Những lúc như thế, nhìn thầy như hòa vào với lớp, trở thành bạn thân của học sinh. Đây là lần đầu tiên lớp tôi có giáo viên chủ nhiệm khiến mọi người cảm thấy gần gũi như vậy.

Tuy nhiên, hầu như tôi không nói chuyện với thầy. Tôi không biết gì về bóng đá, nếu nói chuyện thì chỉ toàn về truyện tranh, trò chơi điện tử hay mô hình lắp ráp. Tôi tự thấy những thứ này chẳng có liên hệ gì với thầy Haneda.

Trong lớp, tôi không phải học sinh nổi bật nên có khi thầy còn chẳng biết đến sự hiện diện của tôi. Hơn nữa, tôi là một đứa sợ sự tồn tại mang tên “giáo viên” đến cùng cực. Tôi cố nhớ lại các giáo viên đã chủ nhiệm tôi từ trước đến nay song không nhớ được khuôn mặt nào. Chúng không hề tồn tại trong kí ức của tôi. Chính tôi cũng thấy lạ. Có lẽ vì chưa từng nói chuyện thân thiết với giáo viên nên tôi không có ấn tượng gì về họ chẳng? Những lần nói chuyện với họ, tôi luôn trong trạng thái căng thẳng. Thậm chí, tôi

cho rằng bắt chuyện với giáo viên là việc không phải phép nên rất hiếm khi tôi làm việc này. Không hiểu sao, tôi thấy mình chỉ nên nói chuyện với giáo viên khi có việc cần thiết, nếu không thì đừng.

Bởi vậy, khi nhìn các bạn có thể vui vẻ chuyện trò với thầy Haneda về bóng đá, tôi ghen tị lắm. Tôi cũng muốn thân thiết với thầy. Thầy luôn nói chuyện với nụ cười trên môi và khiến đám học sinh vui vẻ. Quanh thầy là một vòng hào quang rực rỡ. Tôi luôn nghĩ nếu thầy nói chuyện về trò chơi điện tử và truyện tranh với tôi thì vui biết bao.

Vào một ngày tháng Tư, thầy Haneda đến thăm nhà tôi. Cuối cùng cũng được “diện kiến” thầy giáo chủ nhiệm trong lời đồn nên mẹ tôi đã mong ngóng suốt từ hôm qua đến giờ. Tôi có một chị gái hiện đang học cấp hai. Chị ấy cũng muốn thấy mặt thầy vì tôi đã rêu rao rằng trông thầy giống cầu thủ bóng đá nào đó. Thế nên, chị ấy nài nỉ mẹ rằng: “Thầy tới thì mẹ nhớ chụp hình thầy cho con nhé. Năn nỉ mẹ đó”.

Chuông cửa kêu. Là thầy Haneda. Thầy đứng trước cửa nhà tôi với nụ cười trên môi. Mẹ tôi và thầy cúi chào nhau. Tôi chợt thấy ngượng ngùng. Cảnh mẹ tôi và thầy giáo chủ nhiệm đứng cạnh nhau trông kì quặc làm sao.

Mẹ dẫn thầy đến phòng khách. Chắc vì ở nông thôn, người ta hay nói nhà rộng nên lúc đi qua hành lang, thầy cũng thốt “Nhà mình rộng quá!”. Chẳng phải mình được khen nhưng tôi vẫn thấy vui vui.

Tôi đặt cốc trà lúa mạch lên khay rồi mang đến chỗ sô-pha thầy đang ngồi ở phòng khách. Đây là việc mà mẹ đã dặn dò tôi từ trước. Xem ra, việc này sẽ khiến tôi trông như một đứa trẻ được nuôi dạy cẩn thận.

“Masao ở trường có ngoan không thầy?”

Mẹ tôi hỏi thầy Haneda. Tôi ngồi cạnh mẹ, căng thẳng lắng nghe cuộc nói chuyện của hai người. Tôi không thích những khi thế này nên muốn

chuồn đi xem phim hoạt hình. Nhưng tất nhiên, tôi chẳng có dũng khí để làm chuyện đó.

“Em ấy hơi thụ động nhưng rất chăm học ạ.”

Thầy trả lời. Trong giờ học, tôi không mấy khi giơ tay phát biểu. Thầy đã nhắc nhở tôi về chuyện này. Không phải vì tôi không biết câu trả lời mà vì tính cách đã khiến tôi biết cũng chẳng thể giơ tay. Tôi cực kì, cực kì sợ gây chú ý. Hơn nữa, chẳng phải nhiều khi người ta nghĩ mình biết câu trả lời nên mạnh dạn giơ tay, đến khi phát biểu xong mới biết mình sai hay sao? Tôi “vẽ” ra đủ kiểu thất bại trong đầu, cảm giác căng thẳng hóa thành từng giọt mồ hôi chạy dọc sống lưng. Thế nên, chẳng lần nào tôi giơ tay phát biểu được. Tôi tưởng tượng khi mình giơ tay, ánh mắt của cả lớp sẽ đổ dồn về phía tôi. Tôi sợ điều này và cho rằng họ đang cùng nhau chực chờ tôi thất bại.

“Nhờ thầy giúp đỡ Masao nhà tôi ạ.”

Mẹ tôi kính cẩn cúi đầu, tiễn thầy Haneda.

“Chào em nhé!”

Thầy ngồi vào chiếc xe hơi màu đen ở bãi đỗ xe và vẫy tay chào tôi. Tôi vui lắm. Thầy Haneda chủ nhiệm lớp được hơn hai tuần nhưng tôi vẫn chưa có dịp thân thiết với thầy. Khi nói chuyện cùng lắm chỉ hai, ba câu. Tất nhiên, bối cảnh là lớp học ồn ào, khi thầy nói chuyện với các bạn khác thì nhân tiện bắt chuyện với tôi. Nhưng cái vẫy tay khi này của thầy khác với những khi đó, là một hành động thân mật. Tôi nhìn theo bóng xe thầy dần xa, thở phào nhẹ nhõm vì chuyến thăm nhà học sinh kết thúc trong êm đẹp.

“Thầy tốt quá con nhỉ!”

Hôm ấy, đang ăn tối thì mẹ nói với tôi như vậy.

“Gì cơ? Con cũng muốn gặp thầy! Thấy ấy như thế nào? Ngầu lắm hả mẹ?”

Chị tôi hỏi tới tấp. Mẹ nói thầy giống người nổi tiếng nào đó khiến chị càng kêu la tiếc nuối.

“Lần tới có chủ nhiệm của Nobu đến nhà đó. Khi ấy, con giúp mẹ bưng trà là thấy mặt thầy thôi mà.”

Nhà tôi có năm người, ngoài bố mẹ, tôi còn có chị gái và em trai. Em trai Nobu của tôi đang học lớp Ba, nhỏ hơn tôi hai tuổi.

Thằng bé khác tôi, tính tình hoạt bát, chạy nhanh nữa. Anh em mà khác nhau đến mức này kể cũng lạ. Hôm trước là sinh nhật nó nên nó nài nỉ mẹ tôi mua găng tay bóng chày cho. Một đứa ghét các thể loại vận động nói chung như tôi thật không tài nào hiểu được đòi hỏi của nó.

“Chủ nhiệm của Nobu là cô mà mẹ!”

Chị tôi gần như muốn hét lên.

2.

Trong lớp tôi, mỗi học sinh phải phụ trách một công việc khác nhau, được gọi là “cán sự”. Chẳng hạn như cán sự bữa ăn là người sẽ đứng trước lớp đọc thực đơn của ngày hôm đó vào mỗi giờ ăn và ra hiệu lệnh “Mọi người chắp tay lại. Mời mọi người ăn cơm”. Tất cả học sinh sẽ bắt đầu bữa ăn theo hiệu lệnh đó. Cán sự thể dục có nhiệm vụ chuẩn bị bóng và thảm cần cho tiết học, sau đó sẽ đứng trước lớp, đếm nhịp cho cả lớp khởi động. Các nhiệm vụ này sẽ được phân công vào đầu kì và không đổi cho đến khi bắt đầu học kì tiếp theo. Vậy nên, một khi phụ trách công việc mình ghét sẽ buộc phải làm việc đó suốt học kì. Trong lớp tôi, ai cũng nghiêm túc trong buổi phân công.

Sau khi thầy đến thăm nhà học sinh, vào thứ Năm cùng tuần, lớp chúng tôi đã có một buổi phân công phụ trách vào tiết sinh hoạt.

“Ai muốn làm cán sự báo thì giơ tay nào!”

Thầy Haneda nói xong, có mấy cánh tay giơ lên. Cán sự báo là người phải làm báo lớp. Đây là tờ báo riêng biệt với “Báo Lớp Năm” mà thầy Haneda làm, gồm những bài viết dưới góc nhìn của học sinh.

Có tổng cộng chín nhiệm vụ. Mỗi nhiệm vụ sẽ do ba, bốn học sinh phụ trách. Đến nhiệm vụ được yêu thích sẽ có nhiều người giơ tay. Tất nhiên là có sự chênh lệch. Nhưng không phải tất cả những người ứng cử đều sẽ được phân công nhiệm vụ mong muốn, nếu không sẽ thiếu người làm nhiệm vụ không được yêu thích và gây ảnh hưởng đến việc quản lý lớp của thầy.

“Ai muốn phụ trách chăm sóc thú cưng thì giơ tay nào!”

Thầy vừa nói đã có sáu người giơ tay. Một trong số đó là tôi. Cán sự thú cưng chỉ cần cho cá vàng ăn là được. Tôi rất muốn trở thành cán sự thú cưng. Cán sự bữa ăn và cán sự thể dục sẽ phải đứng trước mặt các bạn. Tôi không muốn làm những việc này chút nào. Tôi cố gắng tránh những việc gây chú ý hết mức có thể. Bị mọi người nhìn ngại lắm. Lỡ tôi làm sai, họ sẽ bắt thóp và cười nhạo tôi ngay lập tức. Vì nỗi sợ này nên tôi mới ứng cử làm cán sự thú cưng. Cán sự thú cưng chỉ việc cho cá ăn vào khung giờ nhất định và rửa bể cá hai tuần một lần là được. Đây toàn là công việc hậu cần, có thể lặng lẽ làm mà không lo bị mọi người chú ý. Cán sự thú cưng sẽ có ba đến bốn người. Thực ra chỉ có ba nhưng tùy theo các nhóm vụ trách khác mà sẽ có một người được thêm vào cán sự thú cưng.

“Thầy không thích để các em quyết định bằng cách oẳn tù tì nên các em tự bàn bạc với nhau xem ai sẽ phụ trách thú cưng nhé. Đến ngày kia báo cho thầy.”

Thầy Haneda đã nói vậy.

Ứng cử cán sự thú cưng có sáu người là tôi, Inoue, Ushima, nhỏ Eguchi, Kizu và Furuta. Ba nam, ba nữ. Ba bạn nữ là một nhóm, lúc nào cũng ở cùng nhau. Inoue và Ushima thân thiết đến mức thường cùng đá ở vị trí tiền đạo lúc chơi bóng.

Chiều hôm đó, đầu đang mãi nghĩ ngợi chuyện bàn bạc kia nhưng do không ai nói năng gì nên tôi cứ thế về nhà. Chắc mai sẽ bàn chuyện ai làm cán sự thú cưng thôi.

Tôi và Michio sóng vai nhau, vừa đi trên con đường từ trường về nhà vừa nói về Korokoro Comic. Korokoro Comic là tạp chí truyện tranh phát hành vào ngày 15 hàng tháng, được đông đảo bọn con trai đón nhận. Tạp chí đăng nhiều bộ truyện tranh nổi tiếng như “*Doraemon*” hay “*Cậu ấm*”^[5]. Ngọn nguồn những trò đùa thịnh hành của chúng tôi đều từ

Korokoro Comic mà ra. Chúng tôi biết đến đến kẹo bikkuriman, xe đua đồ chơi hay mô hình Zoids từ tạp chí này.

“Masao này, cho tớ đọc ké Korokoro tháng này với.”

Michio vừa nói vừa khéo léo giữ thăng bằng khi đi trên rìa con mương. Bọn tôi vẫn hay gọi tắt Korokoro Comic là “Korokoro”.

Trên đường tôi đi học có một cánh đồng trải dài, tầm nhìn rộng khắp, nhìn thấy được núi non nối tiếp nhau, đứng sừng sững như tường thành. Vào những ngày nhiều mây, màu xanh lục của cây cối phủ trên núi trông rất rõ nhưng vào ngày trời trong, sắc xanh da trời như lẫn vào làm núi xanh hơn. Hôm đó đẹp trời nên núi non tựa như được nhìn qua một bộ lọc màu xanh. Đồng ruộng ngập nước. Tôi chẳng quan tâm chuyện lúa có thể trồng vào lúc nào, cũng chẳng biết bao giờ đến mùa gieo mạ. Nhưng tôi thích ngắm ruộng ngập nước, trông chúng chẳng khác gì mặt gương trải rộng về phía chân trời, chiếm trọn tầm mắt.

“Này, hình như tầm này năm ngoái, Doraemon Truyện dài được đăng lần đầu nhỉ?”

Tôi hỏi, Michio gật đầu. Chắc do suy giảm trí nhớ nên tôi chỉ nhớ mang máng chuyện của năm ngoái, thành ra chẳng có chút tự tin nào cho đến khi nhận được sự đồng tình từ Michio. “*Doraemon*” thường được đăng dưới dạng các mẫu truyện ngắn riêng lẻ. Nhưng năm ngoái, tạp chí đã đăng tải “*Doraemon Truyện dài*” dựa trên phim điện ảnh thành các phần nối tiếp nhau.

“Năm nay vẫn chưa có tiếp. Giờ này năm ngoái đã bắt đầu đăng rồi đấy.”

Tôi lo lắng, sợ năm nay sẽ không có bản điện ảnh của “*Doraemon*”.

“Có khi năm nay không vẽ truyện nữa mà ra phim luôn ấy nhỉ?”

“VẬY hả...”

Tôi vừa thì thầm vừa chỉnh lại cặp sách bị lệch trên vai.

“Ê, nhìn này!”

Michio đứng trên rìa con mương, nhìn về phía trong ruộng đầy nước. Tôi cũng làm tư thế như nó rồi nhìn theo hướng mắt nó.

Trong ruộng chẳng có gì ngoài nước và bùn. Nhưng không phải loại nước bùn đục ngầu mà bùn lắng hết xuống đáy nên nước trong vắt. Tôi chợt phát hiện dưới đáy có thứ gì đang cử động, nhìn kĩ thì thấy con gì đó nhỏ như đầu ngón tay. Nó nửa trong suốt nên khó mà phân biệt được với bùn đất. Phần thân chia khúc và những cái chân be bé trông giống con tôm. Chúng tôi gọi nó là tôm nòng nọc.

Có loài sinh vật tên tôm nòng nọc thật nhưng không giống thứ này. Tôi nhớ mình từng đọc qua trong sách giáo khoa quốc ngữ rằng đó là loài hóa thạch sống vô cùng quý giá. Thỉnh thoảng, chỉ cần căng mắt nhìn vào ruộng lúa là có thể nhìn thấy tôm nòng nọc. Khác với loài hóa thạch sống kia, con vật mà tôi đang nhìn quen thuộc với con người hơn nhưng không rõ nguồn gốc. Chúng tôi gọi là tôm nòng nọc vậy thôi chứ không biết tên thật của loài sinh vật này.

Michio vươn tay, nhúng ngón trỏ vào trong nước. Con tôm nòng nọc giật mình trốn mất. Đầu ngón tay Michio chìm vào đám bùn dưới đáy nước. Bùn mịn đang lắng đọng giờ tỏa ra tựa như khói bay, lan khắp mặt nước trong vắt.

Đột nhiên, tôi nghĩ nếu trở thành cán sự thú cưng, tôi sẽ đề nghị lớp nuôi thêm con khác ngoài cá vàng. Tôm nòng nọc cũng được. Nuôi mấy con vật mà ai cũng biết thì chẳng có gì thú vị. Nuôi sinh vật lạ như tôm nòng nọc chẳng phải hay hơn sao. Thầy Haneda sẽ nghĩ gì khi nghe ý tưởng này nhỉ? Liệu thầy có thấy thú vị không? Nếu có, tôi sẽ mừng lắm.

Hôm sau, tôi trở thành cán sự thú cưng thật. Sau khi hết tiết hai, thầy đã đến bắt chuyện với tôi. Vì không mấy khi nói chuyện với thầy nên tôi hơi căng thẳng.

“Masao làm cán sự thú cưng em nhỉ?”

Theo lời thầy, sáng nay, Inoue và Ushima đã đến gặp thầy xin rút lui. Nếu tiếp tục ứng cử, có khả năng hai người đó sẽ phải phụ trách một công việc nào đó đang thiếu thành viên, có khi đó là việc mà họ không thích. Chắc hẳn khi thấy trước viễn cảnh đó, bọn họ quyết định rút lui luôn và chọn những nhiệm vụ còn thiếu người.

Tôi nghĩ vậy chứ không phải vì đã hỏi hai người ấy. Inoue và Ushima là hai đứa hoạt bát, kiểu người chẳng mấy khi nói chuyện với một đứa như tôi nên việc tôi tự hỏi họ lý do phiền toái vô cùng. Mỗi khối chỉ có một lớp nên tôi đã học cùng lớp với hai người đó từ khi bắt đầu đến trường. Đáng ra tôi phải bắt chuyện dễ dàng mới đúng nhưng thực tế không như vậy. Với tôi, nói chuyện với họ rất căng thẳng.

Dù sao thì số người ứng cử còn bốn. Theo quy định, cán sự thú cưng chỉ có ba người nhưng có thể thêm hoặc bớt một người. Vậy nên, tôi nói:

“Dạ, em sẽ làm cán sự thú cưng ạ.”

Nghe vậy, thầy liền gật đầu, nói: “Thầy biết rồi” và đi khỏi lớp.

Hôm sau, khi đến trường, tôi nhận ra có gì đó rất kì lạ. Bầu không khí ngột ngạt khác hẳn mọi khi bao trùm cả lớp. Ban đầu, tôi nghĩ mình nhầm nhưng qua thời gian, tôi càng chắc chắn hơn. Nguyên nhân gây cảm giác lạnh nhạt tản mát đâu đó trong lớp chính là ánh nhìn của mọi người đang đổ dồn về phía tôi. Không hiểu sao mọi người đều nhìn tôi. Khi tôi quay lại thì ai nấy đều chuyển ánh nhìn rồi bắt chuyện với người bên cạnh. Tôi quay về, họ lại nhìn sang phía này. Sau đầu tôi không có mắt nên không nhìn được

nhưng bằng cách nào đó, tôi vẫn biết mọi người đang làm vậy. Đâu đó trong ánh mắt của họ hàm chứa cả sự khinh miệt.

Tôi lo lắng. Mọi người làm sao vậy? Cảm nhận ánh nhìn như tỏa nhiệt qua làn da, tôi cảm giác như phần da đó sẽ bị thiêu đốt. Trong lòng tôi rối rắm, không biết phải làm gì. Tôi hỏi bạn nữ tên Ninomiya ngồi bên cạnh.

“Mọi người lạ quá, không biết có chuyện gì vậy?”

Khi đổi chỗ vào đầu kì, được ngồi cạnh cô bạn này, tôi đã rất vui. Ninomiya luôn đối xử tốt với mọi người nên dễ nói chuyện với một đứa con trai như tôi. Là con gái nhưng tháng nào Ninomiya cũng mua Korokoro Comic và chịu nói chuyện với tôi về truyện tranh. Trong số những bạn gái trong lớp, chỉ có mỗi cậu ấy đọc Korokoro.

“Chịu, tớ không biết.”

Ninomiya nghiêng đầu.

“Masao có làm gì không đấy?”

“Chắc là không...”

Tôi đang nói chuyện với Ninomiya thì có bạn nữ khác ngoắc tay gọi cậu ấy. Ninomiya đứng lên và đi về phía người đó. Bạn gái vừa gọi Ninomiya thỉnh thoảng lại liếc nhìn tôi với vẻ khó chịu, liên tục thủ thỉ vào tai Ninomiya điều gì đó. Tôi vẫn ngồi tại chỗ nhìn họ, trong lòng lo sợ. Phải chăng có chuyện gì không ổn đã xảy ra trong lúc tôi không hề hay biết?

“Các cậu nói chuyện gì vậy...?”

“Không có gì.”

Cô bạn kia lạnh nhạt nói, kết thúc cuộc trò chuyện.

Kết thúc buổi sinh hoạt lớp, thầy Haneda đang chuẩn bị về phòng giáo viên thì đến gần chỗ tôi và nói:

“Sau giờ học, em đến phòng giáo viên gặp thầy.”

Nét mặt thầy hơi nghiêm làm tôi thấy căng thẳng.

Tôi đến phòng giáo viên tìm thầy. Bàn làm việc của thầy ở gần lối vào. Trên bàn có sách giáo khoa dành cho giáo viên, có nhiều chú thích bằng chữ đỏ khác với sách của học sinh. Bên cạnh là gọt bút chì, lịch dạy, cốc nước và nhiều thứ khác. Thấy tôi đến, thầy nhú mào:

“Sao em lại nói dối thầy? Em đâu phải cán sự thú cưng?”

Đột ngột bị hỏi như vậy làm tôi lúng túng. Nhưng vì quá sợ thầy nên tôi không nói được gì. Tôi cứ đứng yên đó, đợi thầy nói tiếp. Đến lúc nhận ra, những ngón tay tôi đã đan vào nhau, làm một hành động vô nghĩa.

Có vẻ như ba bạn gái ứng cử làm cán sự thú cưng đã nói với thầy rằng tôi làm chuyện xấu. Kết quả, thầy buộc tôi phải đổi sang làm cán sự thể dục. Bị đổi như vậy, tôi sốc lắm. Nhưng nghe tin mình làm chuyện xấu, tôi còn sốc hơn. Chuyện xấu mà tôi làm là gì mới được chứ? Tôi phải hỏi thầy về chuyện này xem sao. Nhưng tôi không nói được. Thầy một mực quả quyết tôi làm chuyện xấu, chẳng nói chẳng rằng mà nổi đóa với tôi.

Tôi không nói được gì, cứ thế rời khỏi phòng giáo viên, vừa đi vừa nghĩ tại sao mọi chuyện lại thành ra thế này. Nhưng tôi vẫn không biết nguyên do. Trước khi về đến lớp, tôi bắt gặp Michio trên hành lang. Nó nhún vai, kể cho tôi nghe chuyện bạn bè trong lớp xì xào bàn tán. Lúc đó, tôi mới biết mình đang gặp phải chuyện gì.

Theo lời Michio kể, có vẻ như buổi bàn bạc về người sẽ làm cán sự thú cưng đã diễn ra trong lúc tôi không hay biết. Vì tôi không tham gia nên mọi người đã quả quyết tôi “không có tư cách trở thành cán sự thú cưng”. Sau cuộc bàn bạc dài giữa năm người đó, hai bạn nam tuy không hài lòng nhưng vẫn đồng ý rút lui. Vậy nên, mọi người trong lớp không chấp nhận kẻ vắng mặt trong buổi bàn bạc là tôi trở thành cán sự thú cưng. Dù có thêm một người đi nữa nhưng họ vẫn nghĩ thế là không công bằng với hai bạn nam đã rút lui.

Không ai mở lời về vụ bàn bạc nên tôi hiểu nhầm cũng phải... Tôi muốn nói vậy với mọi người. Tôi không hề có ý xấu, cũng không phải muốn làm cán sự thú cưng đến mức làm chuyện như thế. Nhưng tôi vừa lên tiếng giải thích, các bạn đã khó chịu, xa lánh và ra vẻ chẳng buồn nghe. Tôi thấy mình đã trở thành một người vô hình trong lớp.

Michio nói:

“Masao cũng có lỗi đó. Trước khi về, cậu nên hỏi xem mọi người có bàn bạc hay không chứ.”

Tôi không làm được chuyện đó. Tôi chưa bắt chuyện với ba bạn nữ đó lần nào. Hai bạn nam kia lại là tâm điểm của lớp, luôn được mọi người vây quanh. Thế nên, tôi khó lòng bắt chuyện được với họ. Khi mở lời với ai đó, tôi đều cảm thấy bất an và lo sợ vô cùng. Nếu có nói chuyện thì cũng chỉ với một vài người bạn thân thiết mà thôi.

Tôi muốn nói với mọi người rằng đây chỉ là hiểu nhầm nhưng chẳng ai muốn nghe. Hơn nữa, tôi cũng không biết phải mở lời với mọi người thế nào. Cuối cùng, tôi chẳng làm được gì.

3.

Thầy Hanade rất được lòng học sinh. Trong lớp không có ai nói xấu thầy. Thầy ngẫu nhiên học sinh lớp khác rất ghen tị với chúng tôi, thế là mọi người trong lớp ai cũng lấy làm tự hào. Xem ra, bản thân thầy cũng hài lòng khi việc dẫn dắt lớp được suôn sẻ. Có lần, tôi thấy thầy và thầy hiệu phó đứng ở hành lang trước phòng giáo viên nói chuyện.

“Thầy Haneda được bọn trẻ yêu thích quá!”

Thầy hiệu phó cười nói. Thầy Haneda nghe vậy liền vui vẻ gật đầu.

“Mới có một tháng thôi ạ. Đường còn dài mà thầy.”

Cả lớp vui mừng vì được thầy Haneda làm giáo viên chủ nhiệm. Thầy rất thú vị, lại còn biết chơi bóng đá, chẳng khác gì một thuyền trưởng đáng tin cậy. Chỉ cần là phương hướng thầy đề ra, chúng tôi đều có thể an tâm làm theo. Trước đây, trong lớp tôi có một đứa tính cách ngang ngược, chẳng bao giờ nghe lời giáo viên. Nó chuyên ngáng chân mấy đứa nhỏ hơn làm các em khóc. Bây giờ, đến cả đứa này cũng ngoan ngoãn nghe lời thầy Haneda. Nó cười mở với thầy, ánh mắt nhìn thầy như nhìn một người anh lớn vậy.

Nhưng qua một thời gian, bất mãn giữa thầy giáo và học sinh bắt đầu thành hình. Từ khi kết thúc tuần lễ vàng^[6], tôi bắt đầu nghe được những ý kiến bất bình trong lớp. Đó là vào một giờ học toán, thầy viết số, vẽ biểu đồ lên bảng đen và giảng bài rất hăng say. Nhưng cả lớp không muốn học. Mãi đến khi chuông reo, báo hiệu tiết học kết thúc, nét mặt mọi người liền bừng sáng. Nhưng thầy không kết thúc tiết.

“Do các em không nghe nên thầy sẽ tiếp tục dạy. Những gì thầy vừa giảng rất quan trọng.”

Điều này đã khiến mọi người rất khó chịu. Thấy học sinh của mình lên tiếng đầy bất mãn, thầy Haneda kinh ngạc lắm.

Vào một ngày khác, thầy cho lớp đọc bài trong sách Ngữ văn. Nhưng không phải cả lớp đồng thanh đọc mà mỗi người sẽ lần lượt đứng lên theo vị trí ngồi, đọc to một đoạn trong sách. Gần đến lượt mình, tôi bắt đầu thấy lo lắng, lòng chỉ mong đến đúng đoạn ngắn mà mình có thể đọc được.

Trong lúc đọc tác phẩm do Miyazawa Kenji^[7] sáng tác, một bạn nữ đã quay ra phía sau nói chuyện. Thầy phát hiện và lập tức quát:

“Tập trung nghe!”

Giọng thầy to như bom giội. Đứa đang đọc cũng giật mình im bật. Lúc này, cả lớp im lặng như tờ. Một lúc sau, bạn nữ bị mắng khóc toáng lên, sau giờ học còn nói nhỏ với mọi người rằng thầy thật quá đáng.

Có lần, thầy yêu cầu lớp làm bài kiểm tra đột xuất. Không chỉ thế, những ai điểm kém đều bị thầy gọi điện về nhà. Chuyện này đã trở thành chủ đề bàn tán của cả lớp.

“Thầy mà không làm vậy thì các em có chịu học đâu. Thầy cũng vì nghĩ cho các em mà thôi.”

Thầy đã nói thế trong giờ học, dáng vẻ như than oán tại sao mọi người không hiểu cho mình.

Vậy là dần dần, danh tiếng của thầy Haneda ngày một đi xuống.

Sau chuyện chọn cán sự, tôi bắt đầu thấy ghét việc đến trường hơn bao giờ hết. Buổi sáng khi đi học, chân tôi nặng nề đến mức bước đi mà như đang kéo lê. Dù tôi đến trường cũng không ai chịu nói chuyện cùng. À không, có đấy, nhưng họ vẫn đối xử với tôi như kẻ ngoài cuộc.

Tôi vẫn chưa giải thích được hiểu lầm hôm trước. Tuy có kể với Michio chuyện đó nhưng tôi không thể nói lại với từng người trong lớp được. Hơn nữa, mọi người vẫn làm lơ tôi, không chịu nghe tôi. Dù có mở lời đi nữa, tôi vẫn cảm thấy họ muốn nhanh chóng kết thúc cuộc nói chuyện với tôi. Không phải họ thể hiện rõ ra mà chỉ là tôi cảm nhận được điều đó qua ánh mắt và cử chỉ của họ.

Tôi vừa nói, các bạn trong lớp liền nhìn sang hướng khác hoặc lập tức nói lảng đi. Thấy vậy, tôi buồn lắm, họng cứng ngắt, chẳng nói thêm được gì. Mọi thứ đều làm tôi bất an, làm tôi muốn trốn chạy khỏi chính lớp học của mình. Nhưng như thế thì chắc chắn sự việc sẽ bị thổi phồng lên nên tôi càng sợ. Chuyện lần này không nghiêm trọng như bắt nạt mà chỉ như thời tiết xấu đi một chút thôi. Nếu tôi làm lớn chuyện, khiến thầy phải hỏi ý kiến cả lớp trong giờ sinh hoạt thì tôi sẽ xấu hổ vô cùng và trông chẳng khác nào một đứa bị bắt nạt. Vậy nên, tôi phải giả vờ như mình không nghĩ gì hết và vẫn hòa đồng với các bạn. Michio nhận ra tôi đang ở trong tình cảnh như thế nhưng nó vẫn cư xử với tôi như thường.

Tôi cảm thấy hình như thầy Haneda ghét mình. Mỗi lần nhìn tôi, nét mặt thầy hơi khó chịu. Khi nói chuyện, thầy vẫn cười nhưng vừa kết thúc, mặt thầy liền trở nên vô cảm. Có lẽ nó chỉ thoáng qua nên ban đầu tôi nghĩ mình nhầm. Nhưng qua một thời gian, cả khi đã ở nhà, cuộn người trong chăn và chìm vào giấc ngủ, vẻ mặt đó của thầy vẫn hiện lên trong đầu khiến cả người tôi túa đầy mồ hôi. Rõ ràng biểu cảm của thầy khi nhìn tôi khác hẳn với nụ cười thầy luôn trưng ra trước mặt bạn khác. Trong giờ học và lúc dọn vệ sinh, tôi luôn cảm nhận được ánh mắt của thầy. Nhưng khi tôi nhìn lại, thầy liền dời mắt và cười nói với bạn khác.

Hiểu lầm tôi đã chơi xấu trong lúc phân công làm cán sự nghiêm nhiên vẫn còn đó nên thầy Haneda mới xem tôi là đứa có vấn đề. Tôi không hoạt

bất như các bạn, không giỏi vận động và cũng chưa lần nào nói chuyện thân thiết với thầy. Vậy nên, thầy không biết tôi thật sự ra sao.

Vụ cán sự chỉ là sai sót, tôi không hề có ý xấu. Tôi không làm gì sai. Tôi đã muốn nói như thế. Tôi muốn thầy tin tôi. Nhưng cứ ở trước mặt thầy là tôi lại căng thẳng đến mức chẳng nói năng gì được.

Lúc đầu, quả thực chỉ là những việc nhỏ nhặt.

Vào giờ sinh hoạt, thầy Haneda phát báo lớp nhưng thiếu mất một bản. Thế là thầy lấy tờ báo mà tôi đang cầm đưa cho bạn bị thiếu.

“Masao mượn bạn khác chép lại đi.”

Thầy đã nói vậy. Xung quanh trở nên ồn ào song chẳng ai để ý đến hành động đó của thầy. Cả tôi cũng vậy. Lúc đầu tôi không hề nghĩ việc đó có gì lạ. Tôi không hiểu vì sao thầy lại cố tình lấy báo của tôi. Lúc đó, tôi đã nghĩ đằng sau việc này ắt hẳn có lý do.

Còn có những lần khác tương tự.

Lớp tôi thường được chia thành sáu nhóm theo chỗ ngồi. Các nhóm sẽ chia nhau dọn bữa trưa, đến giờ vệ sinh thì tự dọn chỗ của mình. Tôi cảm thấy thầy Haneda luôn canh chừng tôi vào mỗi giờ dọn dẹp. Dù mọi người trốn việc chơi đùa cũng không bị thầy nhắc nhở. Vậy mà không hiểu sao tôi lại bị nhắc.

“Masao, em đi đổ rác đi.”

Thầy nói.

“Masao, ở đó còn rác kia. Em dọn dẹp cho tử tế đi chứ.”

Thầy cũng nói vậy.

Thầy mắng tôi nhiều hơn. Tôi chẳng hiểu vì sao. Tôi muốn nghĩ là mình nhầm lẫn nhưng ngày qua ngày, tôi bắt đầu tin chắc vào điều đó. Tôi vô cùng lo sợ. Thầy không lớn tiếng nổi nóng với tôi nhưng tôi vẫn sợ. Thầy

luôn thủ thế chờ tôi thất bại, đợi tôi phạm lỗi nhỏ là lập tức lên tiếng chỉ trích.

Mỗi khi bị thầy nhắc nhở, tôi thấy bạn bè như đang cười nhạo mình. Tôi cúi gằm mặt vì xấu hổ. Thầy đã mang những lỗi sai của tôi ra làm chuyện cười trước lớp. Trong giờ học hay giờ sinh hoạt, thầy kể những chuyện ấy mà như đang kể chuyện cười, thậm chí còn thổi phồng lên. Chuyện tôi ngã vì vấp phải cái xô hay làm mất kì quặc vì bị bóng đánh trúng trong giờ thể dục đều được thầy kể lại sau khi thêm thắt chút hài hước. Lớp học được bao trùm trong tiếng cười, bầu không khí trở nên vui vẻ hơn hẳn. Tôi chỉ có thể ngồi im tại chỗ, cố chịu đựng cảm giác tủi hổ.

Lạ một điều là nhờ chuyện này mà bất mãn của cả lớp với thầy đều tan biến đi đâu hết. Vì ngày nào thầy cũng kể đi kể lại những lỗi lầm của tôi nên dù có bị thầy mắng đi nữa, các bạn vẫn nghĩ còn đùa tệ hại hơn mình là tôi.

Có lần, tôi phải chịu mắng thay khi bạn cùng lớp làm chuyện xấu. Tôi không hiểu sao chuyện lại thành ra như vậy. Nhưng thầy không sai. Thầy ở đây không chỉ riêng thầy Haneda mà tất cả những người lớn được gọi là “giáo viên”. Thầy luôn đúng, có sai cũng là trò. Đám trẻ con chúng tôi luôn tin tưởng tuyệt đối vào điều này. Có người sai và người chỉ ra điểm sai. Chắc chắn hai từ “trò” và “thầy” là cái tên đặt cho hai loại người này. Vậy nên, “thầy” không thể nào ở phía người sai được.

“Masao, lát nữa lên phòng giáo viên gặp thầy. Thầy có chuyện muốn hỏi.”

Một ngày nọ, sau giờ học, thầy nói với tôi vậy.

Trong lớp tôi có một bạn nam hay ném đá vào học sinh lớp dưới. Đó là một đứa to con, tên Akinaga. Cậu ta rất bạo lực nên tôi không thích. Hôm trước, học sinh bị Akinaga ném đá đã báo chuyện đó cho chủ nhiệm lớp mình.

Khi tôi đến phòng giáo viên, thầy hỏi tôi:

“Chuyện bạn Akinaga ném đá vào học sinh lớp dưới có thật không?”

Tôi sợ thầy Haneda nên khi bị hỏi, cả người tôi căng cứng vì lo lắng. Nhưng tôi vẫn cố trả lời câu hỏi của thầy một cách thành thật.

“Thật ạ...”

Tôi vừa đáp, thầy đã nhíu mày.

“Thấy bạn làm vậy mà Masao vẫn im lặng nhìn thôi à?”

Thế là tôi bị thầy kể tội vì đã bàng quan, không nhắc nhở Akinaga. Thầy nói chứng kiến trò bắt nạt mà không làm gì là hành động bỉ ổi chẳng khác nào bắt nạt và rằng tôi đã làm chuyện đó. Tôi cảm thấy có lỗi, tưởng như mình sắp khóc. Thầy bắt tôi phải nghiêm túc trước mặt giáo viên. Suốt thời gian đó, tôi không được phép lau mồ hôi đang đọng trên mặt mình. Thầy không la mắng gay gắt mà chỉ dừng lại ở những lời nhắc nhở rất nhẹ nhàng. Nhưng ánh mắt thầy nhìn tôi lạnh lùng, trông như đang quan sát một con vật làm tôi sợ vô cùng.

“Thầy lại mắng cậu nữa sao?”

Thấy tôi trở về lớp học, Michio hỏi. Sau đó, tôi mới biết sự thật. Người biết chuyện Akinaga làm không chỉ có tôi và đương sự Akinaga chỉ bị thầy nhắc nhở nhẹ nhàng.

Tiết học bị kéo dài, thầy cũng đổ lỗi cho tôi.

“Masao vừa ngáp nên thầy giảng thêm mười phút nữa nhé.”

Khi giao bài tập, thầy cũng “mượn danh nghĩa” của tôi.

“Lần trước, Masao không làm bài tập này nên bài tập hôm nay tiếp tục là luyện phép tính nhé.”

Mọi người không còn bất mãn với thầy nữa. Họ bắt đầu nghĩ việc này đều là lỗi của tôi. Nếu tôi làm bài tập hay không ngáp thì họ đã không phải học thế này. Tuy không nói thẳng nhưng tôi biết họ nghĩ vậy. Mỗi lần như thế, tôi lại bối rối. Tôi cảm thấy có lỗi vì khiến mọi người vất vả hơn và sợ bị họ ghét. Tôi bắt chuyện, họ cũng đáp lại, nhưng biết đâu đó chỉ là ngoài mặt. Mọi người còn thấy phiền khi bị một đứa như tôi bắt chuyện. Thế nên, số lần tôi nói chuyện với bạn bè ngày càng ít. Tôi hoàn toàn tách biệt khỏi lớp mình, tựa như nước và bùn trong ruộng. Một tôi ngồi im lặng trong lớp học ngập tràn tiếng cười sao có thể gọi là hòa nhập với các bạn được. Lúc đó, những ánh nhìn xung quanh như kim châm xuyên khắp người tôi. Cảm giác tệ hại khủng khiếp khiến tôi bắt đầu có suy nghĩ mình không được phép ở trong lớp này.

Tôi cố gắng hết sức làm bài tập để thầy không nói gì mình nữa. Tôi ngăn mình không ngáp. Trước mặt thầy, tôi lặng im, cố giữ tư thế nghiêm chỉnh. Tôi căng thẳng và luôn sợ hãi. Song, tôi vẫn nghĩ mình không làm gì sai thì thầy sẽ không mắng. Mọi người sẽ không ghét mình. Nhưng không. Kể cả có làm bài tập, thầy vẫn chỉ trích và mắng mỏ tôi vì những chuyện khác, chẳng hạn như chữ viết xấu hay đáp án sai.

Có lần làm bài tập toán, thầy nhìn bài tôi làm rồi nhăn mặt. Tan học về nhà, tôi đã làm bài tập đó ngay, dành tận mấy tiếng đồng hồ vắt óc suy nghĩ, kiểm tra lại mấy lần để chắc chắn không có sai sót nên tôi tự tin lắm. Ấy vậy mà thấy nét mặt đó của thầy, tôi liền trở nên bất an.

“Masao, bài tập này là em nhờ người giải thay đúng không? Hay nhìn đáp án rồi chép vào?”

Không phải, là em tự làm mà. Tôi đã giải thích như vậy nhưng thầy Haneda không tin. Cuối cùng, thầy đã giao cho cả lớp rất nhiều bài tập với lý do tôi nói dối.

“Lại nữa. Tại Masao mà chúng mình bị cho thêm bài tập.”

Mọi người nói. Có người tức giận thật, cũng có người cười nói vì nghĩ thầy chỉ đùa cho vui. Tôi cảm thấy mình có lỗi và muốn biến mất khỏi đây vô cùng.

Tôi bắt đầu nhìn thấy cậu ấy ngay sau khi kết thúc tiết thể dục.

Vì đã trở thành cán sự thể dục nên tôi phải đứng trước mặt cả lớp thực hiện bài khởi động. Không hiểu sao, chỉ cần đứng trước mọi người là mặt tôi lại đỏ lên. Tôi biết điều đó không phải vì tôi thấy được dáng vẻ của mình trong gương mà do cảm nhận được máu dồn lên mặt. Nói ra thì hơi nhục nhã nhưng tôi chắc chắn mình là một đứa nhút nhát. Tôi không muốn ai nhìn thấy mình đỏ mặt nên rất ghét phải đứng trước mọi người trong giờ thể dục.

Hôm đó, chúng tôi chạy marathon. Thầy Haneda cầm đồng hồ bấm giờ học sinh chạy. Chúng tôi phải chạy mười lăm vòng quanh sân. Tôi chậm chạp nên chạy cuối. Tôi ghét vận động nói chung và ghét nhất là môn chạy. Khi chạy cùng các bạn, lúc nào tôi cũng tụt lại cuối. Phải một mình chạy tiếp trong khi mọi người đều đã đến đích là một điều xấu hổ đối với tôi. Tôi nghĩ họ không chú ý đến tôi tới vậy nhưng tôi vẫn cảm thấy ánh nhìn như đổ dồn vào đôi chân chậm chạp của mình, cười cợt mình, làm tôi chực òa khóc. Do chạy vòng quanh sân thể dục nên đứa chạy nhanh đã vượt qua tôi tận mấy vòng. Khi ấy, tôi lại sợ một đứa chậm như mình làm phiền mọi người.

Hashimoto, người chạy nhanh nhất lớp, định vượt qua tôi. Ngày hôm đó, cả lớp đã trông chờ cậu ta phá kỉ lục. Trước khi chạy, họ vỗ vai Hashimoto, cổ vũ cậu cố lên. Hashimoto rất được mọi người yêu thích. Xem ra, cậu ta cũng lo lắng không biết bản thân có phá được kỉ lục hay không.

Hashimoto chạy vượt qua tôi và ngã xuống. Thế là chẳng phá được kỉ lục. Kết thúc buổi chạy, mọi người kiệt sức ngồi phịch xuống sàn. Hashimoto đã biện minh cho việc mình bị ngã rằng:

“Tớ vấp chân Masao.”

Sự thật không phải vậy. Cậu ta nói dối. Nhưng tôi không nói lại được. Cả lớp thích Hashimoto hơn tôi. Đến thầy Haneda cũng nói nếu không có tôi thì cậu ta đã đạt được kết quả tốt hơn. Sau đó, không ai chỉ trích tôi. Họ cứ thế im lặng, không nói lời nào. Họ bắt chuyện với Hashimoto và nói rằng: “Tiếc ghê nhỉ!”. Dẫu vậy, tôi vẫn cảm thấy mọi lỗi lầm đều do mình. Tôi không biết phải làm gì. Đầu óc tôi rối như tơ vò, không nói chuyện được với ai, chỉ biết sợ sệt trước ánh mắt của tất cả mọi người. Không hiểu tại sao tôi thấy mình như vừa làm chuyện gì xấu xa lắm.

Sau giờ thể dục, chúng tôi trở về lớp. Mọi người đi theo nhóm, nói chuyện với bạn bè thân thiết của mình rất vui vẻ. Tôi thường hay đi cùng Michio, nói chuyện về truyện tranh hay phim hoạt hình nhưng hôm nay, nó đi cùng bạn khác mất rồi. Tôi không thể chen vào cuộc nói chuyện giữa hai đứa ấy nên đành đi cuối cùng, giữ khoảng cách với tất cả mọi người.

Có thể thấy vài học sinh túa ra sân thể dục rộng rãi của trường vào giờ nghỉ. Học sinh lớp dưới lao đến chỗ cầu trượt và xích đu. Ánh nắng từ bầu trời xanh và cao vời vợi chiếu xuống tôi, đổ bóng trên sân.

Đúng lúc đó, tôi nhìn thấy.

Bên rìa sân thể dục có một đứa con trai màu xanh. Cậu ta nhỏ người, đứng ngậy ra đó. Không phải cậu ta mặc đồ xanh mà là khuôn mặt tái xanh. Vì đứng ở xa nên tôi không biết nét mặt cậu bé đó thế nào. Có điều, bóng dáng cậu quả thực không ăn nhập gì với trường tiểu học rực rỡ ánh sáng này, tưởng như khung cảnh bị khoét mất một lỗ vậy. Điều này khiến tôi chú ý và không thể tiếp tục coi đó là cảnh sắc bình thường được. Tôi dừng chân,

nheo mắt nhìn cho rõ dáng vẻ của cậu bé kia. Nhưng tôi không thấy cậu ta nữa, chắc là đi đâu rồi chẳng?

Biết đâu mình nhìn lầm. Tôi kết luận như vậy rồi trở lại lớp học trong tâm trạng khó chịu. Nhưng sau này, tôi mới xác nhận quả thực mình không lầm cậu bé đó.

CHƯƠNG HAI

L

Ao rất hay xuất hiện trước mắt tôi. Ao là cái tên tôi đặt cho cậu ta chứ tôi không biết tên thật của cậu. Cậu ta có khuôn mặt tái xanh nên tôi gọi là Ao^[8].

Cậu ta đứng thờ thẩn ở rìa sân thể dục hay cạnh bức tường nào đó như thể bị bỏ lại và lúc nào cũng nhìn về phía tôi. Có lần, cậu ta đứng giữa hành lang lớp học, nơi nhiều người qua lại. Ngay cả khi hành lang tập nập, cậu ta cũng không bị mọi người xô đẩy đến ngã ra hay đứng loạng choạng. Cậu ta đứng yên như thể mình là không khí.

Lần đầu gặp, Ao đứng cách xa tôi, thế mà càng ngày cậu ta càng tiến lại gần hơn. Thế là tôi phát hiện Ao có vẻ ngoài dị dạng vô cùng. Khi nhận ra bộ dạng kinh khủng đó, tôi đã suýt thét lên vì ghê sợ. Khuôn mặt xanh lét, không phải tái xanh vì bệnh tật mà xanh theo đúng nghĩa đen, trông như lấy màu vẽ lên vậy. Không những thế, trên mặt cậu ta đầy vết thương ngang dọc như bị dao cứa. Cậu ta không có tóc và thiếu một bên tai giống như bị ai đó cạo trọc và cắt mất, chỉ để lại làn da bóng nhẵn.

Mắt phải bịt lại. Chắc chắn mí mắt của cậu ta đã bị dán lại bằng keo dính. Trông Ao như rất muốn mở bên mắt ấy nên phần da đang dính bị kéo căng ra, khiến khuôn mặt cậu trở nên méo mó đến kì quặc. Miệng Ao bị xỏ dây. Sợi dây trông như dây giày, luồn qua những lỗ khoét ở môi trên và môi dưới. Thế nên, Ao không mở miệng được và chắc chỉ thở bằng mũi.

Phần thân trên của cậu mặc trang phục rất kì cục. Tôi biết loại này tên là áo trói. Trước đây, tôi từng thấy nhân vật chính trong phim mặc nó nên đã

hỏi mẹ:

“Đó là gì vậy mẹ?”

“Là áo trời đó con. Loại áo để không cho người mặc quấy phá.”

Thứ Ao mặc chính là nó. Hai tay cậu ta không thể cử động được. Thân dưới Ao chỉ mặc mỗi quần lót, để lộ đôi chân gầy nhẳng rõ là thiếu dinh dưỡng, yếu ớt chống trên mặt đất. Cậu ta nhìn tôi chỉ với bên mắt còn mở được. Có lần, tôi nhìn thấy nước mắt từ đó chảy ra. Thình thoảng, con mắt ấy nhuộm sắc đỏ tức giận, tựa như được tô điểm bằng máu vậy.

Tôi nghĩ về ngoài xa rồi thực tế ấy chẳng khác nào quái vật. Dù ở gần hay xa, tôi đều nhận ra Ao. Ánh mắt Ao nặng nề và nóng hổi, khác hẳn với tất cả mọi người. Chỉ cần cậu ta nhìn tôi, tôi nhận ra ngay lập tức. Tại sao Ao lại nhìn tôi? Tại sao cậu ta lại có vẻ ngoài kì dị ấy vậy? Tôi không biết. Nhưng một đứa trẻ như Ao đột ngột lạc vào khung cảnh trường tiểu học mà tôi đã nhìn đến quen mắt khiến tôi sợ hãi vô cùng. Thế mà chẳng có ai thắc mắc về chuyện đó.

Tôi sợ Ao. Mỗi lần cậu ta xuất hiện trong tầm mắt và phát hiện ra cậu đang nhìn mình, lưng tôi lại túa mồ hôi, cơ thể không cử động được nữa. Tôi không tài nào rời mắt, cứ thế chăm chăm nhìn thẳng về phía cậu. Tôi nghĩ khi nhìn thấy ma, có lẽ tôi sẽ cảm thấy thế này.

Trước đó, tôi vẫn còn gia đình, còn chương trình tivi yêu thích, còn truyện tranh và vẫn sống vui vẻ. Nhưng từ khi nhìn thấy “thứ đó”, tôi cảm giác mình đã bị bỏ lại trong một thế giới tăm tối mà không hề được biết lý do. Nó khiến tôi nhận ra tất cả những hơi ấm mà mình nhận được giờ đã đông cứng lại thành một hòn đá lạnh tanh. Cứ nhìn Ao, tôi lại trở nên bối rối và chìm vào nỗi bất an, tăm tối.

Tôi cứ nghĩ Ao cũng là học sinh trường này. Cậu ta cao bằng tôi, chắc cũng bằng tuổi nữa.

“Tớ từng nhìn thấy một thằng con trai màu xanh, Michio có thấy không?”

Một ngày nọ, tôi hỏi Michio thì nó nghiêng đầu khó hiểu.

“Cậu trêu tớ đấy à?”

Nói xong, nó quay lại nói chuyện với mọi người. Tôi không được phép tham gia vào, nếu tôi bắt chuyện sẽ bị người khác nhìn với vẻ khó chịu nên tôi không thể nói được câu nào.

Tôi cũng hỏi thằng em trai Nobu của tôi:

“Lớp Nobu có bạn nào da màu xanh không?”

Em trai tròn mắt nhìn tôi.

“Lớp em không có đâu.”

Thằng bé nắm găng tay bóng chày rồi đạp xe sang nhà đưa bạn hàng xóm.

Không một ai nhìn thấy Ao ngoài tôi. Tôi đã đưa ra một kết luận như vậy. Nếu không thì chắc hẳn mọi người đã hết hoảng, sợ hãi vì sự tồn tại của cậu.

Ngoài ra còn chuyện này nữa. Có lần, tôi đang lúng túng vì bị thầy gọi lên giải bài tập khó thì Ao đột ngột xuất hiện ở góc lớp. Chẳng biết cậu ta đã len vào lớp học từ khi nào. Trong giờ học, cửa lớp luôn đóng, khi mở ra đóng lại sẽ gây tiếng động. Nhưng cả lớp và thầy giáo, không một ai nhận ra Ao vào lớp, cũng không biết cậu ta đang đứng đó. Nếu nhìn thấy, mọi người không thể không nhận ra đứa bé đó đang nhìn tôi chăm chăm.

Ao đã đứng đó tự bao giờ. Cậu ta xuất hiện không theo quy luật nào như thể tùy hứng. Cậu xuất hiện cả những lúc thầy làm khó tôi hay khi thầy kể sai sót của tôi cho các bạn nghe. Nơi mắt trái không bị keo dính của cậu xuất hiện một lớp nước trong suốt sáng lên trong ánh đèn huỳnh quang. Trông cậu ta như đang khóc thương tôi. Vẻ ngoài chẳng khác gì quái vật,

chỉ độc một con mắt nhỏ tí nhưng nhìn vẫn như một đứa trẻ thuần khiết. Mỗi lần nhìn Ao, tôi đều cảm thấy sợ, nhưng khi bắt gặp ánh mắt ấy, không hiểu sao tôi thấy mình như vừa có một người bạn bí mật. Ngặt nỗi, tôi càng chú ý đến cậu ta, thầy Haneda càng la mắng tôi ghê hơn. Thầy vẫn luôn canh chừng tôi trong suốt giờ học, đợi tôi sai sót dù chỉ là một lỗi nhỏ xíu sẽ chỉ trích tôi ngay lập tức.

Mỗi lần thầy phát hiện lỗi sai của tôi và ra vẻ bất ngờ hay chán chường, ánh mắt của Ao lại trở nên hiểm ác. Nơi đó cất chứa nguồn nhiệt nung nấu tất cả giận dữ trên thế gian này. Dù thân thể bị bao bọc trong áo trói nhưng cậu ta vẫn cố sức vẫy vùng, toan xé rách nó. Tuy nhiên, cái áo chẳng hề hấn gì. Cậu ta muốn la lên nhưng miệng đã bị buộc lại nên chẳng cất lên được tiếng nào. Bộ dạng Ao trong trạng thái đó quả thực rất đáng sợ. Tôi cầu mong cậu ta biến đi. Tôi cảm thấy chỉ cần được tự do, cậu ta sẽ hành động theo cơn giận đã tích tụ trong đáy mắt và hậu quả sẽ vô cùng kinh khủng.

Tinh thần Ao thường không ổn định. Nhiều lần, tôi thấy cậu ta như sắp làm loạn lên, như bão bùng, sấm chớp và mưa lớn mang tên cảm xúc hòa trộn vào nhau, bị áo trói giam cầm. Chiếc áo đó chính là vật phong ấn. Nó chế ngự Ao, không cho cậu ta gây hại. Tôi nghĩ vậy.

Cậu ta là “gì” nhỉ? Tôi sợ nhưng lại có cảm giác Ao như người quen cũ. Mọi người không nhìn thấy nên chắc cậu ta giống linh hồn. Hay là ảo ảnh chẳng?

Ao đi lại trong lớp khi đang giữa giờ học. Có lẽ vì một chân bị thương nên cậu ta vừa đi vừa kéo lê chân còn lại. Đôi chân gầy nhẳng như tờ báo cuộn lại, đường kính chỉ gần bằng vòng tròn được tạo bởi ngón cái và ngón trỏ. Dáng người tôi hơi tròn nên thật khó mà tin được cơ thể chẳng khác gì đứa trẻ đói ăn của Ao. Da ở chân cũng màu xanh, có vết nứt như bị ai đó dùng dây nhảy đánh vào. Trong tai tôi cùng lúc vang lên tiếng giảng bài của

thầy Haneda và âm thanh lê chân trầm lặng của cậu ta. Ao vừa than thở vừa đi lại trong lớp, trong khi mắt vẫn nhìn tôi chăm chú.

Không một ai chú ý đến Ao. Mọi người chăm chú nghe thầy Haneda giảng hay chép lại nội dung trên bảng vào vở. Tôi cũng nhìn thấy Ao khi ở ngoài trường, khi đi học hay về nhà. Cạnh nhà tôi có nhà kho nhỏ để dụng cụ làm nông, có lần cậu ta đã trốn dưới bóng nhà đó.

Ở trường, không còn mấy ai nói chuyện với tôi nữa. Mỗi sáng, tôi chỉ rời nhà, đi học, trải qua khoảng thời gian bất an ở trường rồi lại về nhà. Tôi đã sống một cuộc sống như thế.

Hồi trước, tôi vẫn hay cùng những bạn thích trò chơi điện tử túm tụm lại, bàn về cách phá đảo trò Dragon Quest^[9] hay kể cho nhau nghe những bí kíp chẳng biết có thực hiện được không. Sau khi tan trường, tôi thường ghé qua nhà bạn, xem những mô hình Zoids khổng lồ mới được ra mắt. Zoids là những mô hình khung long có dây cốt hoặc động cơ bên trong, lắp ráp xong có thể cử động. Zoids có nhiều loại từ lớn đến nhỏ, loại lớn nhất tên Ultrasaurus, đắt đến mức tích góp tiền tiêu vặt cũng không thể mua được. Có lần, tôi đến nhà đưa bạn ngắm Ultrasaurus chầm chậm bước đi cùng với tiếng động cơ bên trong. Nhưng cuộc sống ấy của tôi giờ đã biến mất rồi.

Những đứa bạn thân thiết cũng bắt đầu khó chịu với tôi. Có lẽ với chúng nó, chuyện này không có gì lạ và chắc hẳn cũng không có ý bắt nạt tôi. Chỉ là chúng bắt đầu xem tôi như một đứa có vấn đề, gây cản trở cả lớp nên giữ khoảng cách với tôi một chút mà thôi. Nhưng đối với tôi, thế cũng đủ tạo nên sự khác biệt vô cùng lớn. Tôi đã cố hết sức song mọi người chỉ coi những nỗ lực đó là dư thừa. Họ không nói thẳng nhưng tôi vẫn có thể cảm nhận được điều đó qua ánh mắt họ.

Trước giờ học, tôi đọc lại sổ tay, kiểm tra xem mình có quên thứ gì mà thầy dặn mang theo hôm nay không. Thấy tôi chuẩn bị một mình, các bạn sẽ nói mấy lời như “Đừng có làm sai nữa đấy”. Họ đùa giỡn với nhau trong

lốp, ném tấ vào nhau, nói chuyện to đến mức ngoài hành lang vẫn nghe thấy. Nhưng không ai nói chuyện với tôi nên tôi chỉ đành ngồi tại chỗ ôn bài. Đúng lúc ấy, Ao xuất hiện ngay cạnh bàn tôi. Tôi rời mắt khỏi cuốn sổ thì thấy Ao đang ngồi xồm bên cạnh, cái đầu không tóc và thiếu một bên tai cùng khuôn mặt màu xanh của cậu ta nép dưới bàn, lảng lảng nhìn lên tôi. Đôi mắt cậu có màu sắc rất kì lạ. Cậu nhìn sang những bạn khác đang chạy nhảy. Thật lạ khi tôi cảm thấy như đã từng gặp Ao ở đâu rồi.

Không thể nào. Sao tôi quen biết đứa trẻ nào như cậu ta chứ!

Ở trường không ai nói chuyện với tôi nhưng về nhà, tôi vẫn duy trì cuộc sống bình thường. Kể cho mẹ nghe chuyện ở trường sẽ chỉ khiến mẹ buồn thôi. Tôi thực sự không muốn như vậy.

Trước đây, tôi từng bị tai nạn xe. Hồi đó tôi chưa vào tiểu học. Khi tôi đang ngồi trong xe của gia đình đậu ở bên đường thì một chiếc xe ben lao tới. Thời điểm ấy, trong xe chỉ có mình tôi, bố mẹ tôi đã ra ngoài nên tránh được. Vụ tai nạn khủng khiếp đến mức để lại sẹo trên người tôi. Nhưng tôi gần như chẳng nhớ gì về nó. Những gì còn sót lại trong kí ức chỉ là khoảng thời gian nằm viện phải uống rất nhiều thuốc, tiêm nhiều đến nỗi bắp tay đầy vết chọc kim và tiếng mẹ khóc bên cạnh thân thể đang băng bó kín mít của tôi.

“Con đúng là kì tích khi sống sót qua tai nạn kinh khủng ấy đấy!”

Thỉnh thoảng, mẹ tôi lại nói như vậy. Tôi nghĩ mình không nên khiến mẹ lo lắng thêm nữa nên mỗi khi mẹ hỏi về chuyện ở trường, tôi lại bịa để kể cho mẹ nghe.

“Hôm nay thầy khen tranh con vẽ mẹ ạ!

Đang ăn tối, nghe tôi nói vậy, mẹ vui lắm. Hình như mỗi lần tôi được khen, mẹ đều cảm thấy tự hào thì phải.

“May mà được học giáo viên tốt như thầy Haneda con nhỉ!”

Tôi tán đồng với mẹ bằng nụ cười nhưng trong lòng như đang cuộn trào. Mẹ mà biết tôi bị thầy ghét chắc sẽ buồn lắm. Cứ nghĩ vậy là tôi lại muốn chạy khỏi bàn ăn rồi nhốt mình trong phòng. Cảm giác tội lỗi mang tên lừa dối ập đến. Nhưng tôi không nói được gì, chỉ có thể đeo khuôn mặt bình thường ăn cơm cùng cả nhà.

Có những thời điểm, kể cả khi đang ở bên gia đình, tôi cũng nhớ về khuôn mặt của thầy Haneda. Nó khiến tôi như nghẹt thở. Đến khi sắp nôn sạch những thứ đang ăn, tôi mới cuống quýt ngậm chặt miệng, mồ hôi túa ra, tưởng như miệng mình đang nhai cao su hay thứ gì đó. Nhưng tôi chỉ có thể nuốt xuống, cố gắng không để ai nhận ra.

Cả khi xem tivi với gia đình hay lúc đọc truyện tranh, tôi đều sợ và có cảm giác thầy đang canh chừng mình. Tay chân tôi đột ngột run bắn lên, tim đập nhanh đến khó hiểu. Nỗi bất an và căng thẳng bao trùm lấy toàn thân tôi, gọi lại bên tai tôi giọng nói chán nản nhưng đâu đó lẫn cả sự vui vẻ của thầy mỗi khi phát hiện tôi mắc lỗi. Có lần, chị gái vào phòng tôi mà không gõ cửa. Khi ấy tôi đang ngồi chống cằm, người túa mồ hôi, run rẩy chịu đựng nỗi sợ hãi khó hiểu.

“Em làm sao vậy?”

Tôi vội kìm nén cơ thể đang run rẩy và cười với chị.

“Không, không có gì đâu chị.”

Tôi tuyệt đối không thể nói chuyện mình bị bắt nạt ở trường được.

Tôi không thân với chị gái lắm nhưng độ ấm trong lời chị khác hẳn với mọi người ở lớp khiến tôi cảm thấy mình không phải đứa chỉ biết phạm lỗi hay sợ sệt. Cảm giác ấm áp ngập tràn trong tim tôi, dịu dàng đến mức tôi chực khóc òa.

Mỗi lần cảm thấy như thế, tôi lại quyết tâm sẽ không để gia đình biết về bí mật ở trường của tôi.

2.

Thầy Hanade luôn bất mãn với tôi cũng vì tôi kém hơn các bạn, chẳng hạn như tôi mập nên chạy chậm, không giỏi bóng đá, tính tình nhút nhát nên trong giờ học chẳng giơ tay. Tôi học khá hơn nhiều bạn nhưng điều đó cũng chẳng đáng được thầy yêu quý.

Vào giờ học Toán, thầy Haneda gọi tôi lên bảng giải bài như mọi khi. Tôi cảm giác trong thâm tâm thầy rất mong tôi không làm được bài. Bài thầy cho quả thực rất khó nhưng nhờ chuẩn bị kĩ từ trước nên tôi đã hoàn thành mà không mắc phải lỗi nào.

“Masao đang ra vẻ tinh tướng kìa. Làm như mình thông minh hơn mọi người đấy!”

Thầy ra vẻ nói đùa, thậm chí còn làm mặt hài khiến cả lớp cười nghiêng ngả. Cảm giác thành tựu vì giải được bài tập khó trong tôi lập tức trở nên nhạt nhòa.

Dù có học giỏi hơn nữa cũng chẳng ai vui lòng. Nhân vật chính trong truyện tranh luôn là một cậu bé tuy học không giỏi nhưng khỏe mạnh và giỏi tất cả các môn thể thao. Người trở thành tâm điểm của lớp không phải vì học giỏi mà là người có thể khiến cả lớp cười, người giỏi nắm thế chủ đạo. Cho đến giờ, những thầy cô đã dạy tôi cũng chỉ thích những đứa trẻ dù học hành có vấn đề nhưng khỏe mạnh, hiếu động chứ không phải đứa học giỏi nhưng không làm được cái gì khác.

Mặc dù vậy, tôi vẫn yêu mến mọi người. Cả Hashimoto - người đã nói dối chuyện vấp phải chân tôi trong giờ thể dục - cũng từng chơi chung với

tôi. Có lần, tôi đã đến nhà cậu ấy chơi điện tử. Hashimoto tốt bụng mà. Tôi hiểu cảm giác của cậu ấy khi phải nói dối. Mọi người kì vọng rất nhiều mà mình không làm được, ai lâm vào tình huống này cũng sẽ muốn đổ lỗi cho người khác, cho rằng mình không sai. Vậy nên Hashimoto mới nói vậy ngay tắp lự. Cả những bạn khác, tuy không ai nói chuyện với tôi nhưng tôi biết mọi người đều tốt bụng.

Ninomiya ngồi cạnh không còn nói chuyện nhiều với tôi nữa. Tôi nghĩ không phải cậu ấy thực lòng mà vì tình thế xung quanh đã khiến Ninomiya làm vậy. Vì những người khác tránh xa tôi nên Ninomiya buộc phải làm theo. Nếu một mình cậu ấy thân thiết với tôi sẽ bị cả lớp cô lập mất nên Ninomiya mới phải giữ khoảng cách. Tôi biết Ninomiya rất tốt bụng. Năm ngoái, cậu ấy đã giúp tôi khi thấy tôi lúi thủi dọn chuồng thỏ một mình.

Tôi biết thực ra các bạn không hề đáng ghét chút nào. Vậy nên, dù bị họ ghét nhưng thâm tâm tôi vẫn không thể nào hận họ được.

Tại sao thầy Haneda chỉ canh chừng và mắng mỏ mỗi mình tôi? Tôi vốn nghĩ đơn thuần là vì thầy ghét mình nhưng vào giờ học lịch sử Nhật Bản, tôi đã nhận ra thêm một lý do khác.

Vào thời Edo, Nhật Bản có những người được gọi là “eta” và “hinin”^[10]. Họ là những người có địa vị xã hội thấp cả tầng lớp sĩ - nông - công - thương, bị tước mất rất nhiều quyền lợi. Họ buộc phải sống trong sự phân biệt đối xử thậm tệ. Trước kia, cuộc sống của người nông dân lắm than, tích tụ nhiều bất mãn. Khi lòng bất mãn bột phát, tầng lớp này đã chuẩn bị vũ trang, tấn công dinh thự của các lãnh chúa. Tuy nhiên, từ việc tạo nên tầng lớp eta và hinin thấp hèn hơn cả nông dân, sự bất mãn không còn nhằm vào tầng lớp trên mà hướng xuống tầng lớp thấp hơn. Nói cách khác, người nông dân sẽ yên lòng hơn khi dưới họ còn có những người thấp

kém hơn mình. Điều đó đồng nghĩa với việc eta và hinin là tầng lớp thấp kém nhất được tạo ra chỉ để thống trị dân chúng.

Khi nghe về điều này, tôi đã rất hãi hùng. Rồi tôi nghĩ về loài người - những kẻ không thể phui bỏ nỗi bất an và bất mãn nếu không có những luật lệ như trên. Tại sao thế giới lại thành ra như này chứ? Chỉ biết sợ hãi đủ thứ trên đời, lo lắng và cố bảo vệ bản thân, biến kẻ khác thành trò cười chỉ để trấn an cảm xúc đang khiến mình run rẩy.

Tôi nghĩ mình thuộc “tầng lớp” thấp nhất trong lớp học này. Tất cả bất mãn của mọi người đều nhằm vào tôi nên thầy không sao hết. Thầy sẽ luôn được đánh giá tốt và không bị phàn nàn. Thầy chỉ mắng mỗi mình tôi nên mọi người sẽ không gặp chuyện, không bị la mắng nên không cần khóc lóc, trong lớp có đứa tệ hại hơn bất cứ ai nên lòng tự tôn cũng không bị tổn thương. Tuy không nói ra nhưng cả lớp đã ngầm hiểu rằng tôi là đứa có địa vị thấp nhất.

Trong giờ học môn xã hội, thầy giảng về vấn đề này và nói rằng phân biệt đối xử là không tốt. Mọi người nghe giảng, đọc về cuộc sống khốn khổ của tầng lớp thấp kém với vẻ mặt vô cùng nghiêm túc.

Đầu óc tôi trở nên trắng xóa, trong người khó chịu đến mức gần như không thở nổi. Tay tôi đang run. Khi tôi nhận ra thì đã thấy Ao đứng cạnh mình. Tôi đã coi sự xuất hiện của Ao như một điều hiển nhiên nên không bất ngờ cho lắm. Cậu ta ghé sát khuôn mặt đáng sợ, xanh lét đầy những vết thương về phía tôi. Khuôn miệng bị buộc dây nhưng vẫn còn vài khe hở khiến tôi nhìn thấy bên trong miệng cậu ta chẳng khác nào một hang động tối tăm. Cái “hang” ấy phát ra tiếng rên rỉ. Thứ âm thanh vô nghĩa, chỉ là tiếng thét đau đớn quằn quại. Một con mắt của cậu ta nhìn tôi như đang ăn nhấm nỗi buồn thương.

Ao là ảo ảnh của tôi. Tôi không nghĩ mình sai. Nhìn tôi đang ngồi ngẫm nghĩ về sự tồn tại của mình, kẻ không có thực như Ao đã khóc. Tôi thầm

thấu hiểu được điều đó.

Mọi người coi tôi thuộc tầng lớp thấp nhất như điều hiển nhiên.

Trước giờ thể dục, thân là cán sự thể dục, tôi phải mang thảm ra.

“Masao làm đi.”

Bốn người khác cũng làm cán sự thể dục như tôi song ai cũng nghĩ tôi sẽ làm tốt nên cứ thế bỏ đi chơi. Thế là tôi đành chuẩn bị dụng cụ thể dục một mình. Vì thảm quá nặng, tôi chỉ có thể kéo lê, tốn kha khá thời gian nên không kịp giờ học.

“Đồ đạc này. Làm nhanh lên! Thầy lại mắng cho mà xem!”

Sugimoto - cũng là cán sự thể dục - nhìn tôi chưa chuẩn bị xong thảm với vẻ chán ngán. Dù chuẩn bị không kịp thì mọi người cũng đâu cần lo bị thầy mắng. Lúc nào thầy cũng chỉ quát tháo một mình tôi thôi mà. Họ yên tâm vì người bị mắng không phải họ và càng biết rõ Sasaki Masao là đứa tệ hại chẳng được tích sự gì.

Tôi ghét tình cảnh mà bản thân đang lâm vào lúc này. Ở nhà bị mẹ hỏi chuyện trường lớp, tôi đã rất khổ sở khi phải tưởng tượng, phải bịa ra những chuyện vui vẻ. Vậy nên, vào một buổi chiều nọ, khi giờ học đã kết thúc và học sinh về hết, tôi đã gọi thầy trên hành lang tầng 1 của tòa nhà học. Tuy sợ phải nói chuyện với thầy nhưng tôi cảm thấy mình vẫn phải nói.

“Thầy ơi...”

Tôi gọi thầy từ phía sau. Cơ thể gầy nhưng săn chắc của thầy cao lớn, tưởng như sắp đụng tới trần nhà. Mãi sau, thầy mới quay người lại. Trong lúc ấy, tôi cố gắng chịu đựng nỗi sợ khiến mình muốn quay đầu bỏ chạy.

Thầy dừng bước, chậm rãi quay người và nhìn chủ nhân của tiếng gọi vừa nãy là tôi.

“Ra là Masao à.”

Thầy cười, nói với vẻ tươi tỉnh.

Có nhóm nữ sinh lớp Một đeo cặp sách vừa chào cô giáo vừa đi ngang qua thầy và tôi. Nụ cười của họ tựa như bầu trời xanh trong vắt. Tôi biết nhóm ấy học lớp Một vì nhìn cặp của họ. Cặp sách mới mua được hai tháng, trông vuông vức như cái hộp. Khi những bước chân nho nhỏ nhưng ồn ào đi xa, xung quanh bỗng trở nên tĩnh lặng như tờ. Cô giáo cầm xấp giấy trên tay đi vào phòng giáo viên. Chỉ còn lại ánh nắng rắng chiều đã dịu bên ngoài, khung cửa sổ nối tiếp nhau hắt bóng lên hành lang mờ tối. Hôm nay, bầu không khí tịch mịch cũng kéo đến, bao phủ trường tiểu học đang dần thừa thốt người.

Tôi căng thẳng không nói được lời nào. Nơi khóe môi thầy Haneda vẫn là nụ cười như mọi khi, đôi mắt thầy vốn nheo lại đã trở về trạng thái bình thường. Ánh mắt thầy nhìn thẳng vào tôi như đang nhìn loài sâu bọ. Tôi tưởng như mình đang bị xuyên qua người vậy.

“Em, em có chuyện muốn nói...”

“Nói luôn ở đây sao?”

Thầy hỏi. Tôi gật đầu, toan mở lời. Không biết phải bắt đầu từ đâu khiến tôi lúng túng. Cuối cùng, tôi đành nói ra điều mình đang nghĩ lúc bấy giờ.

“Em cảm thấy hình như thầy chỉ la mắng mỗi mình em...”

Rồi tôi nói cho thầy nghe nỗi khổ không thể chịu nổi mà mỗi ngày tôi đều phải trải qua. Tôi muốn thầy đối xử với tôi như với các bạn. Không phải tôi bảo thầy đừng mắng tôi nữa mà muốn thầy chỉ rầy la khi tôi làm sai. Đứng trước mặt thầy, tôi không thể nào nói ra hết được những gì mình đã nghĩ cho đến giờ nhưng tôi vẫn nói dù có bị ngắt ngứ.

Thầy Haneda lắng nghe như đang nghe chuyện hệ trọng, thỉnh thoảng đáp lại tôi. Dáng vẻ của thầy thân tình chẳng khác gì khi trao đổi với học sinh. Lúc tôi nói xong, thầy nhúu mày, vẻ mặt như nhìn thấy cái gì đáng thương lắm. Thầy hơi cúi người và tay đặt lên vai tôi.

“Tức là Masao muốn thầy không chỉ mắng một mình em mà mắng tất cả các bạn trong lớp phải không?”

Ban đầu, tôi không biết thầy muốn nói gì nhưng khi hiểu ra ý của câu nói ấy, tựa như bóng đèn tắt ngúm ngay khi ngắt công tắc, cánh cửa trái tim tôi bị bóng tối của tuyệt vọng đóng sầm lại.

“Em thấy không công bằng khi chỉ có mình em bị mắng chứ gì?”

Không phải. Tôi cuống cuống lắc đầu, chực òa khóc. Tôi muốn phúi bỏ bàn tay thầy đang đặt trên vai mình rồi bỏ chạy nhưng bàn tay ấy gồng lên, những ngón tay bấu vào vai tôi như không cho phép tôi chạy thoát. Tôi ngược lên nhìn thầy, sợ xương mình gãy mất. Nét mặt thầy không khác gì bình thường, thậm chí như đang dịu dàng khuyên bảo tôi.

Thầy nhìn xung quanh. Lúc này, hành lang không còn ai ngoài hai thầy trò chúng tôi. Thầy vẫn nắm lấy vai tôi rồi đi đến phòng nấu ăn ở gần đó. Tôi có dự cảm không lành, không muốn vào đó chút nào nhưng bị thầy kéo đi theo.

Trong phòng nấu ăn không có ai, chỉ có bóng tối lờ mờ của buổi xế tà. Vài cái bàn có lắp bếp ga nằm cạnh nhau tạo nên khung cảnh tĩnh mịch. Trên tường có trang trí ảnh vẽ sâu thoát kén do một học sinh ưu tú của trường chụp vào kì nghỉ hè năm ngoái.

Sau khi vào phòng, thầy Haneda nhanh chóng khóa trái cửa. Trong đây kín mít, có thể nghe rõ cả những âm thanh nhỏ nhất. Tiếng giày của thầy và tôi cọ xát trên sàn linoleum^[11] tạo nên âm thanh như tiếng chim non hót, vang vọng đến bên tai. Tôi đứng giữa phòng nấu ăn, nghĩ đến việc mình sắp

bị thầy mắng, hai chân tôi như run lên. Để thầy nhận ra mình đang sợ thì xấu hổ lắm. Suy nghĩ ấy khiến mặt tôi ửng đỏ.

“Masao muốn các bạn khác bị mắng thay cho mình. Đúng là một cậu bé hư chỉ biết nghĩ đến bản thân.”

Thầy đứng trước mặt tôi, nói với giọng như đang giảng đạo lý cho trẻ con. Tôi đứng đó, sợ sệt nhìn lên mặt thầy thì thầy lên giọng.

“Mau trả lời ‘Vâng, đúng như thầy nói ạ’ đi chứ!”

Giọng nói dịu dàng từ nãy đến giờ hoàn toàn thay đổi, tưởng như đang đánh vào má tôi. Tôi lập tức rụt cổ, lặp lại những lời thầy nói.

“Vâng, đúng như thầy nói ạ...”

Thực lòng tôi muốn nói không phải nhưng trong phòng nấu ăn lúc này chỉ có tôi và thầy, hơn nữa tôi đang sợ nên chỉ còn cách như vậy.

“Thầy không mắng Masao vì ghét em đâu. Tại em là một đứa vô dụng, lúc nào cũng mắc lỗi nên thầy mới mắng mà!”

Thầy nói và tỏ vẻ như không ngờ tới. Tôi đành đáp “Vâng, đúng vậy ạ”.

“Lần đầu tiên thầy nhìn thấy một đứa trẻ tệ hại như em đấy. Thầy hơi bất ngờ nên có thể đã la mắng em vô lý. Nhưng tóm lại, tất cả cũng là vì em thôi.”

Thầy đặt tay lên vai tôi lần nữa. Lần này là cả hai tay, nắm thật chặt như muốn ngăn tôi chạy thoát. Thầy áp sát mặt mình lại gần mặt tôi và lườm tôi. Tôi không thể dời mắt khỏi ánh nhìn đó. Cảnh tượng chỉ cần hơi cử động là sẽ bị quật ngã hiện lên trong tâm trí tôi nên tôi không dám cử động dù chỉ một li.

“Nói ‘Em là đứa trẻ hư’ mau.”

Thầy nói.

“Em là đứa trẻ hư ạ...”

“Lặp lại.”

Tôi lặp lại lời này mấy lần để tự hạ nhục bản thân. Nếu tôi không làm vậy thì tâm trạng của thầy sẽ tồi tệ hơn. Tôi sợ chọc giận thầy nên nghĩ mình sẽ làm bất cứ điều gì khiến tâm trạng thầy trở tốt. Thầy là người lớn, thân hình cao to và mạnh mẽ. Giữa phòng nấu ăn chỉ có hai người, bóng dáng thầy đứng trước mặt, đang nhìn xuống áp bức cùng cực chiếu trong mắt tôi.

Em là đứa trẻ hư. Sau khi lặp lại câu này một lúc, tôi phải nghe theo thầy, lặp lại hết lời này đến lời khác.

Em là đứa tệ hại hơn mọi người. Chẳng khác gì con sên. Dần hơn cả giun đất. Lại còn béo phệ. Em là lợn. Em thấp kém hơn mọi người. Em sống mà chẳng có giá trị. Em là đồ thừa. Chết đi còn hơn. Một đứa u ám chẳng biết chơi thể thao cũng chẳng có bạn. Vì quá tệ hại nên em không thể sống như người khác. Tôi buộc phải lặp lại mỗi câu như thế hai mươi lần theo lệnh thầy.

Lặp đi lặp lại như đang luyện phát âm dần khiến ý nghĩ mình tệ hại hơn mọi người khảm sâu vào trong tôi. Tôi bắt đầu thấy mình là một đứa vô dụng thật. Đầu óc tê liệt, gợi lại tất cả kí ức về những sai lầm đáng xấu hổ mà tôi đã gây ra. Và rồi, tôi thấy thầy mắng mình là đương nhiên. Tại tôi là một đứa xấu xa, thỉnh thoảng trộm tiền từ ví của mẹ để mua kẹo bikkuriman. Tôi làm vậy vì muốn có những hình dán hiếm như của bạn. Chỉ cần có được chúng thì các bạn sẽ chú ý đến tôi và tôi sẽ cảm thấy rất tuyệt. Chỉ vì cái cảm giác hơn người ấy mà tôi đã trộm tiền từ chiếc ví mà mẹ cất trong túi xách để trên ghế bếp. Có lẽ mẹ đã nhận ra rồi. Nếu mẹ đã biết tất cả nghĩa là mẹ đã tha thứ cho tôi chẳng? Tôi đúng là một đứa con xấu xa đáng hổ thẹn mà.

Cảm giác tội lỗi rằng bản thân không được phép sống như mọi người tràn ngập lồng ngực tôi. Tất cả họ xa lánh tôi cũng là đương nhiên thôi.

Chẳng biết tự lúc nào, tôi đã bắt đầu có ý nghĩ như vậy.

Thầy Haneda bắt tôi tiếp tục lặp lại những lời đó rồi thầy rời khỏi phòng nấu ăn.

Khi chỉ còn lại một mình, tôi vẫn tưởng mình đang bị thầy theo dõi nên không ngừng lặp lại. Thời gian trôi đi, mặt trời dần lặn. Phòng nấu ăn không bật đèn nên tối mịt. Đứng giữa căn phòng, tôi hằng tưởng mình là sinh vật duy nhất, đơn độc trên thế gian này; tưởng như khi học sinh đã về gần hết, trường tiểu học sẽ trở thành một sinh vật khổng lồ đang nhẩn nhịn hơi thở của nó. Và tôi đang ở bên trong nó, tiếp tục lặp lại những lời hạ nhục bản thân. Mãi sau, tôi mới nhận ra nước mắt mình đã rơi tự bao giờ.

3.

Sau sự việc ở phòng nấu ăn, tôi thấy mọi thứ đều nhẹ nhõm hơn, tựa như một lớp vảy mỏng đã đóng trên miệng vết thương làm dịu cơn đau.

Dù có bị thầy Haneda mắng mỏ đến mấy, bị giễu cợt vì làm sai, tôi cũng không còn túng quẫn và bị tuyệt vọng xâm chiếm đến mức không thở nổi như trước nữa. Mặc dù vậy nhưng đó tuyệt nhiên không phải vì trái tim tôi đã mạnh mẽ hơn hay tôi đã không còn để tâm đến ánh mắt của người xung quanh hay gì khác. Đó là vì tôi đã bỏ cuộc. Một kẻ khiếm khuyết, làm gì cũng không xong như tôi, có bị mắng bị cười âu cũng đáng. Trái tim đã khô cằn, trở thành nắm tro tàn thối nhẹ là bay. Tôi cảm thấy mình không còn nghĩ được nhiều như trước nữa.

Đến giờ ăn, khi hầu hết các bạn đã dùng xong bữa, cán sự bữa ăn sẽ đứng trước lớp, ra hiệu kết thúc giờ ăn.

“Cảm ơn vì bữa ăn.”

Cả lớp cùng hô to với cán sự, sau đó là âm thanh mọi người đứng dậy, bắt đầu dọn chén bát.

“Masao, dọn giúp cả phần của tớ luôn nhé?”

Kiuchi nói với tôi. Cậu ta ngồi trước tôi một bàn nên cùng nhóm với tôi. Đến giờ ăn, cả lớp sẽ xếp bàn thành từng nhóm và ăn cùng nhau.

“Được thôi.”

Nghe tôi đáp, Saiki và Tachibana cùng nhóm cũng đẩy chén bát sang chỗ tôi và nói “Của tớ nữa”. Ninomiya thấy vậy cũng chia phần mình sang.

Lạ thay, tôi không thấy giận. Tôi đã lỡ quen với việc bị đùn đẩy này rồi.

Nhưng nỗi sợ không mất đi mà nó càng trở nên nghiêm trọng. Tôi càng sợ ánh mắt của thầy và các bạn cùng lớp hơn. Tôi luôn cảm thấy họ đang ở đâu đó canh chừng tôi. Những khi nghỉ giữa giờ, các bạn chơi đùa với nhau mà chẳng thèm đoái hoài đến một đứa như tôi. Tôi biết chứ. Nhưng không hiểu sao, tôi vẫn thấy xung quanh như đang dõi theo tôi. Các thứ cơ khắp người tôi đều gồng cứng vì căng thẳng, mồ hôi lũ lượt tuôn ra. Dù hít thở bao nhiêu tôi vẫn thấy không đủ, vẫn thấy thật khó thở. Khi nhắm mắt lại, cảnh tượng mọi người đang chú ý tới nhất cử nhất động của mình lại hiện lên trong đầu tôi. Không biết từ khi nào, tôi đã luôn tìm kiếm bóng dáng thầy Haneda trong vô thức và sợ sệt.

Tôi sợ cả tiếng nói. Mỗi lần bị gọi tên, tôi lại nghĩ phải chăng mình làm sai điều gì nên mới bị gọi. Trái tim đã trở nên rúm ró của tôi hoàn toàn bỏ cuộc, coi lỗi sai của mình như chuyện hiển nhiên nhưng nỗi tủi hổ vẫn còn đó. Thế nên mỗi lần bị gọi, tôi lại hốt hoảng đến mức tim như ngừng đập, sợ rằng mình đã gây ra lỗi lầm trí mạng nào đó chẳng. Không chỉ ở trường, bị gọi tên khi ở nhà cũng khiến tôi có cảm giác tương tự.

“Masao!”

Tôi đang ở phòng riêng trên tầng ôn bài ngày mai thì có tiếng mẹ gọi vang lên từ dưới nhà. Nhưng khi nghe thấy, tôi tưởng như đó không phải tiếng của mẹ mình mà là tiếng thầy Haneda khi tôi câm lặng đứng giữa lớp vì không trả lời được câu hỏi rồi bị mọi người cười nhạo. Trong khoảnh khắc ấy, tôi quên mất mình đang ở đâu. Không phải trong phòng ngủ của mình với cửa và rèm đã đóng kín mà đang ở lớp học vỡ òa tiếng cười giễu. Tôi chống khuỷu tay lên bàn, cố hết sức bịt tai lại.

Chỉ khi ở cùng gia đình, tôi mới thôi run rẩy. Khi nói chuyện với chị và Nobu, tôi như được giải thoát khỏi nỗi sợ hãi, cảm thấy chuyện mình là đứa vô dụng ở trường chỉ là giấc mơ. Tôi có cảm giác trường học và nhà mình

là hai thế giới hoàn toàn khác nhau. Nếu thế thì mỗi ngày ra khỏi nhà, đi trên con đường đến trường nghĩa là tôi đã bước qua ranh giới quyết định giữa hai thế giới chẳng?

Những chiếc lốp xe tải khổng lồ có các hình chữ V nhô lên, bùn đất bám trong khe hở giữa các hình nhô lên ấy cứ thế in lên mặt đường có đồng ruộng hai bên. Đâu đó trên con đường đi học như thế có không gian méo mó khiến tôi trở thành một thứ vô giá trị.

Sự tồn tại của tôi trong lớp đã được định đoạt. Tôi sớm đã không còn là học sinh của lớp hay nói đúng hơn, tôi đã trở thành một cái thùng rác. Nhưng không phải thùng rác bình thường mà là loại chứa rác không có hình thù. Loại rác mà ở lớp học nào cũng có - là bất mãn của học sinh hay giáo viên, là hình phạt mà ai đó phải nhận lấy.

Thầy Haneda luôn tỏ vẻ như bài tập mà thầy giao cho lớp là thứ mà thầy buộc lòng phải làm vì tôi. Bất mãn của các bạn vốn nhằm vào thầy giờ lại chuyển sang tôi. Những khi cả lớp mất trật tự, không hiểu sao thầy chỉ mắng một mình tôi. Dù tôi ngồi yên một chỗ và chẳng gây tiếng động nào đi nữa, thầy cũng lấy lý do “nhìn bạn mất trật tự mà làm ngo” để mắng mỏ tôi. Thấy tôi bị vậy, các bạn trong lớp liền im lặng. Tôi nghĩ thầy đã trút hết tất cả bất mãn với học sinh lên tôi. Không cần trực tiếp rầy la cả lớp, chỉ cần thầy quát tháo tôi là các bạn khác liền giật mình im bật vì bất ngờ và nghĩ nếu tiếp tục làm ồn thì mình cũng sẽ bị tương tự. Nhờ vậy, lớp học mới giữ im lặng và bất mãn không nảy sinh giữa thầy và trò. Nếu có thì chỉ là giữa tôi với thầy mà thôi. Nhưng sau chuyện ở phòng nấu ăn, bất mãn trong tôi đã vơi đi đến lạ. Giờ tôi chỉ đơn thuần chấp nhận tất cả như một con cừu khi bị tấn công. Tôi nghĩ cảm xúc của mình đã chết rồi, nhưng cảm giác sợ hãi vẫn còn nên tôi không hẳn là con búp bê không hề có cảm xúc.

Mỗi khi cần lý do để biện hộ cho sai lầm của mình, mọi người lại lôi tôi ra, chẳng hạn như không làm bài tập vì “Em định cùng Masao làm nhưng

cậu ấy toàn chơi thôi...”... Tôi bị gán cho những điều mà mình còn chẳng hề biết tới.

“Gì chứ, thật hết cách.”

Thầy Haneda cười như đang đùa và bỏ qua. Với thầy, người đó có làm bài tập hay không cũng chẳng sao, quan trọng là có cố để mắng mỏ tôi kìa. Thế nên, lý do đó là những gì thầy muốn.

“Masao, sao em mãi chơi không chịu làm bài tập hả?”

Thầy Haneda khoanh tay, nhìn xuống tôi như nhìn một đứa trẻ mẫu giáo ăn uống bần thiêu. Dường như mọi người đã sớm nhận ra “trò chơi” này của thầy Haneda, ai cũng phấn khích quan sát diễn biến và chẳng hề nghĩ đó là điều xấu. Không hiểu sao đến chính tôi cũng coi đó là luật lệ của thế giới này. Tôi không hề nghĩ đến việc nói cho giáo viên khác biết bởi đó không phải điều đáng buồn mà chỉ như phân công cán sự, một luật lệ đặc trưng của lớp học mà thôi. Chỉ là, tôi buộc phải trở thành người phụ trách nó. Cán sự cân bằng. Tôi tồn tại để cân bằng lớp. Như một vật hy sinh.

Vì thấp kém hơn nên mọi người nghiêng nhiên không nói chuyện với tôi. Tôi bị la cũng là chuyện hiển nhiên. Mọi người nhận thức rằng “có kẻ thấp kém hơn mình nhiều” nên lớp Năm này phát huy tính năng của nó một cách trơn tru, một tập thể không xuất hiện bất cứ một sự bất mãn nào. Đó là luật lệ riêng chỉ tồn tại trong thế giới mang tên lớp học này.

Luật lệ bí mật riêng của trường học. Thầy Haneda không viết chuyện này lên “Báo Lớp Năm”, mà việc đó cũng chẳng để ám chỉ điều gì. Nội dung báo chỉ viết về những trò đang thịnh hành của đám học sinh lớp Năm hay việc vừa quyết định được tên cho con cá vàng mà lớp tôi đang nuôi. Mẹ đọc xong báo và nói với tôi rằng:

“Lớp con vui ghê! Thế này thì chắc chẳng có chuyện bắt nạt đâu nhì.”

Tôi gật đầu, đồng tình với mẹ. Sau đó, tôi kể mẹ nghe chuyện mình tự bịa rằng được thầy khen khi là người duy nhất giải được bài tập khó trong giờ học Toán. Thực tế, chuyện này sao có thể xảy ra được. Nhưng tôi nghĩ chỉ cần mẹ vui và không phát hiện ra sự thật về sinh hoạt ở trường của tôi là được.

Tôi lo lắng, sợ gia đình sẽ phát hiện chuyện trường lớp. Chẳng hạn như bạn tôi sẽ vô tình nói chuyện này với cha mẹ nó rồi từ đó truyền đến tai mẹ tôi. Thế thì mẹ tôi sẽ biết ở trường tôi là một đứa vô dụng và buồn lòng lắm. Tôi sợ vậy. Mỗi lần bắt gặp mẹ cầm ống nghe điện thoại, tôi lại lo mẹ đang nghe ai đó kể chuyện về tôi. Đến khi nhìn nét mặt mẹ và biết không phải vậy, tôi mới thấy mình như được cứu rỗi. Chẳng khi nào tôi được yên cả.

Giờ nghỉ sau bữa ăn trưa ở trường là giờ giải lao dài nhất. Trong thời gian đó, các bạn nam lớp tôi thường tụ tập chơi đá bóng. Tôi cũng vậy, vừa tuân theo luật lệ mà thầy Haneda đặt ra vừa chơi bóng chày đá. Do tôi không giỏi trò này nên hay làm sai và bị chúng bạn cười nhạo. Tôi đá bóng trái bóng được pitcher chuyển cho khiến bóng bay xa tít. Tất nhiên, cả người trong đội tôi và bên đối thủ đang vào thế phòng thủ đều chứng kiến được cảnh đó. Tôi hổ thẹn và sợ hãi biết bao. Mỗi lần như vậy, tôi đều trở nên u uất.

“Chịu thôi, tại Masao mà.”

Những khi gặp tình huống bốn góc có cơ hội, tôi làm sai là mọi người lại nói vậy để động viên nhau.

“Tớ xin lỗi...”

Nghe tôi nói, các bạn ra vẻ dịu dàng. Không ai nổi nóng. Tôi cảm thấy mình như được tha thứ và nỗi sợ hãi biến thành cảm giác bình yên.

Khi chơi bên đội đỏ, tôi được giao nhiệm vụ phòng thủ cánh phải. Nhưng bảo vệ khu vực đó nào phải tôi. Vì tôi hay mắc lỗi, làm mất bóng

nên đồng đội sẽ nhanh chóng đến cạnh tôi.

“Thật hết cách mà. Masao đừng có phá rối đấy!”

Người bạn đó nói vậy rồi kêu tôi lùi về phía sau. Tôi chỉ cần đứng thôi là được. Bóng tối, cậu ta sẽ giải quyết giúp tôi. Tôi được giải thoát khỏi cảm giác bất an, sợ thất bại nhưng đồng thời, tôi cũng trở nên cô độc.

Tất cả mọi người đều chơi bóng chày đá, chỉ có tôi là ra rìa. Một thân một mình như cái lon rỗng bị vứt giữa sân thể dục. Dường như trò bóng chày đá trước mắt và tôi đang đứng như trời trồng có một đường phân cách, một bức tường trong suốt giống thủy tinh chắn giữa.

Ao.

Ao đã biến mất khỏi mắt tôi. Trước đây, tôi còn lo cậu ta xuất hiện trước mắt mình nhưng giờ cậu đã biến mất dạng. Cậu ta vốn là ảo ảnh do tôi tạo ra nên chắc không phải đột ngột chuyển nhà đi hay gì đâu. Nhưng vì sao Ao đột nhiên lại biến mất như vậy?

Tôi nhớ lại ánh mắt như dán vào tôi những khi cậu ta xuất hiện. Người buồn thương cho tôi chỉ có mỗi Ao. Cả khi tôi thấy bị khinh miệt, người điên cuồng và tức giận ra mặt vì tôi không phải là bạn cùng lớp mà là cậu ấy.

Phải chăng sự biến mất của Ao có liên quan đến việc cảm xúc giận dữ và buồn bã trong tôi đã nhạt nhòa, việc tôi ép mình vào luật lệ mà thầy Haneda đặt ra và trở thành một thứ phụ tùng nghèo nàn cảm xúc?

Tôi cẩn trọng nhìn xung quanh xem thầy Haneda có xuất hiện không, đồng thời cũng tìm kiếm bóng dáng Ao. Cậu ta không xuất hiện ở bất cứ đâu. Tôi không còn thấy khuôn mặt màu xanh cùng nửa thân trên mặc áo trói đầu nữa. Tôi cảm thấy chuyện này không tốt chút nào, như thể một

phần quan trọng trong tim mình đã bị phá hủy. Tôi chỉ mong chuyện Ao
biến mất không phải là điềm báo tồi tệ.

CHƯƠNG BA

1

Sang tháng Bảy, phòng học bắt đầu trở nên oi bức. Tiếng ve bên ngoài vọng vào, động bên tai. Thịnh thoảng có con ve sâu nâu đến gần cửa sổ kêu inh ỏi, ồn đến mức mọi người trong lớp đều giật mình.

Tiết thể dục, chúng tôi chuyển sang học bơi. Trước đó, chúng tôi chỉ vận động trong sân là chính. Tôi không giỏi kiểu vận động đó nên nhiều khi đã phạm lỗi xấu hổ trong giờ thể dục. Tuy nhiên, nhờ chuyển sang học bơi mà tôi định ninh mình đã có thể thoát khỏi việc tự làm mình xấu hổ. Ấy là vì tôi từng đi học bơi một năm hồi lớp Hai nên có thể bơi tốt. Một đứa mà hầu như các loại vận động đều không bằng ai nhưng chỉ cần ở trong nước là tôi có thể bơi mà không chìm. Tôi rất giỏi bơi ngựa, trong lớp không ai biết bơi nên chỉ có mình tôi bơi được 15 mét. Vậy nên, cứ đến kì học bơi là tôi vui lắm.

Giờ học bơi đầu tiên. Sau khi khởi động xong, chúng tôi tắm vòi sen cho ướt người rồi đến thành bể bơi, vẩy nước lên tay, chân và ngực. Thầy cô vẫn hay dọa đám học sinh rằng nhảy vào nước ngay sẽ khiến tim ngừng đập. Mãi sau, chúng tôi mới xuống nước. Năng gắt làm thêm bể bơi nóng đến mức không đặt chân nổi. Chúng tôi mặc đồ bơi, tưởng tượng cơ thể mình là một khối nhiệt, đầu nóng đến mức khó mà tỉnh táo được, chỉ đứng hay ngồi cũng khiến mồ hôi túa ra, hết giọt này đến giọt khác chảy dọc theo cơ thể. Nóng như thế mà được xuống nước để bơi thì quả thực chẳng khác nào cứu rỗi. Nước thấm ướt những đầu ngón chân, tới eo rồi tới ngực. Nước

lạnh làm mát cả người, thậm chí ban đầu tôi còn thấy buốt nữa. Nhưng chưa đến một phút, tôi đã trở nên dễ chịu hẳn.

Thầy Haneda cho chúng tôi chơi tự do trong nước mười phút thì tuyết còi gọi lên. Thầy mặc đồ bơi dùng trong thi đấu, bên ngoài mặc thêm áo thun.

Trước tiên, chúng tôi phải bơi cự li 20 mét. Bể bơi có tổng cộng bảy làn, cả lớp chia thành bốn, năm người mỗi làn. Chúng tôi không cần nhảy từ trên xuống mà cứ thế xuống nước luôn, đập thành bể rồi bắt đầu bơi.

Dường như trong lúc đó, thầy Haneda chỉ nhìn mỗi mình tôi. Đến tháng Bảy, tình cảnh mà tôi đang mắc phải vẫn không thay đổi gì. Tôi thường xuyên cảm nhận được những ánh nhìn đợi chờ sự thất bại của mình nên chỉ biết sống trong sợ sệt và lo lắng. Tôi không quen được. Đúng là tôi đã cảm thấy nhẹ nhõm hơn khi bỏ cuộc, chấp nhận những thất bại của bản thân như chuyện hiển nhiên nhưng vẫn không tài nào rũ bỏ được cảm giác căng thẳng đến nghẹt thở khi nói ra điều gì hay bắt chuyện với người khác.

Khi bơi trước mặt thầy, tôi đã mong chờ lần này, ánh mắt ấy sẽ xoay chuyển theo hướng tốt. Tôi có thể bơi được như người ta. Có lẽ, thầy sẽ chịu thay đổi cái nhìn về tôi khi biết điều này. Tôi không nghĩ thầy sẽ thích mình mà chỉ mong thầy xem xét lại chuyện tôi là một đứa vô dụng.

Bể bơi ở trường tiểu học có chiều dài vừa đúng 25 mét. Sau khi bơi sải đến cuối, tôi chạm thành bể rồi bơi ngược lại phía thầy. Thầy có vẻ bất ngờ. Vì từ trước đến nay, khả năng vận động của tôi không bằng ai nên hẳn là thầy chắc mẩm tôi bơi cũng dở. Nhưng tôi đã làm điều trái với suy nghĩ của thầy. Tôi cảm thấy hơi dễ chịu một chút.

“Masao bơi giỏi nhỉ.”

Giờ học bơi kết thúc, thầy cho cả lớp ngồi bên thành bể rồi đột nhiên nói vậy.

“Nhưng mà này, bơi giỏi không có nghĩa là được quyền lên mặt đâu đấy. Lúc bơi xong, Masao đã cười khẩy bạn khác nhỉ? Em không được làm như vậy.”

Tôi nào có cười bạn khác. Nhưng tôi không dám phản bác lời thầy, nói thầy bịa đặt. Tôi chỉ biết thẳng thốt, trong lòng rối rắm. Lời giáo viên nói không thể sai được. Có khi tôi đã làm điều thầy nói mà bản thân không nhận ra chẳng?

Mọi người nhìn tôi bằng ánh mắt ghẻ lạnh. Tôi muốn trốn khỏi những ánh nhìn của họ nhưng không thể.

Trên đường về nhà hôm ấy. Vào mùa nắng gắt, đi trên con đường được bao quanh bởi ruộng lúa nên không có bóng râm quả thực chẳng khác gì đang đi trong sa mạc. Từ nhà đến trường, tôi đi bộ mất ba mươi phút. Trong lúc đi, lưng áo đồng phục đã ướt thành một mảng vuông vức. Chỉ có phần lưng tiếp xúc với cặp sách dễ đổ mồ hôi hơn hẳn. Không những thế, cặp của bọn con trai có màu đen, dễ bắt nắng nên nó nóng đến độ muốn bốc lửa đến nơi.

Do khu vực xung quanh trống trải nên có thể dễ dàng nhắm được khoảng cách đến khu dân cư, nơi có những ngôi nhà san sát nhau, trong đó có nhà tôi. So sánh khoảng cách xa vời vợi với bước chân ngắn ngủn của mình, tôi chỉ đành lê bước đi tiếp một cách chán nản trong cái nắng nóng hầm hập giáng từ trên trời xuống.

Cứ đi thế này làm tôi nghĩ đủ thứ chuyện. Trước đây, vì hay về chung với Michio nên tôi ít khi đi một mình. Nhưng chẳng biết từ bao giờ, Michio đã trở nên xa cách với tôi. Gần đây, đường về nhà chỉ có mình tôi.

Tôi nhớ lại chuyện xảy ra trong tiết học bơi hôm ấy. Buổi học mà tôi đã định ninh sẽ kết thúc trong tâm trạng dễ chịu. Tôi bơi giỏi nên nghĩ thầy sẽ không chỉ trích lỗi sai của mình nhưng rốt cuộc lại không như vậy.

Tôi có cười nhạo những bạn không bơi được như thầy nói không? Tôi nghĩ mình đã không cười ra mặt nhưng trong lòng hẳn là đã thấy mình hơn người chẳng? Nghĩ vậy thì thầy phê bình tôi cũng đúng. Nhưng tôi không thể nào chấp nhận được.

Nửa cuối tháng Bảy, chúng tôi bắt đầu nghỉ hè. Thế là tôi đã trải qua một học kì dưới “luật lệ” kia.

Tôi tựa như một con búp bê. Một con búp bê để thầy mắng tùy thích, chẳng có một quyền hạn gì. Tôi chỉ khoác lên mình hình dáng của con người và ra vẻ trẻ con như người ta. Chỉ ít khi ở nhà, tôi vẫn được gia đình đối xử ra dáng con người như bình thường. Nhưng đến trường, bước qua cánh cổng rồi vào lớp, tôi lại biến thành một thứ chỉ để mọi người giải tỏa bất mãn. Sự biến đổi này vốn không rõ ràng vì mọi người không ném đá vào tôi, cũng không vây quanh rồi đánh tôi. Chỉ là trong lòng họ vẫn luôn tự nhủ “Masao là đứa có lỗi”, “Masao tệ hơn mình nhiều”, “Masao sẽ bị mắng nên mình không sao đâu”. Những lời này không thể nghe được bằng tai nhưng rõ ràng chúng có tồn tại. Việc họ chẳng bao giờ nói những lời có tình người với tôi đã chứng minh tôi bị coi như tầng lớp thấp kém nhất trong lớp học.

Rốt cuộc tôi đã bị gì thế này?

Có những khi trong lớp, cảm xúc của tôi gần như bị bào mòn, không còn gì. Lúc thầy và mọi người cười nhạo, sự xấu hổ bao trùm lấy tôi, tôi lại tưởng tượng trái tim mình đã trốn khỏi tình cảnh hiện tại, cao chạy xa bay đến phương trời xa xăm nào. Và rồi, nó nhìn xuống một thằng nhóc Masao đang bị mọi người chế nhạo, giống như chuyện hồn lìa khỏi xác từng được nói đến trên tivi. Tôi đã coi chuyện bản thân bị người khác cười nhạo không khác gì chuyện người dưng.

Có lẽ vào thời điểm đó, “luật lệ” mà thầy đặt ra đã hoàn thiện. Tức là tôi đã hoàn toàn quên đi bản thân mình, trở thành một con búp bê “giúp” mọi

người trút bỏ bất mãn. Vừa nghĩ đến chuyện này, tôi liền cảm nhận được mồ hôi túa ra vì căng thẳng. Ánh nắng giội xuống người, nách và cổ lấm tẩm mồ hôi vì nóng nhưng tôi vẫn nhận ra thứ mồ hôi đang chảy dọc lưng mình bắt nguồn từ sợ hãi và bất an.

“Anh ơi!”

Bỗng có tiếng gọi phía sau lưng. Tôi quay lại thì thấy đứa em Nobu của tôi đứng cách mình tầm 15 mét và đang tay vẫy gọi tôi. Thình thoảng tôi và nó vẫn hay gặp nhau trên đường về. Mỗi lần như thế, Nobu vẫy tay một cách hào hứng rồi đi về phía tôi.

Hôm đó, Nobu không đi một mình. Lúc nó đến gần, tôi mới biết phía sau nó có một đứa con trai nhỏ con và một đứa khác cao hơn Nobu tận ba cái đầu.

Lớp Ba của Nobu có một đứa tên Hayato. Thật ra, Hayato là em trai của Michio. Tôi và Michio thân nhau nên Nobu và Hayato cũng hay chơi với nhau. Hơn nữa, vì nhà chúng tôi ở cùng hướng nên càng thân thiết hơn. Chung đường về nhà như bọn tôi có nhiều thời gian nói chuyện hơn những đứa có nhà ngược hướng nhau, thế nên bốn anh em bọn tôi rất hay chạm mặt.

Đi cùng Nobu là Hayato và Michio.

Mọi người đều ngầm hiểu không được mang “luật lệ” của thầy Haneda ra khỏi trường nên chẳng ai nói với cha mẹ. Tại sao họ lại nghĩ nên giữ bí mật chuyện này chứ? Thầy đâu có yêu cầu như vậy. Rời khỏi trường, mọi người không hề hé răng như thế đã bàn bạc với nhau từ trước vậy. Hoặc có lẽ họ đã ý thức được rằng tôi là một đứa chẳng đáng để bận tâm cũng nên. Không phải tôi bị bắt nạt đến mức bị thương nên chuyện này không đáng để nói với người khác chẳng?

Lúc này, tôi và Michio đang ở ngoài trường, đáng lẽ phải cười nói với nhau như trước mới phải. Từ khi tôi bị rầy la, Michio đã giữ khoảng cách rõ ràng với tôi. Không phải đột ngột mà từ lúc nào chẳng biết, chúng tôi đã trở nên xa cách với nhau.

Vì Nobu và Hayato chạy về phía tôi nên Michio cũng đến gần theo. Đi cùng nhóm với nhau song cả hai đứa vẫn im lặng. Nobu và Hayato nhìn mặt tôi, vẫn vui vẻ nói cười với tôi. Chúng nói về bộ phim hoạt hình chiếu hằng tuần đã đến tập cuối rồi tò mò không biết tuần sau sẽ là phim gì. Hayato có vẻ thích phim hoạt hình vừa kết thúc này lắm, thằng bé không chịu tin phim sẽ không được chiếu nữa. Thế là tôi nói cho Hayato tin lịch chiếu trên báo^[12] có đề chữ “hết”. Lịch chiếu có đề chữ “hết” sau tựa phim tức là phim sẽ kết thúc ở tập đó, đây là quy luật. Nhưng xem ra Hayato không đọc báo bao giờ, thằng bé đã thuộc lịch chiếu của bộ phim hoạt hình yêu thích từ lâu rồi. Tôi cố nói chuyện này với hai đứa nhỏ một cách vui vẻ. Ở nhà, tôi luôn ra dáng một người anh trai thú vị để nói chuyện cùng Nobu.

Nhưng mãi chuyện trò với Nobu và Hayato làm bầu không khí giữa tôi và Michio càng trở nên gượng gạo, tịch mịch. Tôi nghĩ mình nên nói gì đó với vẻ vui hơn mới được. Tôi cũng mong Michio sẽ mở lời trước. Nhưng tôi chẳng thốt ra được lời nào. Mỗi lần định nói, tôi lại nhớ về bản thân khi ở lớp, nhưng không phải khung cảnh lúc tôi bị mọi người cười nhạo khi sai phạm mà là ý thức bản thân bị đặt vào tầng lớp thấp kém nhất trong tôi đang trỗi dậy. Tôi thấy mình chẳng khác gì nô lệ, cho rằng thứ như mình mà bắt chuyện với người khác thì thật bỉ ổi nên lưỡng lự trước việc mở lời với Michio. Suy nghĩ đó như vết ố bẩn đã thấm sâu vào bộ đồng phục thể dục, khảm vào đầu óc tôi. Có lẽ Michio cũng vậy nên nó không dễ gì nói chuyện với tôi.

Ở trường, tôi và nó không còn cười đùa với nhau như trước nữa. Vì tôi không phải là “người”. Có những người khi gặp chuyện không vui sẽ xả lên

hòn đá bên đường chẳng hạn, dùng hết sức đá nó để quên đi khó chịu trong lòng. Nếu phải so sánh thì tôi chính là hòn đá đó. Làm gì có ai bắt chuyện hay vui vẻ nói cười với một thứ như thế. Vậy nên khi ở trường, tôi và Michio chẳng nói với nhau câu gì cho ra hồn. Có vẻ như chuyện trong trường cũng ảnh hưởng ra cả bên ngoài. Chúng tôi vẫn giữ chúng trong lòng, từ đó không còn đi cùng nhau cho đến khi vô tình gặp nhau trên đường.

Bốn người chúng tôi đi về nhà mà mồ hôi nhễ nhại. Nobu và Hayato đi trước, đằng sau là tôi và Michio đang im lặng. Hai đứa em đi trước cười nói vô tư, không hề nhận ra hai ông anh im lặng, không hề rằng đi đằng sau. Tôi và Michio đi cùng tốc độ, chỉ biết ngăm nhìn hai thằng em đi trước. Bầu không khí tĩnh lặng kì cục thật không dễ chịu chút nào. Thế nên, tôi cảm thấy có lỗi với Michio lắm.

Nhìn Nobu và Hayato nói chuyện rôm rả, tôi thấy kì lạ làm sao. Tôi tin chắc rằng nụ cười của hai đứa được bao bọc bởi tất cả ánh sáng rực rỡ trên thế gian này. Chỉ mới trước đây thôi, tôi và Michio cũng cùng đi và cùng nói chuyện nhảm nhí với vẻ mặt như thế, nói về trò chơi điện tử tên là Super Mario Bros chơi trên hệ máy Famicom^[13]. Trong trò chơi này, chỉ cần đến vị trí lá cờ ở cuối màn là qua cửa. Nhưng có một ngày, Michio đã nói thế này:

“Ở kế cuối màn 3-3 có thanh gỗ bập bênh ấy, chạy lên đỉnh cao nhất của cái đó, nhảy một cú ngon lành là có thể vượt qua cờ đấy.”

Chắc nó đã đọc tin này trên tạp chí trò chơi điện tử nào đó. Tôi không biết làm như thế có thật hay không vì chưa có đứa bạn nào của tôi nhảy qua cờ và biết được tình tiết sau đó.

“Sao mà làm được.”

“Nghe nói là thật đó.”

Chúng tôi đã đi trên con đường đến trường, trong lúc bàn tán về chuyện này một cách nghiêm túc. Nhìn hai đứa em đi trước, tôi chợt nhớ lại hồi ức ấy.

Bỗng nhiên, tôi không thở được nữa. Đầu đau đến mức muốn vỡ ra, có thứ gì đó đang phát tác trong tôi. Cảm giác như trong lồng ngực có thứ dung dịch dễ cháy âm thầm chảy xuôi tự lúc nào mà tôi không nhận ra và giờ nó bắt lửa. Tôi ghì lấy ngực mình, người cúi về phía trước.

Michio liền thấy lạ.

“Cậu sao vậy?”

Tôi không trả lời được. Nước mắt lũ lượt chảy xuống như thể hai tuyến lệ bị vỡ. Tôi không muốn ba đứa nhìn thấy cảnh này nên không nói gì mà cứ thế chạy mất. Chắc hẳn họ thấy tôi kì quặc lắm. Tôi sợ họ đuổi theo mình nhưng chẳng ai cả. Tôi không giỏi chạy nên hơi thở nhanh chóng trở nên gấp gáp. Tôi đã chạy khỏi con đường mà xung quanh chỉ toàn đồng ruộng. Hai bên đường giờ đã có cây và nhà dân san sát nhau. Vì nhà nào cũng có ruộng riêng nên có cả kho chứa nông cụ.

Tôi vừa đi vừa nhìn mặt đất. Và rồi tôi nghĩ.

Thầy sai rồi. Chuyện này không thể nào là chuyện tốt được. Tại sao tôi lại không nhận ra chứ. Cho đến giờ, tôi đã chẳng mảy may nghĩ ngợi. Hoặc là sâu thẳm trong tim, tôi đã lờ mờ nhận ra nhưng không hề suy nghĩ về nó một cách tường tận.

Có lần, mẹ tôi đọc báo và nói:

“Trên đời này cũng có giáo viên tồi nhỉ!”

Bài báo đó viết về một giáo viên tiểu học bị cảnh sát bắt vì cợt nhả học sinh của mình. Nhưng đó là chuyện của thế giới hoàn toàn khác và nó cũng không thường xuyên xảy ra. Tôi, Michio hay các bạn khác trong lớp, không

ai nghĩ rằng thầy Haneda làm gì sai. Điều giáo viên nói luôn đúng, học sinh bị mắng là do chúng làm sai mà thôi.

Nhưng... Hai tay tôi ôm mặt lấy mình, đầu lắc mạnh. Chỉ là tôi thấy buồn kinh khủng. Tôi nhớ đến Nobu, chị và mẹ, những người luôn cười nói với tôi. Và cả lúc cùng Michio sơn mô hình...

Tôi thấy đau như thế sâu trong lồng ngực đang bị lưỡi dao mỏng đâm xuyên vậy.

Tại sao lại đau đớn thế này? Tôi đang bị gì thế? Dù cố đến mấy nhưng tôi vẫn chỉ có thể phát ra những tiếng thốn thức và không thở bình thường được.

Thật thảm hại làm sao! Rốt cuộc thầy Haneda muốn làm gì tôi chứ? Thầy luôn canh chừng, luôn mắng mỏ tôi. Cho dù tôi mách chuyện này với ai đi nữa, hẳn người đó sẽ nghĩ tôi làm gì đó sai nên thầy mới mắng. Thầy mắng trò vốn là chuyện bình thường mà.

Nhưng tôi không chịu được nữa. Tôi muốn thoát khỏi tình cảnh sợ hãi ánh mắt của mọi người xung quanh. Tôi cảm thấy bản thân mình như một đứa vô dụng, vô tích sự. Có khi đúng thế thật. Tôi còn không đá bóng xa được khi chơi bóng chày đá nữa. Tôi là đứa chậm chạp nhất lớp. Nhưng tôi vẫn muốn được đối xử như mọi người. Chẳng lẽ đến việc cầu mong điều này từ tận đáy lòng mà tôi cũng không làm được?

Về đến nhà, tôi bước vào cửa. Mọi khi, tôi luôn nói “Con về rồi” nhưng hôm nay tôi chẳng nói gì cả, chỉ lặng lẽ lên cầu thang, xông thẳng vào phòng mình. Tôi bỏ cặp xuống, mở cửa sổ trong căn phòng nóng bí bách.

Dần dần, tôi không còn kháng cự mà chấp nhận mọi lời thậm tệ ở trường. Chuyện này mới đáng sợ làm sao. Đến lúc này, tôi mới nhận ra nỗi sợ đó. Tôi và các bạn đã lầm tưởng lời thầy là luật lệ của thế giới này và

tuân theo nó. Học sinh được phân thành các tầng lớp, tôi nằm ở tầng thấp nhất và bị đùn đẩy cho những điều xấu xa.

Nhưng sai rồi. Phân tầng không thể nào là chuyện tốt. Không nên tồn tại thứ nghĩa vụ gánh chịu bất mãn của thầy giáo và cả lớp. Tôi không biết tại sao mình lại tốn ngần ấy thời gian để nhận ra và hoài nghi điều này. Trái tim tôi đau như muốn rách toạc.

Phía sau tôi thành linh có tiếng trẻ con. Nó như thanh âm vô nghĩa, tuôn ra từ đôi môi hé mở của đứa trẻ sơ sinh bắt đầu biết nói. Tôi quay lại thì thấy ngay sau lưng mình là đứa trẻ có làn da xanh với hình hài đáng sợ đang há miệng đứng đó. Là Ao.

Lâu rồi tôi mới thấy Ao. Tôi đã nghĩ cậu ta biến mất và sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt tôi thêm lần nào nữa. Đến khi Ao đứng trước mặt thế này, tôi vẫn sợ hình dáng của cậu nhưng mặt khác, tôi lại thấy thân thuộc như thể cậu ta đã luôn ở cạnh mình.

Đây buộc miệng Ao đã được nới lỏng một chút. Cậu ta phòng má, đẩy không khí qua những kẽ hở, thốt ra tiếng rên rỉ vô nghĩa. Chất giọng non nớt đến không ngờ, như tiếng của một đứa trẻ nhỏ hơn tôi nhiều. Bên mắt không bị dính hai mí có sự điên cuồng đang trú ngụ, ánh mắt đen thẫm ấy lờm nguýt thế gian này.

Ao nhìn tôi. Đầu cậu ta nghiêng hẳn sang một bên, cọ vào bờ vai nhỏ nhắn được bao bọc trong áo trói. Ấy là phần đầu có cái tai đã bị cắt mất, chỉ có vết sẹo dài trên làn da xanh. Chắc cậu ta bị ngứa.

“Cậu... là tớ sao?”

Phải. Tôi hỏi Ao. Đây là lần đầu tôi nói chuyện với cậu ta. Trước đây, dù Ao có xuất hiện trước mắt, tôi cũng không đời nào dính dáng gì đến và thậm chí còn muốn né tránh không nhìn cậu ta.

Ao gật đầu, đáp lại câu hỏi của tôi.

Tôi biết cậu ta chỉ là ảo ảnh, chỉ vậy thôi, vấn đề nằm ở người nhìn thấy ảo ảnh - là tôi đây. Nếu tôi hoàn toàn không có vấn đề gì thì hẳn là tôi đã không thấy Ao. Có lẽ sâu thẳm trong tim tôi có một căn phòng nhỏ. Đứa trẻ sống trong đó vô tình lạc ra ngoài và xuất hiện trước mắt tôi. Ao. Chẳng biết từ khi nào, tôi đã nghĩ ra thân phận của Ao là như thế.

“A... A...”

Ao thét lên như thế mãi. Ổn thật, nhưng chắc chẳng ai nghe được giọng của cậu. Ánh mắt run rẩy vì phần nộ và căm hờn. Lát sau, cậu ta chui xuống gầm giường và không ra nữa. Tôi dè dặt cúi người, nhìn vào sâu bên trong nhưng Ao đã biến mất, chỉ còn gầm giường phủ đầy bụi. Vốn dĩ khe hở này không đủ rộng cho một đứa bé chui lọt.

Chỉ ít khi ấy, tôi vẫn đinh ninh Ao sẽ không gây ra nguy hiểm gì cho mình. Cậu ta chỉ là ảo ảnh. Nhìn thì đáng sợ và kinh tởm nhưng tuyệt đối sẽ không gây hại.

Nhưng hôm sau, tôi biết được suy nghĩ đó của mình là sai lầm.

2.

Sống cho đến tận bây giờ, đã có lần nào tôi tức giận hay đánh đập một ai đó chưa?

Tôi thử nhớ lại nhưng hình như không có, hoặc có khi tôi tưởng không nhưng thực chất là rồi chẳng? Nhưng dù sao thật khó để nghĩ rằng đứa nhát cáy như tôi lại làm chuyện quá đáng như vậy.

Biết đâu hồi xưa, khi còn nhỏ đến nỗi chưa hình thành ý thức, tôi đã làm chuyện quá đáng với ai rồi cũng nên. Tôi đã đối xử với người khác bằng cảm xúc trần trụi nhất của mình chẳng? Và rồi, việc chứng kiến những thứ đáng sợ mà bản thân không thể làm gì được của thế giới này đã khiến tôi lùi bước trước tất cả mọi thứ.

Ở trường tiểu học mà tôi đang theo học, sau khi tất cả các tiết học bộ môn kết thúc sẽ có một tiết sinh hoạt trước khi học sinh ra về. Trong giờ này, giáo viên chủ nhiệm sẽ nói ngắn gọn về những sự kiện ngày mai hoặc những việc xảy ra trong ngày cần rút kinh nghiệm. Hết tiết sinh hoạt này, học sinh mới được giải thoát.

Tôi vốn không thích trường học. Đến năm lớp Năm, khi rơi vào tình trạng này, trường học với tôi chẳng khác nào địa ngục. Mỗi khi trời sáng, càng gần đến giờ đi học, tôi lại thấy đau đầu và buồn nôn. Dẫu vậy nhưng tôi vẫn phải đi, nếu không tôi sẽ khiến gia đình lo lắng mất. Thế là tôi phải miễn cưỡng đến trường, lúc nào cũng vui vẻ khi giờ sinh hoạt lớp kết thúc và được giải phóng.

Trong buổi sinh hoạt ngày hôm ấy, thầy Haneda không nói gì về những sai sót của tôi. Có lẽ thầy không có thời gian, muốn về sớm nên mới vậy chăng? Dù sao thì tôi cũng an lòng vì không phải chịu xấu hổ nữa, cứ thế đeo cặp sách đi về phía tủ đựng giày.

“Masao này.”

Tại hành lang tầng trệt, Kitayama gọi tôi. Dáng người cậu ta thấp nhưng có làn da rám nắng khỏe mạnh. Một người hay kể chuyện vui khiến cả lớp cười, khuấy động bầu không khí trong phòng học.

“Tớ có chuyện muốn nhờ cậu.”

“Nhờ gì vậy...?”

Tôi hỏi lại thì cậu ta cười, nói “Cứ đi theo tớ đi” rồi dẫn tôi ra phía sau trường. Đi qua đó, chúng tôi vào con đường nhỏ nằm giữa khu nhà học và sân thể dục.

Mitsuda đang đứng đó. Cậu ta rất thân với Kitayama. Mitsuda có thân hình vạm vỡ, hay tham gia các trận bóng chày thiếu niên^[14]. Cậu ta đang chơi cọng dây chun được mắc vào ngón trỏ, trông rất rảnh rỗi. Sợi dây không phải loại chun nhỏ thường thấy mà là loại dẹt, bản to bằng lòng bàn tay.

Kitayama và Mitsuda dẫn tôi ra phía sau khu nhà học. Khi ấy, tôi bắt đầu có linh cảm vô cùng bất an song không cách nào chống cự lại được.

“Các cậu muốn tớ giúp gì...?”

Tôi nghĩ Kitayama nói dối nhưng không hiểu mình bị sao mà cứ hỏi câu ấy tận mấy lần. Không những thế, tôi còn nở nụ cười yếu ớt.

Sau khu nhà học rất im ắng, vắng bóng người. Nơi này râm mát, suốt cả ngày ánh nắng mặt trời không chiếu tới. Trong mắt tôi lúc này chỉ có bức tường bê tông lạnh tanh của tòa nhà học và đám cỏ dại mọc thưa thớt trên mặt đất.

“Mày hôi như cú.”

Kitayama nói một cách cục cằn. Tôi hoang mang vì việc xảy ra bất ngờ và bế tắc vì không biết làm thế nào.

“Đừng có đến trường nữa. Biến đi.”

Mitsuda nói rồi búng sợi chun to trong tay vào cẳng tay tôi.

“Khoan đã, thôi đi mà...”

Tôi tránh khỏi họ. Thấy tôi làm vậy, Mitsuda lấy làm thú vị lắm, cậu ta cười với Kitayama rồi lại búng chun vào tay tôi. Không phải sợi chun làm tôi đau đến mức hết chịu nổi mà vì bị trêu như thế khiến tôi khó chịu vô cùng.

Mặc dù vậy nhưng tôi vẫn chẳng nói được lời nào, chỉ biết dựa chiếc cặp trên lưng vào tường và cúi gằm mặt. Tiếng cười và ánh mắt của hai đứa nó thật đáng sợ. Tôi còn xấu hổ nữa. Tôi biết mặt mình đã đỏ bừng. Chắc hẳn dù có lục tung cả thế giới này cũng không tìm được sinh vật nào xấu xí như tôi.

Kitayama cấu tay tôi. Làn da trắng của tôi hiện rõ một vết đỏ. Tôi thấy xấu hổ vì làn da trắng chẳng khác gì đồ chơi của mình, trong khi màu da rám nắng của hai người kia trông rất khỏe mạnh.

Mitsuda dùng chun bắn vào chỗ da mềm không được đồng phục che chắn của tôi, cười nói một lúc, chẳng mấy chốc đã thấy chán. Thay vào đó, Kitayama vốc cát dưới đất bằng hai tay rồi rải lên đầu tôi. Cát khô trượt khỏi đầu rồi dính vào cái cổ đang ướt mồ hôi của tôi.

Tôi thấy thật không công bằng.

Mọi thứ đều đổ lên đầu tôi. Thầy Haneda chỉ mắng mỗi mình tôi, trong khi mọi người vẫn vui vẻ cười nói mà chẳng buồn lo lắng. Như thế trông rõ là hạnh phúc rồi mà. Sao họ còn đòi hỏi nhiều hơn nữa chứ? Tại sao lại nói tôi “hôi”? Thật quá vô lý!

Ai đó làm ơn hãy cứu tôi với! Tôi khẩn thiết cầu nguyện.

Nước mắt tôi lưng tròng, tầm nhìn nhòe đi. Thấy vậy, hai đứa kia liền cười rộ lên.

Ao.

Ao đang đứng sau lưng chúng nó. Ban nãy cậu ta không ở đây mà. Cậu xuất hiện đột ngột như thể được tạo ra từ không khí vậy.

Ao luồn qua giữa Kitayama và Matsuda đang đứng trước mặt tôi, loạng choạng tiến đến gần tôi. Khuôn mặt Ao căng cứng vì căm hờn, vài nếp nhăn sâu hoắm chạy dọc trên làn da xanh.

Vì là ảo ảnh của tôi nên Kitayama và Matsuda không nhìn được. Ao đã khéo léo chen vào giữa. Hai đứa nó nhìn tôi một cách khó hiểu. Tôi không rõ bản thân lúc đó có biểu cảm gì nhưng chắc hẳn khi ấy, tôi đã nhìn Ao bằng ánh mắt kinh hãi nên chúng nó mới thấy lạ khi cả người tôi cứng ngắc, mắt nhìn chằm chằm vào khoảng không.

Ao tiến sát đến trước mặt tôi. Cậu ta chỉ là ảo ảnh của tôi nhưng tôi lại ngửi thấy mùi hôi thối kinh khủng thoát ra từ cơ thể Ao. Cho tới bây giờ, hầu như cậu ta không nói được lời nào vì miệng bị buộc chặt bằng dây nhưng lúc này, cậu đang tháo đồng dây đó ra trước mặt tôi. Bất ngờ làm sao khi đồng dây nhợ khóa miệng Ao lại là dây giày thật.

“Masao?”

Matsuda gọi tôi. Mắt tôi không tài nào rời khỏi hình ảnh Ao đang tháo dây trên miệng. Miệng cậu ta bị khoét rộng ra. Da mặt bị cắt từ khóe miệng đến hai bên thái dương nên khi tháo dây, phần hàm của Ao mở ra trông như miệng rắn.

“A...”

Ao thốt lên.

“Masao...”

Chất giọng non nớt của một đứa trẻ. Và rồi, Ao há miệng rộng ra cười thật to. Cái lưỡi bên trong tương phản với làn da xanh, đỏ chói đến đau mắt.

Chuyện xảy ra sau đó... Tôi chẳng nhớ rõ nữa.

Khi tỉnh táo lại, tôi đã đang bước những bước yếu ớt trên đường về nhà, xung quanh chẳng có gì ngoài cánh đồng. Tôi không rõ làm sao mình thoát khỏi hai người kia và tình hình của Ao thế nào. Về đến nhà, bước vào phòng, đầu óc tôi vẫn như bị phủ trong sương mù, đến mức tôi cứ tưởng tất cả mọi chuyện vừa xảy ra chỉ là mơ. Nhưng khi thử chạm vào cổ, tôi nhận ra những hạt cát thô ráp vẫn còn dính trên đó. Chắc chắn đó là thứ mà Kitayama đã rải lên đầu tôi.

Cả người tôi đau đớn khủng khiếp. Tay chân tôi xuất hiện vết thâm tím từ khi nào không hay, cảm tôi có gì đó là lạ. Trong miệng tôi có vị kì quặc và nham nhám làm sao.

Ngày hôm sau, khi đến trường, thầy Haneda gọi tôi:

“Masao này, hôm qua em đánh bạn Kitayama và Mitsuda phải không?”

Tôi nghi ngờ tai mình nghe lầm. Theo lời thầy, sau giờ học hôm qua, hai đứa đó đã luống cuống chạy đến phòng y tế với khuôn mặt xanh như tàu lá. Trên tay và mặt chúng nó có nhiều vết răng hằn rõ và rớm rớm máu.

“Hôm qua hai bạn ấy bắt nạt em ạ... Nhưng...”

Tôi không biết chuyện gì đã xảy ra nhưng có vẻ thầy hiểu chuyện tôi cần họ là để tự vệ.

“Thầy sẽ không nói chuyện này với cha mẹ em.”

Thầy nói. Tôi nghĩ thầy muốn ém nhẹm chuyện này để luật lệ mà thầy đặt ra không bị lộ. Thầy nhìn lên chiếc đồng hồ tròn nhỏ treo trên tường trong phòng giáo viên.

“Buổi sinh hoạt sắp bắt đầu rồi. Thầy không có thời gian. Lát nữa thầy sẽ nghe em trình bày lý do cặn kẽ. Nhớ đấy.”

Thầy lờm tôi.

Trước khi về lớp học, tôi đi ra phía sau khu nhà học, đứng ở chỗ hôm qua và cố nhớ xem chuyện gì đã xảy ra.

Tôi...

Những việc tới giờ vẫn mơ hồ ngày càng hiện rõ trong tâm trí tôi.

Tôi... thoát tiên, tôi đã cắn tay Kitayama. Tại sao tôi chỉ cắn? Là vì tay tôi không cử động được. Hai tay tôi áp trước ngực không động đậy được, như thể bị thứ gì đó trói buộc. Vừa hay, giống như mặc áo trói...

Tôi dùng chân đá Kitayama đang hoảng sợ rồi cắn vào mũi Mitsuda. Tất nhiên là tôi muốn cắn đứt mũi nó. Trong lồng ngực tôi là sự thù hận khủng khiếp, căm hờn thế giới này, nguyên rửa thần linh. Toàn thân tôi như bị lửa thiêu, sự sợ hãi, đau buồn đến điên cuồng hóa thành một khối phản uất.

Ao đã tấn công mọi người. Cậu đã chiếm cơ thể tôi.

Thật đáng sợ. Nhưng tôi không biết phải nói chuyện này với mọi người thế nào. Tôi không thể nói rằng kẻ gây thương tích cho Kitayama và Mitsuda không phải tôi. Ao là đứa bé sống ở nơi sâu thẳm trong lồng ngực tôi. Nếu vậy, có lẽ kẻ thực sự đã cắn họ là tôi. Nỗi sợ Ao trong tôi ngày càng lớn dần. Tôi cũng biết rõ chính cậu ta đã cứu tôi khỏi tình thế khi ấy.

Tôi về lớp, thấy hai đứa đó đều nghỉ học. Các bạn cùng lớp không biết chuyện gì đã xảy ra với chúng. Có vẻ thầy cố tình không kể chuyện này cho cả lớp biết. Tôi phản kháng lại hai đứa nó nghĩa là đã phá vỡ luật lệ mà thầy đặt ra. Vậy nên, thầy không kể chi tiết cho mọi người, vẫn để tôi tiếp tục là đứa thấp kém nhất, là đối tượng bị cả lớp khinh miệt và chế giễu.

Tôi trải qua một ngày trong cảm giác bất an, không biết khi nào thầy Haneda sẽ gọi lại hỏi chuyện cụ thể. Nếu thế thật thì tôi không biết phải biện minh thế nào. Mà có lẽ biện minh kiểu gì cũng vô ích.

“Masao, đến phòng giáo viên gặp thầy.”

Sau giờ học, thầy Haneda gọi tôi bằng giọng rõ ràng, chuẩn thanh niên tốt.

Bàn làm việc của thầy bị đóng sách và ống đựng bút chiếm cứ. Trên bàn của học sinh chúng tôi không được để vật dụng gì, thế mà bàn của giáo viên lại để bao nhiêu thứ. Bàn của thầy được sắp xếp rất ngăn nắp. Những cuốn sách nằm giữa chặn sách đa phần đều là sách giáo khoa nhưng ở giữa có lẫn vài cuốn về bóng đá. Lớp da tổng hợp màu xám bọc trên ghế kê kin kít. Thầy Haneda nhìn tôi.

“Hôm qua, trò Kitayama và trò Mitsuda gọi em ra sau trường...” Thầy nghĩ một lúc như lựa chọn câu từ. “... và làm chuyện tồi tệ với em phải không?”

Tôi gật đầu.

“Hai bạn đó bắt nạt em ạ.”

Phải đứng trước mặt thầy nói chuyện thế này khiến tôi căng thẳng cùng cực. Thầy bất ngờ nhìn tôi, nét mặt tươi vui như thể vừa nghe chuyện hài.

“Sao lại thế được! Lớp ta làm gì có chuyện bắt nạt đâu em? Lỡ bị thầy cô khác nghe thấy thì tính sao đây?”

Thầy Haneda chú ý xung quanh rồi ghé sát lại mặt tôi, nhỏ giọng nói:

“Hai trò ấy làm chuyện tồi tệ với mày là vì mày sai trước. Nếu mày không làm gì thì ai lại làm chuyện xấu xa với mày hả?”

Nếu là trước đây, hẳn là tôi đã chấp nhận những lời này và buông bỏ mọi thứ. Nhưng tôi lại nghĩ đến nhiều chuyện khác.

“Nhưng thầy ơi... Em có làm gì xấu xa đâu ạ. Lúc nào thầy cũng la mắng em nhưng em nghĩ mình không làm gì tệ hại đến mức bị như thế.”

Chỉ nói những điều này cũng khiến tôi sợ hãi vô cùng, chân run rẩy muốn bỏ chạy. Ánh mắt của thầy, hơi thở của thầy, tất cả như đang cùng lúc tấn công tôi.

Thầy lườm nguýt tôi bằng khuôn mặt đáng sợ. Khuôn mặt thầy như đang nhìn một đứa trẻ có vấn đề.

“Chán thật.”

Thầy Haneda nhún vai nói vậy rồi với động tác nhẹ nhàng để các giáo viên khác không chú ý, thầy kéo tay tôi, dẫn tôi ra khỏi phòng giáo viên.

Lần này, thầy không dẫn tôi đến phòng nấu ăn nữa mà dẫn vào phòng học của bộ môn gia chánh^[15]. Trong phòng có những chiếc bàn lớn có thể ngồi được sáu, bảy người. Trên mỗi bàn có trang bị bếp gas và bồn rửa. Chúng tôi đã học làm xúp miso, cá áp chảo và nhiều món khác ở đây. Tôi thường không nấu ăn nhưng chỉ cần làm theo sách gia chánh là tôi cũng có thể nấu được món ra trò.

“Mày còn nói vậy được à!? Mày là thứ rác rưởi đấy!”

Thầy Haneda hét lên rồi đánh tôi. Vì quá bất ngờ nên đầu óc tôi trắng xóa. Ban đầu, tôi gần như không cảm nhận được cơn đau trên má. Có thể không phải vì bị đánh mà vì thầy lớn tiếng mạt sát mới khiến cả người tôi đông cứng, không cử động được. Một lúc sau, tôi mới thấy má mình nóng hầm hập.

Thầy nắm lấy cổ tôi rồi đè tôi xuống bàn. Tôi không thở được. Tôi vẫn ngược mắt nhìn lên thầy trong khi một bên má bị áp xuống mặt bàn. Về mặt thầy lộ rõ sự thù hận tôi đến tột cùng.

“Mày im lặng thì lớp đã bình yên rồi!”

Tôi cảm thấy những việc mình đang trải qua như thể cũng đang xảy ra ở một nơi xa xăm nào đó.

Thầy nắm áo đồng phục của tôi rồi ném tôi xuống sàn nhà. Chân tôi run đến mức không đứng dậy được. Thầy vốn đã cao lớn, nhìn từ dưới lên thế này trông thầy như cao bằng trần nhà. Thầy dùng mũi chân đá vào hông tôi.

Tôi không thở nổi, cả người co rúm lại mà rên rỉ. Thầy ra lệnh cho tôi đứng dậy nhưng tôi không đứng. Tôi nghe thấy tiếng thầy tắc lưỡi.

“Tao sẽ đưa mày về nhà. Nhớ nói với mọi người là mày bị ngã cầu thang đấy, rõ chưa?”

Thầy nói vậy rồi lôi tay tôi, buộc tôi đứng lên. Thầy nhét tôi vào xe đang đậu ở bãi đỗ của thầy. Ngồi vào chiếc xe màu đen ấy, tôi ngửi được mùi nội thất mới tinh tươm. Thầy bắt tôi ngồi bên ghế lái phụ có đệm ngồi màu hồng.

Xe lăn bánh.

“Hôm nay tao có hẹn, chỉ tại mày mà hỏng hết rồi đấy.”

Thầy nói một cách giận dữ. Xem ra thầy mong chờ cuộc hẹn này lắm.

Giữa đường, thầy dừng xe, đến buồng điện thoại công cộng gọi điện. Ngồi ở ghế lái phụ, tôi có thể nghe loáng thoáng tiếng thầy nói chuyện.

“Em này, chắc hôm nay anh đến trễ mất.”

Giọng thầy nói vào điện thoại dịu dàng vô cùng mà trước giờ tôi chưa từng được nghe. Thầy nhắc đến tên phụ nữ mấy lần nên tôi nhanh chóng nhận ra người nghe điện thoại là nữ.

“Lớp anh có học trò hay gây chuyện ấy mà. Hôm nay thằng bé ấy lại gây họa. Anh đâu thể để yên được. Xin em đó, đừng giận mà. Các thầy cô giáo khác trông chờ vào anh lắm...”

Thầy khỗ sở đáp.

Xe đi tiếp về phía nhà tôi. Cơ thể tôi vẫn đang run rẩy. Tôi sợ thì sợ thật nhưng khiến tôi sợ nhất là những đầu ngón tay run lẩy bẩy thế này không phải chỉ vì sợ. Tôi sốc đến mức tưởng như có pháo nổ cạnh đầu mình. Những việc thầy làm với tôi ở phòng học gia chánh đã hoàn toàn đánh gục trái tim tôi. Tôi không nghĩ được gì. Tôi chẳng biết phải khóc hay cười nữa.

“Masao bị ngã từ trên cầu thang xuống ấy ạ?”

Mẹ tôi vừa ra đến cửa thì thầy Haneda giải thích.

“Em ấy không bị thương nặng lắm, tôi sợ để em về một mình thì nguy hiểm quá...”

“Vậy nên thầy cất công đưa cháu về nhà ạ?”

Mẹ tôi bất ngờ rồi cảm ơn thầy. Thầy Haneda là người mẹ tôi tin tưởng nhất trong số các giáo viên từng chủ nhiệm tôi.

“Tiện đây, thầy vào nhà uống chút trà nhé!”

Thầy Haneda hơi lưỡng lự nhưng không từ chối, vẫn nhận lời mẹ tôi.

Tôi, mẹ và thầy ngồi ở phòng khách giống như lần thầy đến thăm nhà tôi. Thứ duy nhất khác biệt chính là tâm trạng tôi lúc này. Hồi thầy thăm nhà, tôi vẫn chưa bị thầy mắng mỏ lần nào. Tôi đã nghĩ thầy là một giáo viên tốt, vui tính, có thể nói chuyện với học sinh nam về bóng đá. Nhưng giờ thì khác.

“Em Masao chăm học nên tôi đỡ lắm ạ. Trong giờ học có nhiều em chẳng chịu nghe giảng, chỉ có Masao là luôn lắng nghe tôi.”

Thầy nói về những chuyện tốt của tôi ở lớp. Tất nhiên, tất cả đều là nói dối. Tôi sợ mẹ phát hiện chuyện ở trường nên im lặng.

“À, không biết ở nhà, Masao thường hay làm gì ạ?”

Thầy tò mò hỏi mẹ tôi.

“Khổ lắm thầy ạ, thằng bé cứ đọc truyện tranh mãi thôi.”

Mẹ vừa cười làm động tác dúi vào đầu tôi.

“Thằng bé cũng hay kể về chuyện ở trường cho tôi nghe lắm thầy ạ.”

Mẹ vừa nói vậy, thầy Haneda liền căng thẳng, chỉnh lại tư thế ngồi.

“Chẳng hạn như... chuyện gì thế chị?”

Bầu không khí giữa tôi và thầy ngột ngạt đến mức tôi muốn chạy khỏi chỗ này ngay lập tức. Căn phòng khách phình to lên như bong bóng, chứa

đầy những thứ nguy hiểm. Nhưng mẹ tôi không hề nhận ra, vẫn cười với thầy.

“Thằng bé nói được thầy khen khi giải bài tập mà các bạn khác không giải được, còn chơi gì đó với bạn vào giờ nghỉ trưa... Cái gì ấy nhỉ, trò bóng chuyền...”

“Bóng chuyền đá ạ?”

“Đúng rồi. Masao hay kể chuyện nó cùng các bạn chơi trò đó lắm.”

Vì không muốn mẹ lo lắng nên tôi chưa từng kể sự thật. Thế nên, mẹ vẫn đinh ninh rằng tôi đi học rất vui. Nhận ra mẹ tôi vẫn chưa biết chuyện ở trường, thầy thở phào nhẹ nhõm.

“À... Thôi, tôi xin phép về ạ.”

Thầy đứng dậy, mẹ tôi ra về tiệc nuôi.

Mọi người ra tới cửa thì ngày đã tàn, phố phường lơ mờ tối. Trước nhà tôi toàn là cỏ cây, cột đèn đường cũ kĩ cách nhà một đoạn đã được bật sáng. Tôi và mẹ đứng cạnh nhau, nhìn theo bóng xe thầy dần xa.

“A, phải chi lúc này mang bánh mua hồi nhà ta đi du lịch ra mời thầy nhỉ!”

Khi không còn thấy xe thầy nữa, mẹ mới nói vậy với về tiệc nuôi rồi vào nhà.

Tôi nhìn xuống mặt đất, nghĩ về thầy. Từ nay về sau, tôi sẽ tiếp tục như thế này sao? Chỉ nghĩ thế thôi cũng khiến tôi thấy thật khó sống.

Nước mắt tôi rơi lã chã, cố kìm lại cũng không được. Đúng lúc ấy, ở phía xa xa có tiếng nói vang lên.

“Masao, ở đây nè.”

Giọng trẻ con nghe rất quen thuộc. Tôi quay lại thì thấy Ao đang đứng dưới đèn đường. Cậu ta vẫn mặc nguyên áo trói, không cử động được, chỉ có dây ở miệng đã được cởi bỏ hết.

“Mày phải thoát ra thôi.”

Ao nói.

“Thoát?”

Tôi hỏi lại, Ao gật đầu, con mắt hằn những đường tơ máu.

“Thoát khỏi tình trạng này. Nếu không, mày sẽ cứ thế này cả đời. Chẳng phải mày hận ông thầy đó đến cùng cực à?”

“Nhưng, nhưng... Thầy là giáo viên mà...”

Hận thầy đến cùng cực. Tôi bối rối khi nghe câu nói đó của Ao.

“Tại mày không biết bản chất tằm tối sâu trong trái tim mình thôi.”

Ao cười đầy tự tin. Khuôn miệng xẻ rộng sang hai bên chỉ có thể là do bị tra tấn. Nụ cười thật dữ dội.

Giết thầy đi.

Bên mắt không bị dính mí của Ao như nói lên điều đó.

3.

Một lúc nào đó, tôi sẽ phải quyết định. Nếu không, tôi sẽ sụp đổ và chẳng thể cựa quây được nữa. Tôi sẽ bị thứ luật lệ mà thầy đặt ra giết chết mất. Vậy nên, tôi đã bắt tay với Ao. Tôi biết điều này đồng nghĩa với nguy hiểm. Kẻ đã làm chuyện khủng khiếp với Kitayama và Mitsuda ở sau khu nhà học rõ ràng không phải tôi, là Ao. Tôi nghĩ. Chấp nhận Ao tức là chẳng biết khi nào tôi sẽ lại bột phát trạng thái bạo lực đó.

Một ngày sau sự việc ấy, Kitayama và Mitsuda đi học lại. Tay, chân và mặt chúng nó đều băng bó. Mọi người hỏi vì sao bị như vậy song cả hai không hề nhắc đến tên tôi. Tôi không biết là do hai đứa đó bị ai bịt miệng hay thống nhất với nhau giữ bí mật nhằm bảo vệ lòng tự trọng của bản thân nữa.

“Những gì đã xảy ra với hai đứa nó là điều mày mong mỗi từ tận đáy lòng đấy.”

Ao nói như giấu cột. Cậu ta là ảo ảnh do tôi tạo ra nên tôi hiểu hàm ý trong lời nói đó. Nhưng với một kẻ từ trước đến nay chưa từng làm tổn thương ai như tôi, nói đó là hành vi của Ao xem ra dễ chấp nhận hơn hẳn.

Hầu như tôi không nói chuyện với bất kì ai trong trường ngoài Ao. Không phải lúc nào cậu ta cũng đứng cạnh tôi mà thường biến mất, dù tìm cũng chẳng thấy. Nhưng những khi đang trong tiết học hay giờ nghỉ giải lao, chẳng ai thềm chuyện trò với tôi, cậu ta sẽ âm thầm trốn khỏi bóng tối và đến bên cạnh tôi.

Khi quen rồi tôi mới biết Ao là một đứa trẻ tàn nhẫn. Cậu ta biết nhiều từ tục tĩu, mà tôi thì không thích điều đó. Nhưng cậu ta biết cũng có nghĩa là tôi biết. Dù có ghét bỏ đến mấy nhưng Ao vẫn là tôi. Điều này làm tôi cảm thấy rất kì lạ.

Kế bên khu nhà học có cái chuồng nhỏ nuôi động vật như gà, thỏ. Mặt trước của chuồng là lưới thép nên chúng tôi chỉ có thể quan sát chúng từ bên ngoài. Cạnh chuồng có một khoảng trống được bao lại bằng lưới thép để thả cho đám vật nuôi vận động.

Một ngày nọ, tôi đứng trước chuồng vật nuôi, thơ thần ngấm chúng. Mùi hôi đặc trưng của động vật - chẳng biết là gà hay thỏ - xộc vào mũi. Tôi không ghét mùi ấy. Không khí ẩm ướt được gà và thỏ hít vào, qua phổi và mũi của chúng, trở ra ngoài rồi đến lượt tôi hít vào. Tôi có cảm giác mình và chúng đang chia sẻ bầu không khí này. Năm ngoái, khi học lớp Bốn, chúng tôi đã chăm sóc động vật. Ở trường tiểu học này, việc chăm sóc vật nuôi sẽ do học sinh lớp Bốn đảm nhiệm như dọn chuồng, cho ăn.

“Lấy đinh đóng vào đầu chúng nó rồi mang lên treo ở tường trong lớp chắc vui đấy nhỉ.”

Chẳng biết Ao đứng cạnh tôi từ khi nào, cậu ta nói, mắt nhìn đám thỏ đang ngủ trong chuồng. Giọng của cậu ta vẫn trẻ con song câu nói vừa rồi khiến tôi vô cùng bối rối.

“Sao cậu có thể nghĩ như vậy được hả!?”

Tôi lên giọng hỏi. Cậu ta quay sang tôi, nheo con mắt đang mở.

“Tại chúng nó hôi quá còn gì.”

Sau đó, cậu ta vừa tưởng tượng vừa kể cho tôi nghe về cảnh lũ thỏ và gà bị mổ bụng, lấy sạch nội tạng, mắt bị kim đâm rồi bị đinh ghim khắp cơ thể. Tôi thấy ghê tởm nên dời mắt khỏi Ao. Nhưng có tưởng tượng đến mấy thì Ao cũng không làm gì được. Cậu là ảo ảnh của tôi mà. Một khi tôi còn

kiềm chế được bản thân mình, cậu ta sẽ không làm việc kinh khủng như lần ở sau khu nhà học được nữa.

Ngày cuối cùng của học kì một đến, học sinh toàn trường sẽ đến sân thể dục tham dự lễ bế giảng^[16], nghe thầy hiệu trưởng nói chuyện. Buổi lễ kết thúc, chúng tôi về tổng vệ sinh lớp học rồi tham gia giờ sinh hoạt.

Lúc tổng vệ sinh, tôi phụ trách lau sàn lớp. Tôi phải xếp bàn ghế xuống cuối rồi lau nửa đầu lớp, sau đó lại xếp bàn ghế lên phía đầu rồi dùng khăn lau phần còn lại. Khi di chuyển bàn ghế, chân tôi bị vấp, thế là ngã một cú đau điếng. Tôi bị đồng bàn ghế đổ đè lên người, trước mắt tôi có chân ai đó. Ở chỗ dễ thấy trên giày có đề tên “Ninomiya” bằng bút lông dầu.

“A, xin lỗi cậu nhé.”

Cậu ấy nói thế rồi cười.

“Tớ không cố ý đâu. Thật đó.”

Tôi chẳng có cách nào xác nhận lời của Ninomiya là thật hay giả nhưng nhìn vẻ mặt khoái chí của cô bạn cùng những người xung quanh, tôi chỉ có thể nghĩ cậu ấy đã cố tình ngáng chân mình. Nhưng nếu hỏi lại, tôi sẽ bị cho là không tin lời bạn và bị coi như kẻ xấu. Ninomiya đã cười thành tiếng khi thấy tôi ngã. Đó là câu trả lời tàn nhẫn vô cùng. Cho đến giờ, tôi đã bị bạn bè cười nhạo, tặc lưỡi, cô bạn ngồi cạnh cũng thể hiện sự đồng tình với việc đó. Kể cả như vậy, đâu đó trong tôi vẫn luôn nghĩ Ninomiya sẽ không cười nhạo ngay trước mặt tôi và cầu mong cậu ấy sẽ không làm thế với tôi.

Đến học kì hai, mình vẫn sẽ như thế chẳng? Vào giờ sinh hoạt, tôi nghĩ ngợi trong lúc thầy Haneda phát số liên lạc. Thành tích không quá tệ. Tôi rất bất ngờ vì đã chắc mẫm thầy sẽ dùng thủ đoạn bất chính để sửa nội dung số cho tệ đi. Thành tích mà tệ hơn hẳn năm ngoái thế nào mẹ tôi cũng sinh nghi. Chắc thầy nghĩ vậy chẳng?

Trong sổ liên lạc của trường tôi có vài dòng để giáo viên nhận xét ngắn về học sinh. Trong sổ của tôi viết: “Cháu rất chăm chú nghe giảng”. Nhìn dòng chữ được viết bằng bút bi ấy, không hiểu sao tôi thấy kích động vô cùng. Tôi muốn vò nát cuốn sổ, xé vụn rồi ném vào lửa ngay. Đúng lúc ấy, tôi cảm thấy phía sau nhấm cầu chột nhói đau. Ngụ tại nơi đó là một khối chẳng biết là buồn bã hay phẫn uất. Nó nóng rực, có nhịp đập như trái tim. Nhưng tôi cố gắng không gây chú ý, chỉ lẳng lặng ngồi im trên ghế. Đây là thói quen mà tôi có từ lúc nào không hay.

“Mày đã quyết định giết hẳn chưa?”

Ao nói. Chẳng biết cậu ta đã ở bên cạnh tôi từ khi nào. Tôi lặng lẽ đáp lại bằng một cái gật đầu.

CHƯƠNG BỒN

1

Buổi sáng những ngày nghỉ hè bắt đầu bằng bài tập thể dục theo nhạc. Khác với những ngày đông lạnh lẽo, trời mùa hè đã sáng rõ từ sớm. Đám trẻ con ở các nhà xung quanh tập trung tại nơi tập thể dục. Tất nhiên, Michio cũng tới. Chúng tôi vẫn sượng sùng với nhau trong lúc vận động cơ thể theo nhạc.

“Sao mấy buổi tập thể dục này không biến khỏi thế giới luôn cho rồi.”

Ao nói.

“Gì mà trời nắng đẹp, thể dục tăng cường sức khỏe, vận động tay chân theo thứ nhạc nhẽo chẳng ra hồn! Đẹp hết, ném chúng vào lửa cho xong.”

Trước mắt tôi là các đàn em lớp dưới đang quơ cánh tay nhỏ bé. Có cả Nobu và Hayato nữa. Hai đứa đang tập thể dục mà động tác cứng đờ. Tôi vừa nhìn chúng vừa cảm nhận sự thù ghét trong từng câu chữ của Ao.

Tập thể dục xong, tôi về ăn sáng. Xong xuôi, tôi lấy tờ một nghìn Yên trong số tiền tiết kiệm được rồi ra khỏi nhà. Tôi không biết có cần tiền không nhưng định mua cái gì đó để đến trưa ăn.

“Con đi đâu vậy?”

Khi tôi đang xỏ giày thì mẹ hỏi.

“Con qua nhà bạn.”

“Nhà Michio hả?”

“Chẳng biết nữa.”

Mẹ không bận tâm cho lắm, chỉ bảo tôi đi cẩn thận.

Tôi lấy xe đạp trong nhà xe ra, đạp về phía đích đến của mình là khu phố bên cạnh. Tôi nói qua nhà bạn là nói dối. Tôi tính đi tìm nhà thầy Haneda.

Địa chỉ nhà thầy có ghi trên “Báo Lớp Năm” mà chúng tôi đọc hồi tháng Tư. Đó là số đầu tiên mà chúng tôi nhận được. “Có việc gấp thì hãy tìm đến địa chỉ này”, đây là để thông báo địa chỉ liên lạc với phụ huynh. Mẹ tôi rất sùng bái thầy Haneda nên vẫn giữ các kì “Báo Lớp Năm” cũ. Đêm qua, tôi vừa lục nó ra xem địa chỉ. Thầy Haneda sống ở khu nhà trọ năm đầu đó ở khu phố lân cận.

Tôi vừa đạp xe vừa nghe tiếng ve kêu. Nhựa đường bốc nhiệt, tỏa ra hơi nóng khiến tôi mới đạp xe một lát mà đã chảy mồ hôi. Làn da bị ánh nắng dữ dội thiêu đốt làm tôi tưởng như mình đang bốc khói. Cảnh vật phản xạ lại ánh nắng mặt trời, lá cây xanh rì cùng lúa trên ruộng trông như đang phát sáng. Không khí đang thở cũng trở nên ấm nóng. Khi đạp xe qua bóng râm của cây cối, cả người tôi như được bao bọc trong lớp không khí mát mẻ và dễ chịu.

Chỉ cần đi theo đường quốc lộ là có thể đến khu phố lân cận. Nhưng vì đường đó có xe cộ qua lại tấp nập nên tôi chọn con đường chạy song song với nó để đi. Ban đầu, trên đường chẳng có gì, xung quanh toàn ruộng lúa nên tầm nhìn rộng mở. Sau khi đi qua cây cầu cũ bắc ngang sông lớn, những ngôi nhà cao cao bắt đầu xuất hiện. Xen giữa chúng, lượng xe qua lại cũng tăng lên. Ở khu vực tôi sống, khoảng cách giữa nhà này với nhà khác mà rộng thì không có tường bao quanh, chỉ có ruộng hoặc những khoảnh rừng nhỏ. Nhưng ở nơi có nhà dân đông đúc, giữa các ngôi nhà sẽ có tường bê tông phân cách. Tuy chẳng phải chuyện quan trọng nhưng đây là lần đầu tôi nhận ra.

Qua sông là đã vào địa phận khu phố. Tôi rất hay đến đây bằng xe ô tô vì được chở đi. Nhưng đây là lần đầu tôi tự đạp xe qua. Khu phố này sầm

uất hơn chỗ tôi nhiều, có tàu điện chạy qua, đường xá cũng rộng hơn hẳn.

Tôi lấy tờ “Báo Lớp Năm” có ghi địa chỉ nhà thầy ra để xem lại thông tin. Có nhìn tên tôi cũng không biết nơi đó nằm ở đâu trong khu này. Giữa đường, tôi vào siêu thị tiện lợi mua bánh kẹo. Tôi lấy dũng khí để hỏi nhân viên siêu thị đang tính tiền, thế là tôi cũng biết khu nhà trọ thầy đang ở cách đây hai mươi phút đạp xe. Tôi chưa từng đi đâu bằng xe đạp xa đến mức này. Đang đi giữa chừng, tôi cảm lấy lo lắng, muốn quay xe trở về nhà.

“Về làm gì. Nếu bỏ về mà không làm gì thì mày cứ lang thang cả đời ở ngoài đường còn đỡ hơn đây.”

Giọng con nít quen thuộc thì thầm tự giễu bên tai tôi.

Ba tiếng sau khi rời khỏi nhà, tôi tìm được khu nhà trọ thầy đang ở.

Ngày đầu tiên, tôi chỉ đứng nhìn từ xa.

Đó là một tòa nhà hai tầng với tường gạch màu nâu. Còn hai tòa khác với kiến trúc tương tự có gắn bảng “Nhà A”, “Nhà B”. Giữa hai tòa nhà có một khoảng trống để đỗ xe của người thuê. Khu nhà cho thuê này được xây bên cạnh con đường tấp nập xe cộ, đi bộ chưa tới năm phút là thấy ngay một hàng dài những quán ăn và siêu thị tiện lợi san sát nhau.

Theo địa chỉ ghi trên tờ báo và số cửa sổ của tòa nhà, tôi biết nhà thầy Haneda ở tầng hai tòa A, nằm bên góc. Tôi thử tìm chiếc xe màu đen của thầy ở bãi giữ xe. Nhưng tôi chỉ ngồi xe đó đúng một lần, mà trong bãi có tận mấy chiếc trông tương tự nên tôi không biết chiếc nào là của thầy.

“Đảm bảo là chiếc này.”

Ao đứng trước một chiếc xe và tuyên bố. Có vẻ cậu ta nhớ rất rõ đặc điểm của xe. Xe đậu trong bãi nghĩa là thầy đang ở nhà.

Trên bức tường trước tòa nhà có hòm thư màu bạc. Tôi thử xem qua nhưng không thấy trong hòm thư của thầy có vật gì. Trên hòm không ghi

tên, không biết người sống trong căn hộ đánh số này có phải là thầy Haneda hay không. Nếu thầy chuyển đi rồi thì người ở hiện tại sẽ là người khác.

Phía sau tòa nhà cho thuê này là công viên, trong công viên có cầu trượt vui chơi bằng gỗ tròn. Hình dáng của nó như một con khủng long. Tôi leo lên đó, chăm chú nhìn cửa sổ nhà thầy. Xung quanh có nhiều cây cảnh lá sum sê, thân cây cao vươn lên tận bầu trời. Nhìn qua những tán lá, vừa hay tôi có thể quan sát cửa sổ nhà thầy.

Trên cầu trượt vừa vắn có bóng cây nên tôi không bị say nắng. Nhưng cứ ở mãi trên đó sẽ khiến người lớn hay con nít đến đây chơi nghi ngờ. Để đề phòng, cứ qua một khoảng thời gian nhất định, tôi sẽ đổi chỗ khác. Rất may tôi có thể quan sát cửa sổ nhà thầy từ nhiều vị trí trong công viên như ghế ngồi, xích đu.

Trong một tiếng đầu, tôi chỉ thấy mỗi tấm rèm dày bên cửa sổ. Mãi một lúc sau, tấm rèm được đưa rồi mở ra, khuôn mặt người đàn ông đang nheo mắt vì chói xuất hiện. Áo thun trắng, tóc rối và đang gãi cằm. Là thầy Haneda.

Đây là lần đầu tiên tôi thấy mặt thầy ở ngoài trường. Bỗng nhiên, tim tôi đập nhanh hơn. Không lý nào thầy lại biết tôi đang quan sát mình nhưng tôi cảm giác thầy đang nhìn về phía này và thấy sợ hãi vô cùng. Tôi cúi đầu, chăm chú nhìn theo cử động của thầy.

Thầy kéo rèm rồi đi vào trong.

“Mày thế này thì làm được gì?”

Ao nói vậy khi thấy tôi quan sát cửa sổ nhà thầy suốt mấy tiếng đồng hồ. Trong khoảng thời gian đó, thầy chỉ mang quần áo và chặn ra ban công phơi.

“Phải trừ khử hẳn nhanh mới được.”

Ao thúc giục tôi. Cậu ta lo nếu tôi cứ chần chừ mãi thì quyết tâm sẽ bị lung lay. Nỗi đau mà tôi phải chịu hồi học kì một sẽ nhạt nhòa và tôi sẽ lại trốn tránh thực tế.

Đúng lúc ấy, có bóng phụ nữ xuất hiện bên cửa sổ. Vì tôi mãi nhìn phía cửa sổ nên không nhận ra phía cửa chính bên kia có ai ra vào. Thình thoảng, thầy và người phụ nữ đó lại xuất hiện bên cửa sổ rồi lại biến mất. Tôi không thấy trong nhà có động tĩnh gì.

“Chắc họ ra ngoài rồi.”

Ao nói. Tôi rất sợ nhưng vẫn đi ra bãi đỗ xe. Không thấy xe thầy đâu.

Ngày đầu tiên, tôi chỉ làm vậy rồi quay về. Tôi về đến nhà thì đã đến giờ ăn tối.

“Con đi đâu chơi vậy?”

Mẹ hỏi. Tôi trả lời qua loa rằng mình chỉ đi loanh quanh. Tôi không nói tên người bạn cụ thể nào. Nhờ mẹ gọi điện đến nhà đưa đó thì lời nói dối của tôi sẽ bị bại lộ mất.

Hôm sau, tôi lại đạp xe đến nhà thầy.

Có khả năng sẽ bị thầy bắt gặp nhưng tôi vẫn đứng trước cửa, thử áp tai vào thì nghe có tiếng động bên trong. Tôi sợ cửa sẽ mở đúng lúc tôi đang nghe lỏm. Cách cánh cửa mỏng này là thầy Haneda đang ở trong đó. Tôi chỉ nghe vậy rồi tránh ra xa.

Muốn canh cửa thì phải ở phía chính diện nhà trọ, song phía này lại là tòa nhà B. Nhưng may thay, nhà thầy ở bên rìa nên tôi có thể quan sát cửa nhà thầy từ quán giải khát ở góc xéo bên cạnh tòa nhà B.

Điểm giữ xe của quán giải khát có một biển hiệu lớn. Tôi nép vào đó, vừa uống nước ép trái cây vừa theo dõi. Không có gì xảy ra nên chán thật. Trời đẹp, ánh nắng gắt của mùa hè rực rỡ đến mức như đang đập thùm thụp

phía sau tai tôi. Nếu không có gì để nấp vào thế này thì chắc tôi đã điên lên vì nắng nóng.

Vì không có gì xảy ra nên tôi thử đi qua công viên phía sau rồi quan sát cửa sổ từ vị trí như hôm qua. Rèm cửa mở, tôi biết thầy Haneda đang ở nhà. Tôi lại ngó qua hòm thư. Có mấy chiếc phong bì đề tên thầy.

“Mang đi đi.”

Ao ra lệnh cho tôi. Tôi biết làm vậy là không tốt nhưng vẫn lấy đồng phong bì khỏi hòm. Trên hòm thư có phần tay nắm để móc khóa vào. Có vẻ người thuê ở đây phải tự mua ổ khóa riêng. Những hòm thư bên cạnh có ổ khóa số song có lẽ vì thấy phiền nên hòm thư nhà thầy không có. Vậy nên tôi mới lấy đồng phong bì đi một cách dễ dàng.

Tôi thử vào quán giải khát ở chệch góc phía sau tòa B. Lần đầu tôi vào một nơi như thế này, nhờ có Ao đi theo suốt nên tôi thấy vững tâm hơn. Ngoài trời nóng quá nên tôi muốn đến chỗ nào mát mẻ. Vừa vào tiệm, khí lạnh của điều hòa bao bọc toàn thân khiến tôi như được hồi sinh.

Quán giải khát tối mờ, trông cũ kĩ như thể đã hoạt động từ mấy mươi năm trước. Tôi ngồi vào ghế bên cửa sổ nằm trong góc quán. Bọc ghế bị rách, để lộ mút xốp màu vàng bên trong. Tôi nhìn ra cửa sổ, nhận ra từ đây vừa vặn thấy được cửa chính nhà thầy. Theo dõi thầy từ trong tiệm mát mẻ thế này rõ là tốt hơn ở bên ngoài nhiều. Thấy cô nhân viên đến, tôi gọi món cà phê sữa.

Tôi để phong bì lên bàn. Có hai chiếc, trong đó có một chiếc từ công ty viễn thông. Tôi mở xem thử. Vì chẳng hiểu gì về tiền điện thoại nên tôi không biết số tiền cần thanh toán có lớn hay không. Một phong bì khác là từ bạn của thầy. Chỗ người gửi đề tên một người đàn ông. Bên trong có thư và vài tấm ảnh.

“Có ảnh trong chuyến du lịch vừa rồi...”

Nội dung thư viết vậy.

Có bức là cảnh thầy Haneda say mềm với khuôn mặt đỏ kè, có bức nhìn có vẻ là cảnh đi cắm trại bên bờ sông nào đó, phía sau thầy là một cái lều được cố định xuống đất bằng dây và cọc. Thầy cùng những người đàn ông và phụ nữ khoác vai nhau, tay tạo dáng hình chữ V, mắt nhìn về phía ống kính.

Nghĩ mới nhớ, trong buổi sinh hoạt trước khi nghỉ hè, thầy có kể chuyện thầy đã đi cắm trại cho cả lớp nghe. Thầy cho lều vào cốp xe rồi cùng vài người bạn thời đại học đi thi phải. Thầy còn vui vẻ kể mấy chuyện như thiếu mỗi một cái cọc kim loại để cố định lều hay thiếu than dùng cho tiệc nướng.

Sở thích là vận động và cắm trại. Lần đầu ra mắt lớp, thầy Haneda đã nói vậy.

“Trông hạnh phúc chưa kìa!”

Ao nói với vẻ thù hằn. Sau đó, cậu ta buông đủ thứ nguyên rủa về phía thầy đang cười trong ảnh. Tôi muốn bịt tai lại.

Đúng lúc đó, qua khung cửa sổ quán nước, tôi chợt thấy cửa nhà thầy mở và thầy đi từ bên trong ra. Trong kì nghỉ hè, nhà trường có tổ chức khóa học bơi. Đây là khóa học tự nguyện nên học sinh không có nhu cầu có thể không tham gia. Có lẽ giờ này thầy đến trường dạy bơi chẳng?

Thầy đóng rồi khóa cửa. Từ chỗ tôi chỉ thấy được bóng lưng chứ không nhìn được tay thầy. Nhưng nhìn dáng điệu của thầy, tôi có thể đoán được. Sau đó, thầy vươn vai, để thứ gì đó lên trên cửa. Xong xuôi, thầy đi khỏi tầm mắt tôi.

“Mày có thấy hằn ta để cái gì không?”

Ao hỏi tôi. Tôi lắc đầu, bảo mình không thấy rõ.

“Có lẽ đó là chìa khóa đấy.”

Nhà thầy luôn có một người phụ nữ ra vào. Có lẽ thầy để chìa khóa như vậy là vì người đó. Quả đúng thế thật. Thấy xe thầy đã đi xa, tôi lên tầng hai, đến trước cửa nhà thầy. Tôi tìm trên cửa thì thấy có chìa khóa thật.

“Dùng nó rồi vào nhà hăn ngay đi.”

Ao nói vậy nhưng hôm ấy, tôi đã trả chìa khóa vào chỗ cũ rồi quay về.

Ao mắng tôi nhát gan. Nhưng để vào nhà đó quả thực cần rất nhiều dũng khí. Tôi đã nằm trong chăn, suy nghĩ về điều này suốt một đêm. Trong căn phòng tối vì không bật đèn, tôi lặng lẽ nhớ về những việc mình đã trải qua hồi học kì một. Tôi đã trở mình bao nhiêu lần rồi nhỉ? Trong phòng nóng đến mức đầu muốn vỡ ra.

Mãi đến trước khi chìm hăn vào giấc ngủ, tôi quyết tâm sẽ lên vào căn phòng đó.

2.

Sau hôm ấy, thời tiết trở xấu, bầu trời bị bao phủ bởi những đám mây màu tro xám xịt. Có vẻ như sắp mưa nhưng tôi cảm thấy cả ngày nay trời sẽ không mưa đâu. Bầu trời mập mờ thật khó chịu.

Nếu mưa thì tôi sẽ phải đạp xe dưới mưa. Tôi do dự không biết có nên đi hay không nhưng cuối cùng, tôi vẫn quyết định đến nhà thầy. Ấy là vì tôi nghe dự báo thời tiết nói buổi chiều sẽ nắng ráo.

Tôi đạp xe hai tiếng đồng hồ mới đến nhà thầy. Khác với những bữa trước, hôm nay tôi quan sát ở nơi có thể nhìn rõ bãi đỗ xe. Tôi nhận ra muốn biết thầy đi hay chưa chỉ cần kiểm tra bãi đỗ xe là được. Tôi ngồi dưới bóng cây bên vệ đường đối diện khu nhà trọ, đọc Comic Bonbon mà tôi mang theo. Comic Bonbon là tạp chí truyện tranh tháng có thiết kế và khổ giấy giống Korokoro Comic. Tôi vừa đọc lướt vừa kiểm tra xem xe thầy còn không.

Vì căng thẳng nên hầu như tôi không hiểu nội dung truyện nói về cái gì. Một lúc sau, có giọt nước nhỏ rơi trên trang tạp chí. Tạp chí được in bằng giấy tái chế nên thấm nước ngay. Tôi nhìn lên bầu trời xám xịt và nhận ra trời đang mưa. Đúng lúc đó, tôi nghe thấy tiếng động cơ phát ra từ bãi giữ xe bên kia đường. Tôi nhìn sang vừa lúc xe thầy lăn bánh. Tôi vội vã trốn đi. Chiếc xe màu đen của thầy Haneda không có vẻ gì là đã nhận ra tôi. Vừa ra đường là nó tăng tốc.

“Đi thôi.”

Ao nói. Tôi gật đầu với cậu ta.

Chìa khóa vẫn được đặt ở vị trí hôm qua. Tôi vớ lên vớ lấy nó. Lúc tra chìa vào ổ, tôi cố hết sức để đôi tay mình không run rẩy. Lát sau, có âm thanh vang lên, tôi cảm giác khóa đã mở. Ngay vào khoảnh khắc đó, tôi đã trở thành một kẻ đột nhập.

Đi vào trong, tôi ngửi thấy thứ mùi khác biệt đặc trưng của nhà người lạ. Một bầu không khí lạ lẫm. Mỗi lần đến chơi nhà bạn, tôi lại bị thứ không khí này làm căng thẳng. Vừa vào huyền quan, tôi nhìn thấy một đôi giày thể thao đã được đi nhiều tới cũ mềm nằm lẫn lóc. Hành lang trước mắt trải dài, phía cuối bên trái có một cánh cửa. Bên phải là bếp gas và bồn rửa. Tuy không quá rộng nhưng đủ cho một người sống.

Tôi cởi giày, đi lên nhà. Cảm giác kì lạ kinh khủng. Thầy Haneda ở trường là “thứ” mà tôi hoàn toàn không hiểu được. Thầy luôn nhìn tôi bằng ánh mắt vô hồn. Thầy luôn nói cười vui vẻ với mọi người nhưng bất cứ khi nào tôi lọt vào tầm mắt thầy, ánh sáng trong mắt thầy liền biến mất. Đôi mắt ấy trở nên đen kịt. Thầy cũng có nhà, có cuộc sống riêng. Tôi thấy lạ làm sao. Liệu thầy có sợ thứ gì hay cảm thấy bất an giống như tôi không?

“Mở tủ lạnh ra xem thử đi.”

Tôi làm theo lời Ao. Tủ lạnh nhà thầy là loại nhỏ, nhỏ hơn hẳn tủ lạnh nhà tôi. Bên trong gần như trống không, chỉ có năm lon bia lạnh. Ngăn cánh cửa tủ có bình lớn đựng trà lúa mạch.

“Xem ra hẳn ta chả bao giờ nấu ăn.”

Ao nói, có vẻ không hứng thú với cái tủ lạnh nữa. Khuôn mặt màu xanh của cậu ta hướng về phía cánh cửa ở cuối hành lang.

Nhà này có hai phòng. Một là phòng ngủ, phòng còn lại dùng như phòng khách. Lúc mở cửa phòng, tôi bị ám ảnh bởi ý nghĩ thầy sẽ ở bên trong nhưng không có ai, tôi liền yên lòng. Trong phòng ngủ có giường và bàn, chăn đệm nhăn nhúm. Chẳng hiểu sao tôi không nhìn thẳng vào nó.

Tôi cảm thấy đó là thứ mà mình không nên nhìn. Trên bàn là sách giáo khoa tiểu học, toàn những cuốn sách tôi từng thấy qua rồi. Có ảnh chụp chung với phụ nữ, xem ra là người thỉnh thoảng đến nhà thầy.

Tôi thử vào phòng khách. Nơi này có một chiếc tivi nhỏ và bàn thấp. Trên tường có ảnh được dính bằng ghim. Ở nhà, tôi cũng dính ảnh lên tường bằng ghim giống thầy nhưng vẫn thấy là lạ. Trong ảnh là thầy hồi còn trẻ đang ôm quả bóng đá. Trên bàn có cái gạt tàn, bên trong còn tàn thuốc. Tôi chưa thấy thầy hút thuốc lần nào, chắc thầy không hút ở trường. Nhìn kĩ hơn chút, tôi phát hiện trên đầu tivi là bao thuốc và hộp diêm.

Mồ hôi tuôn ra khắp cơ thể tôi, phần vì căng thẳng nhưng cũng vì lượng nhiệt tích tụ trong phòng. Bên ngoài không thấy mặt trời nhưng do cửa đóng kín nên trong phòng nóng đến không chịu được. Tôi đến gần chỗ cửa sổ. Từ đây có thể nhìn thấy công viên ở sau nhà. Cơn mưa bắt đầu khi tôi bước vào phòng và càng lúc càng to hơn. Tôi có thể thấy nước mưa rơi xuống trên tay vịn lan can.

Tôi kiểm tra bồn rửa mặt và phòng tắm. Có dao cạo râu, lược và keo vuốt tóc. Phía trên bồn rửa có cánh cửa, mở ra thì thấy bên trong có bàn chải đánh răng. Bên trên có vài lọ thuốc nên tôi lấy xem thử, là vitamin, thuốc cảm và thuốc ngủ.

“Trong tủ lạnh có bình trà nhĩ.”

Ao nói. Tôi có linh cảm không lành.

“Cho... thuốc ngủ vào đó à?”

Tôi sợ nhưng vẫn thử hỏi cậu ta.

“Không, nấu thuốc lá lên rồi trộn nước đó vào trà.”

Theo Ao thì chỉ cần cho thuốc lá vào nước đun sôi và đun kĩ, các chất gây hại cho cơ thể sẽ tan vào nước khiến nước biến thành màu đen. Có thể dùng nước này để giết người. Cậu ta nói pha nó vào trà lúa mạch, thầy sẽ

uống mà chẳng hề nhận ra. Tôi thấy lạ, không hiểu vì sao Ao lại biết chuyện này nhưng thực tế, đây là kiến thức mà tôi biết được ở đâu đó.

Ao nhìn bếp gas. Vừa hay có ấm để đun nước đặt trên bếp.

Quả thực, trong lòng tôi thấy do dự, nhưng tôi đã sớm quyết tâm phải bỏ nó để tiến thẳng về phía trước. Nếu bây giờ tôi đổi ý, bỏ chạy về nhà thì ban đầu tôi đã không đến đây.

Tôi sang phòng khách, lấy bao thuốc lá trên đầu tivi. Khi đó, tôi mới nhận ra bên trong bao không có gì. Cái bao thuốc rỗng không.

Nếu...

Ao thì thầm. Nếu hẳn ta chỉ đi mua thuốc lá thì có khi sẽ về nhà sớm không chùng...

Tôi đặt bao thuốc rỗng về chỗ cũ, kiểm tra xem mình còn để lại vết tích gì khi đột nhập không. Sau đó, tôi đi ra cửa, đeo giày vào. Tôi định mở cửa rồi chạy khỏi đây nhưng không được.

Khi tôi đi giày xong, định cầm tay nắm cửa thì phía bên kia vang lên tiếng ai đó đang tra chìa khóa. Nhưng cửa không khóa. Một điều khá lạ với ai kia đang ở phía ngoài.

Tôi định thoát thân qua cửa sổ nhưng đã muộn. Qua khe cửa mở hé hé, thầy đã nhìn thấy tôi. Nét mặt thầy căng cứng, không hề cử động như thể thời gian đã ngưng đọng.

3.

Tôi tỉnh giấc bởi tiếng nói chuyện của thầy.

Ban đầu, tôi hoảng hốt vì không biết mình đang ở đâu. Có vẻ như tôi đã ngất xỉu. Xung quanh tối mù nhưng chẳng mấy chốc tôi đã nhận ra nơi này là nhà tắm. Ấy là nhờ cửa ra vào là kính mờ, ánh đèn phía bên kia hắt qua, lờ mờ chiếu sáng chỗ tôi. Tóc tôi dính vào bề mặt gạch ốp khô khốc. Cơn đau âm ỉ lan khắp đầu làm tôi nghẹt thở trong phút chốc. Nó khiến tôi nhớ ra vì sao mình lại ở đây.

Phát hiện ra tôi ở trong nhà, thầy Haneda đi vào rồi đánh tôi. Tôi nhớ lại khuôn mặt thầy khi ấy. Thầy nhìn tôi đang đứng trong nhà mình, vẻ mặt như vừa nhìn thấy thứ gì đó không thể tồn tại trên đời này. Nhưng có lẽ thầy cũng đã lập tức nhận ra ý đồ trả thù của tôi. Thầy kích động đánh tôi khiến tôi bị ngã, đầu đập mạnh.

Tôi muốn sờ đầu mình nhưng tay không cử động được. Đến lúc này, tôi mới nhận ra tay chân mình đang bị trói.

“Mày nghĩ tại sao hăn biết ngay mày đến đây để trả thù?”

Giọng nói trẻ con của Ao vang lên phía sau lưng tôi. Tôi cong người nhìn về phía đó. Ao đang ngồi xổm và nhìn xuống tôi. Cậu ta ẩn mình trong bóng tối của nhà tắm, chỉ có tròng mắt trắng là sáng le lói.

“Tại vì đầu đó sâu thẳm bên trong hăn có nỗi sợ. Cảm giác tội lỗi vì bản thân đã làm chuyện xấu xa và lo sợ một ngày sẽ bị trừng phạt. Vậy nên, hăn biết ngay mày đến đây để trả thù.”

Tôi lắng nghe giọng thầy vẫn văng vẳng từ nãy đến giờ. Xem ra thầy đang ở hành lang hoặc phòng khách.

“Thầy đang nói chuyện với ai vậy?”

Tôi hỏi. Ao nghiêng đầu ra vẻ đang lắng tai nghe.

Xin lỗi, hôm nay không được rồi...

Tiếng thầy thấp thoáng, tôi chỉ nghe được có vậy.

“Xem ra có ai đó định đến đây nên hấn ta cố ngăn lại.”

Ao nói. Chắc hẳn thầy không muốn ai thấy tôi ở đây. Thầy định làm gì tôi? Trói tay chân tôi lại thế này, thầy sẽ làm chuyện khủng khiếp gì đây?

Tôi nhìn Ao thì thấy cậu ta đang nghiêng rống đến mức muốn rỉ máu, ánh mắt thù hận nhìn về phía thầy. Tiếng thầy nói chuyện không còn nữa. Có tiếng bước chân ngày càng gần phòng tắm rồi đột ngột, đèn huỳnh quang trên đầu tôi bật sáng. Ánh sáng trắng rực rỡ làm tôi hoa mắt. Cửa phòng tắm mở ra, thầy lộ mặt vào, một tay cầm ống nghe điện thoại không dây.

“Tĩnh rồi à?”

Thầy nói với giọng thật đáng sợ.

“Này Masao, mày có biết tự ý vào nhà người khác là phạm tội không hả!?”

“Em... Em...”

Tôi cứng họng, không biết nói gì.

“Tao sẽ giao mày cho cảnh sát!”

Thầy nói như đe dọa.

Ao ghé lại sát mặt tôi. Cậu ta đứng giữa tôi và thầy nhưng thầy không hề nhận ra.

“Masao, mặc kệ lời hấn đi. Nghe cho rõ đây. Mày không được khóc, cũng không được xin lỗi. Tuyệt đối không được nghe lời hấn. Mày phải

lườm hăn cho tao.”

Cậu ta thét lên với tôi, con mắt trợn trừng như muốn rơi khỏi tròng.

“Phạm tội hay bị cảnh sát bắt, gì cũng được. Mà phải nghĩ đến cảnh hăn bị giết.”

Thầy nhìn tôi bằng ánh mắt nghi ngờ. Có lẽ vì tôi đang nhìn khuôn mặt đáng sợ của Ao chăng? Trong mắt thầy, tôi chỉ đang dán mắt vào khoảng không mà thôi.

Tôi làm theo những gì Ao nói.

Mắt nhìn về phía thầy, tưởng tượng ra con dao sẽ cửa vào cái cổ của thầy. Tôi cũng tưởng tượng ra cây đinh đóng vào giữa trán thầy. Nhớ lại tất cả những khổ đau mà mình đã phải hứng chịu cho tới giờ, tôi khẩn cầu những chuyện đó sẽ không lặp lại nữa.

Có lẽ thầy định nhìn tôi sẽ khóc nhưng khi bị lườm ngược lại, thầy trở nên bức dọc.

“Vẫn còn lên mặt hả!”

Thầy ném lại lời như vậy rồi đi khỏi phòng tắm.

“Thế là được rồi.”

Ao hài lòng gật đầu.

Thầy trở lại, mang theo một cái khăn. Thầy nhét nó vào miệng tôi, không cho tôi nói chuyện.

Đến đêm, tôi biết trời bắt đầu mưa tầm tã. Phòng tắm có một cửa sổ nhỏ, tuy đã đóng kín nhưng có thể nghe thấy tiếng mưa đập dữ dội vào cửa kính.

Tôi phải trải qua một đêm trong trạng thái bị cầm tù thế này. Dù cố không suy nghĩ nhưng ý thức của tôi vẫn nhớ về gia đình. Chắc nhà tôi lo lắng. Tôi đi mà không báo sẽ đi đâu nên hăn là cả nhà đang sốt ruột. Không biết mẹ thế nào rồi? Nhớ lại vụ tai nạn năm nào, tôi đã nghĩ mình sẽ không

làm mẹ buồn thêm nữa. Ấy vậy mà chuyện lại thành ra thế này. Không biết bây giờ, chị và Nobu đang làm gì nhỉ?

Đến khuya, thầy mở cửa phòng tắm, trên tay cầm điện thoại không dây.

“Chị bình tĩnh đi ạ. Em ấy sẽ không sao đâu.”

Thầy nói vào điện thoại với giọng nghiêm túc.

“Chắc Masao ở nhà bạn thôi mà?”

Tôi nhận ra đầu dây bên kia là mẹ mình. Tôi cố sức lên tiếng nhưng vì cái khăn nên không thốt ra được lời nào. Thấy tôi quần quai kêu la, thầy lấy làm thú vị lắm, tay vẫn cầm điện thoại, mặt ghé sát lại mặt tôi. Mắt thầy đang cười.

“Vậy ạ, thật lo quá! Nhưng chắc không sao đâu, chúng ta sẽ tìm được em ấy thôi mà chị... Tôi cũng sẽ thử tìm những chỗ mà tôi nghĩ ra được xem sao.”

Thầy ngắt điện thoại ngay trước mắt tôi.

Tức thật. Thấy tôi không làm được gì, thầy có vẻ thích thú lắm. Tôi thật chẳng khác nào món đồ chơi.

Phòng thầy vẫn sáng đèn đến tận khuya. Nếu thầy đóng kín cửa, ánh sáng đã không lọt ra. Nhưng cửa phòng bên ngoài mở nên tôi vẫn có thể thấy ánh sáng trắng vụn vờ qua kính mờ của phòng tắm.

“Đảm bảo hăn ta không ngủ được. Hăn đang canh chừng mày, sợ mày chạy thoát đấy. Hăn mở cửa phòng để quan sát phòng tắm này.”

Ao nói với vẻ khoái chí.

Tôi cố ngủ nhưng sàn phòng tắm cứng quá làm tôi không tài nào ngủ được. Bên tai chỉ có tiếng mưa rơi ngoài cửa sổ. Lại còn nóng nữa. Nhiệt tích tụ trong phòng tắm bị đóng kín thật ngột ngạt. Mồ hôi túa ra khắp người tôi. Tôi nhắm mắt lại, cố kìm nén nước mắt.

Tiếng chuông cửa đánh thức tôi khỏi giấc ngủ nồng. Thứ ánh sáng của buổi sớm len qua khung cửa sổ nhỏ trông khá yếu ớt. Xem ra thời tiết vẫn chưa chuyển tốt.

Hình như hàng xóm sang nhà thầy. Tôi nghe tiếng thầy cười nói rôm rả. Tôi định hét lên cầu giúp đỡ nhưng vì chiếc khăn mà không thể nói được. Khi khách về, tôi buồn bã vì vị cứu tinh đã biến mất.

Tôi đói vô cùng. Thầy coi như tôi không tồn tại nên tất nhiên chẳng cho tôi ăn uống gì. Thi thoảng, thầy chỉ mở cửa phòng tắm rồi nhìn xuống tôi.

“Này, mày không định nói với mọi người chuyện tao làm với mày à?”

Có lần, thầy hỏi tôi vậy. Miệng bị nhét khăn không nói được nhưng tôi đã gật đầu.

Thầy nhìn tôi một lúc, ánh mắt rõ là đang suy nghĩ gì đó.

“Không thể tin được.”

Thầy nói như bất cần.

“Mày sẽ nói cho mọi người. Làm thế để tao mất cảnh giác chứ gì! Mày định làm thế với tao đúng không?”

Mồ hôi rịn ra trên trán thầy. Ánh mắt thầy như đang sợ hãi thứ gì đó. Thầy túm lấy tóc tôi, hỏi đi hỏi lại câu “Đúng vậy chứ gì?” một cách cật lực như đang khấn khoản.

Tôi cảm thấy nỗi sợ trong thái độ của thầy. Vì tôi chưa từng chứng kiến thầy bế tắc đến mức này nên dáng vẻ của thầy bây giờ trông lạ lẫm vô cùng.

“Hắn ta điên rồi.”

Đêm đó, Ao nói.

Thầy không biết phải làm gì với tôi. Trói rồi nhốt tôi lại nhưng không biết phải làm gì tiếp theo.

Tôi đã trải qua hơn một ngày nằm lẫn lóc trong tình trạng không cử động hay nói năng gì được. Cơn mưa rả rích suốt từ hôm qua đang ngớt dần. Tôi không nhìn được nhưng chắc mưa cũng sắp tạnh rồi.

Gần 0 giờ.

Tôi cong người, mắt hướng về phía cửa sổ duy nhất trong phòng tắm, đột nhiên, đèn huỳnh quang trên trần bật sáng, tầm mắt tôi nhuộm một màu trắng xóa làm tôi phải nheo mắt.

Thầy đi đến, lấy cái khăn chặn miệng tôi ra.

“Nói được rồi đấy.”

Thầy nói.

“Nghe cho rõ đây, tao cấm mày hé răng. Im lặng thì tao sẽ thả tự do cho mày. Nghe chưa hả? Tao sẽ chở mày về nhà, nhớ nói là mày đi chơi ở phố bên cạnh đấy!”

Thầy không nhận ra Ao đang đứng sau lưng tôi. Cậu ta lắc đầu. Tôi rất sợ nhưng vẫn không nghe lời thầy như Ao muốn.

“Mày có biết bản thân đang trong tình trạng gì không hả?”

Thầy Haneda bứt rứt, nắm tóc tôi lắc lắc.

“Mày mau nói với hắn, mày sẽ kể hết chuyện ở trường và kể chuyện bị nhốt đi.”

Ao nói với tôi. Đó cũng chính là ý muốn từ sâu thẳm trong lòng tôi.

“Em... Em sẽ nói chuyện thầy làm...”

Tôi vừa nói vậy, thầy liền bắt đầu la hét chửi bới tôi. Thầy nổi điên, đá vào bồn tắm rồi đánh tôi. Nhưng tôi vẫn không rút lại lời nói sẽ phanh phui chuyện này.

“Nỗi đau này rồi sẽ qua. Hắn ta có thể khiến mày đau khổ là vì mày sợ đấy.”

Ao nói trong khi tôi đang chảy máu vì bị đánh. Phòng tắm vang dội tiếng rống giận của thầy. Tuy nhiên, không hiểu sao, lời nói của Ao lại truyền vào đầu tôi trong thình lặn.

Đau thật, nhưng tôi không muốn làm như lời thầy nói. Mỗi lần tôi bị đánh, cơ thể của Ao lại có thêm vết thương.

Mãi sau, có vẻ thầy đã dứt hơi nên rời khỏi phòng tắm. Thầy đang đứng ở bồn rửa mặt phía bên kia cửa kính mờ làm gì đó. Ban đầu, tôi nghĩ thầy đang rửa mặt song lại nghe tiếng thầy mở cửa trên bồn rửa. Lát sau, thầy quay lại với vẻ mặt như đã bỏ cuộc. Khuôn mặt thầy hốc hác, phần da dưới mắt đã sạm màu.

Thầy đến gần, cúi trối cho tôi. Thầy làm ướt cái khăn bên cạnh bồn rửa mặt, dúi nó vào tay tôi.

“Lau máu mũi đi.”

Tôi lấy khăn lau máu như thầy bảo. Nhưng máu phun ra từ sâu trong mũi không có vẻ gì là sẽ ngừng chảy.

Thầy Haneda cúi gằm mặt, thở hắt ra những hơi yếu ớt.

“Thầy xin lỗi. Là lỗi của thầy.”

Giọng thầy như sắp khóc.

“Sao thầy lại đánh trẻ con thế này, là thầy có vấn đề. Thầy... không biết phải làm gì nữa... Thôi, thầy sẽ đưa em về nhà...”

Dù được cúi trối nhưng tôi vẫn nằm yên trên sàn mà không đứng dậy. Tôi cứ thế vừa dùng khăn lau máu vừa nghe những lời hối hận của thầy. Thầy lặng nhìn tôi như thế mãi. Một lát sau, thầy mới rời phòng tắm rồi quay lại với cốc nước trên tay. Là nước cam. Thầy không nói gì, chỉ đưa cốc nước cho tôi. Đã hai ngày không ăn gì nên tôi nhanh chóng uống sạch.

“Nói với hăn là mày muốn đi vệ sinh đi.”

Ao nhắc nhở.

“Em... Em muốn đi vệ sinh.”

Tôi nói vậy. Thầy gật đầu, đưa tay giúp tôi đứng dậy. Nhà vệ sinh ở cạnh phòng tắm, tôi đi vào đó rồi đóng cửa lại.

“Thọc tay vào huyệt mau.”

Ao nói.

“Đảm bảo nước cam vừa này có pha thuốc ngủ. Trước khi đi lấy nước ép, hân ta đã mở cửa trên bồn rửa mặt. Trong đó có thuốc ngủ đấy.”

Tuy hơi khó chịu nhưng tôi vẫn thọc ngón trỏ vào huyệt thật sâu. Nước cam đã vào dạ dày trào ngược trở ra. Bồn cầu kiểu Tây màu trắng đầy thứ chất lỏng màu cam. Đây là lần đầu tiên tôi nôn ra kiểu vậy nên khó chịu kinh khủng. Nhưng tôi chỉ có thể tin tưởng và làm theo lời Ao.

“Nghe đây. Có khi thứ hân vừa cho mày uống chứa lượng thuốc ngủ có thể gây chết người đấy. Nhưng khả năng này không cao. Phải uống một lượng lớn mới chết được. Lượng thuốc hòa tan trong mỗi một cốc nước cam không chết được đâu. Hân muốn mày ngủ đấy. Ra ngoài rồi giả vờ ngủ đi.”

Tôi ra khỏi nhà vệ sinh thì lại bị nhốt vào phòng tắm.

“Em ở đây chút nữa. Thầy sẽ chuẩn bị đưa em về.”

Thầy nói với vẻ áy náy.

May là lần này tôi không bị trói nữa.

“Hân nghĩ không cần trói mày cũng được đấy.”

Ao nói.

“Hân đang mất cảnh giác. Giờ thì ngủ đi.”

Tôi canh thời gian thuốc sẽ có tác dụng rồi giả vờ ngủ. Máu mũi vẫn chảy nhưng tôi mặc kệ. Mắt đã nhắm nhưng tôi vẫn biết khi cửa mở, thầy đã đứng im nhìn tôi một lúc.

4.

Tôi nhắm mắt, cố thở nhẹ. Thầy ghé mặt lại gần tôi. Tuy không thấy gì nhưng tôi vẫn cảm nhận được. Hơi thở từ miệng thầy phả lên đầu mũi tôi, hơi có mùi thuốc lá. Không được thay đổi nét mặt. Tôi đã tự nhắc đi nhắc lại trong lòng không biết bao lần. Tôi cũng chẳng rõ mình muốn nhú mày bao nhiêu lần nhưng vẫn cố nhịn.

Thầy rời khỏi phòng tắm, ra ngoài làm gì đó. Tôi mở hờ mắt, định xem thầy đang làm gì. Qua lớp kính mờ, tôi chỉ thấy mỗi cái bóng nên chẳng biết được. Mãi một lúc sau, cửa phòng tắm lại mở, bỗng tay thầy quàng sau lưng và dưới đầu gối tôi. Thầy cẩn thận để không làm tôi thức giấc. Tôi bị thầy bế lên. Vì đang giả vờ ngủ nên tôi buông thả cả tay và chân.

Thầy tính mang tôi đi đâu đó. Tôi không được phép mở mắt. Nếu bây giờ mở mắt và bỏ chạy, chắc chắn thầy sẽ bắt được tôi, khiến tôi không cử động tay chân được nữa rồi lại nhốt tôi vào phòng tắm mất. Tôi biết mình đang đổ mồ hôi vì căng thẳng. Chỉ thế này thì chắc thầy không nhận ra tôi đang giả vờ đâu nhỉ.

Thầy vừa bế tôi vừa mở cửa một cách khó khăn. Chúng tôi ra khỏi nhà. Bên ngoài hầu như không còn mưa song tôi vẫn cảm nhận được hơi nước qua má mình. Thầy đi xuống cầu thang, cứ thế đi một lúc rồi thả tôi xuống. Chỗ này thấp hơn chiều cao của tôi một chút nên chân tôi phải cong lại mới vừa. Ngay sau đó, một tiếng “rầm” vang lên, không khí như bị nén lại. Cảm giác được thầy đã đi xa, tôi mới dám mở mắt. Xung quanh tối mù, không có gió.

“Trong cốp xe đấy.”

Tiếng Ao vang lên sau lưng. Tôi cố sức quay đầu về phía sau nhưng không nhìn thấy khuôn mặt màu xanh của cậu ta. Rõ ràng cậu ta đang dựa sát vào lưng tôi.

“Chỗ này là cốp xe của hắc.”

Bất thành linh, tôi nghe được tiếng động cơ phát ra ở ngay sát mình. Không gian chật hẹp đang chứa tôi chợt rung lên rồi di chuyển. Đúng như Ao nói, đây là cốp xe, có mùi hôi đặc trưng.

Một lúc sau, tôi chỉ nghe được tiếng xe chạy. Trong bóng tối, lốp xe cán lên những hòn đá nhỏ khiến chúng văng đi. Tôi cảm nhận được xe đang tăng tốc. Quá trình ấy như không có hồi kết làm tôi cứ tưởng mình sẽ không được ra ngoài thêm lần nào nữa, cứ thế đông cứng như đá ở trong này.

Tôi đưa tay lên mũi, máu đã ngừng chảy.

“Thầy định làm gì tớ vậy?”

“Hắc muốn giết mày chứ còn gì nữa.”

Thầy Haneda nhất định sẽ làm thế để bịt miệng tôi. Ao quả quyết.

“Nhưng hắc ta thất bại rồi.”

“Gì cơ?”

“Vì hắc đã không dứt khoát. Đó chính là thất bại của hắc. Giờ hắc định mang mày đi đâu đó rồi xử lý mày. Lúc ở nhà, hắc đã không dứt khoát giết mày nên bây giờ mày vẫn còn sống. Đó chính là thất bại của hắc. Đừng lo, chúng ta sẽ tìm ra cách thoát thân.”

Trong bóng tối, có thứ gì đó lăn lông lốc trước mắt tôi. Vì tối quá nên tôi không nhìn rõ nhưng tôi biết có gì đó vừa lăn ra. Tôi đưa tay chạm vào nó. Thứ kim loại trơn dài như cái gậy. Trong lúc tôi đang thắc mắc đây là cái gì thì xe dừng lại.

Khi cốp xe mở, tôi nhắm mắt ngay lập tức. Bên kia mí mắt là thầy đang nhìn xuống tôi, ánh mắt dò xét xem tôi có tỉnh hay không. Thầy kéo tôi ra khỏi cốp xe rồi vác tôi trên lưng. Cảm giác không khí bên ngoài bao bọc lấy cơ thể làm tôi suýt nữa vô thức hít một hơi sâu.

Tôi không cảm nhận được hạt mưa nào trên má nhưng hơi ẩm cho tôi biết mưa chỉ vừa mới tạnh. Tôi chầm chậm mở mắt một cách thận trọng. Thầy đang cõng tôi sau lưng nên chắc không sao. Thầy có xoay đầu kiểu nào đi nữa cũng không thấy được mặt tôi. Mở mắt ra, tôi biết ngay mình đang bị đưa đi đâu.

Xung quanh không có bóng dáng ngôi nhà nào, cũng không có ánh sáng phố thị. Nơi đây là bãi giữ xe ở lưng chừng núi. Thầy bước đi trên sỏi, dần xa khỏi chiếc xe đang đỗ ở đó. Xung quanh không thấy xe của ai khác, chỉ có chiếc xe mà thầy đã lái đến đây.

Thầy đỡ tôi bằng tay trái. Thầy tuy gầy nhưng cánh tay rắn chắc cơ bắp. Tay phải thầy cầm đèn pin. Tôi nghĩ có thứ gì đó đụng trúng chân mình khi này, nhìn kĩ thì thấy như cái xẻng. Nó màu bạc, xem ra có thể gấp gọn được và giờ đang cố định bên hông thầy. Tôi nhận ra ban đêm không phải chỉ có bóng tối. Có lẽ nhờ ánh trăng nên bầu trời ám sắc xanh. Chắc trên trời nổi trận gió lớn. Mây đang trôi. Nếu thứ đã thổi bay đám mây mưa trong phút trước còn giăng kín bầu trời là cơn gió đó, tôi sẽ cảm kích nó suốt đời.

Dưới bầu trời đêm mờ sáng, ngọn núi ôm trọn khu rừng sâu thẳm sừng sững trước mặt tôi như một bóng đen khổng lồ. Thầy đang đi về phía đó. Sau bãi giữ xe có ánh sáng trắng của máy bán hàng tự động. Ở nơi không có bóng người này, ngoài ánh đèn pin của thầy, đó là nguồn sáng duy nhất. Bên cạnh cái máy có cầu thang đi lên núi.

Thầy bắt đầu bước lên bậc thang. Hai bên đường đi là mặt nghiêng khá dốc, cây mọc um tùm, rễ cây lộ ra trên mặt đất. Đá sắc nhọn khắp nơi, thầy vừa đi vừa tránh khỏi chúng.

“Hắn sẽ chôn mày.”

Ao đi bên cạnh thầy.

“Hắn sẽ để mày nằm ở cạnh cái cây nào đó sâu trong núi rồi đào lỗ. Ờm, tao chẳng biết hắn sẽ xử mày rồi mới đào lỗ hay đào lỗ trước nữa.”

Mồ hôi chảy ra khắp người tôi.

“Bây giờ hoặc không bao giờ.”

Ao nói.

Giờ là lúc quyết định. Tôi biết chứ.

Trên lưng thầy, tôi lặng lẽ, cố cử động tay nhanh nhất có thể. Tôi lo sợ thầy sẽ chóng phát hiện ra cử động của mình. Tôi đã nhét thanh kim loại trong cốp vào quần. Tay tôi với lấy nó, cầm chặt bằng hai tay rồi giơ lên cao.

Khi kéo tôi ra khỏi cốp xe, thầy không hề phát hiện ra nó, quả là kì tích. Thanh kim loại hình chữ L, bên dài hơn có đầu nhọn. Trong bóng tối, tôi đã nhận ra đó là thanh cọc dùng để cố định lều trên mặt đất. Chắc thầy không biết mình đã để quên nó trong cốp xe đâu.

Tôi nhắm vào cổ thầy, vung cái cọc xuống.

Ngay lập tức, thầy cong người. Chệch hướng. Thầy đã phát hiện ra. Thầy quay lại phía tôi, hét lên điều gì đó. Tôi ngã khỏi lưng thầy, cả người rơi xuống đất. Có thứ gì âm ỉ bắn lên má tôi. Tôi nhìn lên thì thấy cổ thầy đang chảy máu.

Thầy làm rơi chiếc đèn pin trong tay, nó lăn lông lốc trên nền đất. Ánh sáng dữ dội ấy nhảy múa, thoáng chiếu sáng khuôn mặt của tôi và thầy. Thầy đưa tay lên cổ, ngay lập tức biết được chất lỏng kia là gì. Mắt thầy trợn to, nhìn qua lại giữa tôi đang ngã trên nền đất và bàn tay mình.

“Chạy đi!”

Ao thét lên. Tôi phóng vụt đi, chạy theo con đường ngược hướng với chỗ thầy đang đứng. Đến đoạn có đường nhánh, tôi lập tức chạy vào đó. Tôi không mang giày nên lòng bàn chân đau nhói. Trời tờ mờ sáng nhưng do bị tán lá của cây cối che phủ nên con đường vẫn chỉ toàn bóng tối. Thầy Haneda đang đuổi theo sau tôi. Thầy chạy hết tốc lực, miệng gọi tên tôi.

Khung cảnh mà tôi đã từng nhìn thấy nhiều lần trong cơn ác mộng của mình giờ đã trở thành hiện thực. Mỗi khi mơ thấy nó, tôi nằm trong chăn, hai mắt mở to, miệng gào lên thống thiết như phát rồ.

Chân tôi vốn không nhanh nhẹn. Tôi có thể cảm giác được thầy Haneda đang đuổi theo sát sao ngay sau lưng tôi. Tôi đã sớm không biết mình đang chạy đi đâu. Cứ nghĩ mình đang chạy trên đường nhưng chẳng biết từ khi nào, tôi đã đặt chân vào rừng. Tôi loạng choạng như sắp ngã tới nơi, cố né khỏi đám cây cối. Lá cây ướt nước mưa quật vào người tôi khiến nước bắn tung tóe.

Bỗng tôi cảm thấy lòng bàn chân phải có gì đó là lạ rồi cứ thế ngã ra. Sau đó, cơn đau đớn kịch liệt tấn công đầu óc tôi. Xung quanh quá tối nên tôi không thấy gì nhưng có vẻ chân tôi đã giẫm phải thứ gì đó.

Nhận ra thầy đang đứng cạnh mình, tôi biết trò đuổi bắt đến đây là kết thúc.

Thầy nhún vai, nhìn xuống tôi. Biết cứ nằm mãi thì không ổn nên tôi vừa rên rỉ vì đau vừa gắng gượng đứng dậy. Đưa mắt nhìn xung quanh, tôi thấy thầy và tôi đang ở trên sườn dốc. Sườn dốc nằm cạnh một vách đá gần như thẳng đứng. Xung quanh quang đãng, nhờ ánh trăng mà không gian trở nên sáng hơn. Bên dưới là bãi đỗ xe rộng rãi, nhìn được cả ánh sáng của máy bán hàng tự động.

Cao khoảng 20 mét à...

“Này!”

Thầy gọi tôi, nhìn thầy rất đáng sợ. Vết thương trên cổ thầy xem ra không nặng như tôi nghĩ. Nhưng khuôn mặt và áo quần đẫm máu khiến thầy trông không giống con người mà giống quái vật hơn.

Đột nhiên, thầy cười rộ lên. Thầy nói tại tôi mập nên mới chạy chậm, nói đến mức nước miếng bắn ra. Sau đó, nụ cười đột ngột tắt ngúm trên mặt thầy. Thầy khóa tay tôi từ phía sau, vừa hét vừa lên gối vào người tôi. Cơn đau khiến ý thức của tôi trở nên mơ hồ.

Ao ngồi xổm bên cạnh tôi và thầy. Cậu ta nhìn tôi. Ánh mắt như đang kêu tôi làm gì đó. Tất nhiên là tôi đang có ý định làm chuyện đó thật.

Tôi vẫn bị thầy khóa tay.

Tôi vòng tay ôm lấy người thầy thật chắc. Khi nhìn lên, tôi thấy thầy bối rối không biết tôi đang định làm gì. Tôi vắt kiệt các thớ cơ ở chân, dồn hết trọng lượng cơ thể vào đó rồi ngã người về phía dốc. Đất đá dưới chân thầy vỡ ra. Đến khi nhận ra, thầy thét lên một tiếng ngắn ngủi. Chẳng có thứ gì đỡ lấy hai chúng tôi.

“Dứt khoát là thế này đây.”

Tôi nghe Ao nói.

Khi ấy, tôi nghĩ mình chết cũng được. Nhưng tôi không muốn bị thầy giết. Có thứ còn đau khổ hơn cả cái chết. Thầy đã dạy cho tôi biết điều này.

Trong khi lăn xuống dốc, tôi gần như không cảm thấy đau đớn. Tôi chỉ biết cơ thể mình phải chịu đủ những tác động khác nhau, xoay vòng, bị đập, có thứ gì đó găm vào da. Sườn dốc gần như dựng đứng đùa giỡn tôi và thầy như món đồ chơi của nó, khiến chúng tôi lăn lông lốc, chẳng biết trên dưới gì nữa.

Đến khi lăn xuống mặt đất bằng, tôi vẫn còn ý thức, quả là kì diệu. Người đã lăn đến chân dốc rồi mà đá vụn vẫn còn rơi từ trên xuống. Tôi mở mắt, thấy phía xa xa là ánh sáng của máy bán hàng tự động. Thầy đang nằm

cạnh đó rên rỉ. Tay và chân thầy quặt về phía khá kì cục. Xem ra thầy không cử động được nhưng ý thức vẫn còn.

Tôi đã vắt kiệt sức mình. Lăn xuống dốc làm cả người tôi sây sát nhưng không bị thương nặng đến mức không đứng nổi. Chân phải của tôi bị một cành cây đâm xuyên. Nó đâm từ lòng bàn chân xuyên qua mu bàn chân khoảng vài xentimét. Thì ra cơn đau trên sườn dốc chính là nó. Tay tôi run rẩy nắm chặt lấy cành cây. Trên đó hơi ướt máu. Khi rút nó khỏi chân, Ao bên cạnh tôi hét lên thứ âm thanh như đau đẻ, hay nói cách khác là chẳng khác gì tiếng chó kêu. Tất nhiên, dây trên miệng cậu ta đã được tháo ra hết. Trong bóng tối lơ mờ, răng nanh của cậu ta nhọn hoắt. Trong mắt tôi, khuôn mặt Ao nhìn như một chú chó. Cái áo trói trên người cậu ta đã bị xé tan nát tự khi nào. Biết là chuyện không thể nhưng tôi vẫn tưởng đó là do lăn từ trên đỉnh dốc xuống. Hai cánh tay của Ao đã được tự do. Cánh tay mà lần đầu tiên tôi nhìn thấy gầy guộc và đầy vết thương. Tôi đứng dậy, tiến lại gần máy bán hàng tự động nơi thầy đang nằm. Cơn đau vô cùng dữ dội nhưng khi ấy, tôi lại có thể phớt lờ nó.

Thầy nằm yên trên mặt đất và nhìn lên phía tôi. Mắt thầy mở to như thể bất ngờ và vụn vẹo vì sợ. Tôi nghĩ đó là vì tôi đang ôm viên gạch rơi một cách nặng nề ở bên cạnh. Đây là mảnh vỡ của thứ gì đó làm bằng bê tông. Nó sắc nhọn và nặng bằng trọng lượng tối đa mà tôi có thể mang. Chắc hẳn thầy đang nằm dưới chân tôi cũng hiểu được lý do vì sao tôi lại giơ nó lên cao khỏi đầu.

“Đừng, đừng mà!”

Thầy Haneda như nghẹt thở, cất giọng một cách khó khăn.

Tôi chẳng biết rốt cuộc tôi hay Ao đang làm chuyện này nữa. Tôi rú lên một tiếng như chó tru rồi thả viên gạch xuống đầu thầy. Thầy hét lên, lập tức đưa tay ra đỡ. Viên gạch rơi trúng tay thầy rồi văng xuống ngực. Tôi chứng kiến cảnh xương lồng ngực thầy vỡ ra. Viên gạch đâm những cạnh

sắc nhọn của nó vào ngực thầy rồi ngừng ở đó trong chốc lát. Thầy hộc ra máu.

Tôi nhìn xung quanh tìm kiếm Ao. Giờ phút báo thù mà cậu ta luôn mong mỗi cuối cùng cũng tới, không có gì vui sướng hơn. Nhưng tôi không thấy cậu ta đâu.

Sao cũng được. Tôi bận xử lý thầy Haneda tội nghiệp đang nằm rên thảm thiết. Thì ra giáo viên cũng có thể khóc lóc thảm hại như một đứa trẻ thế này đây. Tôi nhặt lại viên gạch đã rơi xuống khỏi người thầy rồi lăn trên mặt đất. Thầy bò trên nền đất chẳng khác nào một con sâu.

Tôi vô thức rống lên như một con quái vật. Trong phút chốc, tôi nhìn thấy trong đôi mắt đen đang kinh hãi của thầy in hằn hình bóng tôi được soi sáng bởi ánh đèn máy bán hàng tự động. Gương mặt tái xanh, miệng há rộng như con chó, thiếu một bên tai và đầu thì trọc, ánh mắt sáng rỡ. Đó rõ ràng là hình dáng của Ao. Đáng lẽ phải bất ngờ song tôi lại chẳng buồn thấy lạ.

Giết cũng được. Nhưng không thể bị giết được. Điều cùng cực nhất mà Ao dạy cho tôi có lẽ là điều này. Tôi là một đứa vì sợ sệt mà chẳng làm được gì. Dù bị thầy trù dập, tôi vẫn không thể làm gì khác ngoài chấp nhận. Có lẽ, từ trước cả khi thầy bắt tôi nói, tôi đã sớm là một đứa trẻ vô dụng.

Chắc hẳn với thầy, tôi chẳng khác nào con cừu không biết chống đối. Cừu sẽ bị ăn thịt trong thầm lặng, sẽ trở thành con mồi.

Nhưng không được. Bởi lẽ, không có gì cay cú hơn thế.

Tôi nghĩ vậy, tay vung viên gạch lên cao.

CHƯƠNG NĂM

1

Tôi đi trên con đường đêm trở về khu phố. Nếu là trước đây, hẳn là tôi đã sợ hãi đến mức không thể đi một mình trên con đường núi gần như tối mù thế này.

Vết thương trên chân quá đau nhưng tôi chịu được. Về sau, bác sĩ đã rất bất ngờ vì vết thương của tôi đáng ra sẽ đau đến mức không đứng nổi mới phải. Nhưng nỗi đau thể xác có là gì. Khi ở trong phòng tắm nhà thầy, Ao đã dạy tôi như vậy. Thà chân rách toạc, cả đời sẽ không bao giờ bước đi được nữa còn hơn phải chịu khuất phục.

Khi trời dần sáng hơn, tôi đến được nhà dân đầu tiên mà mình nhìn thấy. Căn nhà gỗ cũ nằm dưới chân núi, trông không có vẻ gì là có người ở. Tôi bấm chuông, đợi một lát thì một người phụ nữ trung niên với khuôn mặt ngái ngủ xuất hiện. Người này có khuôn mặt tròn, trông có vẻ lớn tuổi hơn mẹ tôi một chút. Nhìn thấy tôi, bà tỏ ra bất ngờ vì đây không phải thời gian mà một đứa trẻ có thể ghé qua nhà và cũng vì những vết thương trên người tôi.

Tôi giải thích với bà ấy rằng mình bị lạc rồi xin gọi nhờ điện thoại. Điện thoại đặt ở lối vào, tôi ấn số, người phụ nữ đứng phía sau nhìn tôi với vẻ hoang mang. Trông bà ấy lo lắng vô cùng, sợ tôi sẽ ngã ngay ra đó bất cứ lúc nào.

“A lô... Mẹ ạ?”

Tôi nghe trong ống nghe là tiếng mẹ. Cảm giác như đã mấy năm rồi tôi không gặp mẹ vậy.

“Con xin lỗi mẹ, con bị lạc.”

Mẹ tôi khóc. Còn có chị và Nobu. Họ kể cho tôi nghe rằng nhiều người đã đi tìm tôi suốt đêm. Có vẻ Michio cũng lo lắng cho tôi lắm. Tôi như sắp khóc tới nơi. Vì tôi đã luôn nghĩ rằng mình có chết cũng không ai thêm thương tiếc.

Mẹ hỏi tôi đang ở đâu. Tôi quay ra phía sau, hỏi người phụ nữ địa chỉ nhà này rồi nói lại cho mẹ. Tôi cũng kể chuyện thầy Haneda bị thương ở trên núi. Sao thầy lại ở trên núi? Mẹ lúng túng hỏi.

“Thầy đi tìm con. Nhưng lúc đi đường núi thì bị trượt chân.”

Tôi bịa chuyện mình đang lạc trên núi thì thầy xuất hiện. Vì thầy nghe nói có người thấy trẻ con trên núi nên thầy mới lên theo. Thế rồi tôi và thầy bất cẩn ngã từ trên dốc xuống. Tôi bị thương nhưng vẫn đi được nên để thầy lại và đi xuống nhà dân dưới núi cầu cứu.

Mẹ bất ngờ và hỏi:

“Thầy có sao không con!?”

“Thầy không cử động được nhưng không sao ạ.”

Sau khi gọi cho mẹ, tôi gọi xe cấp cứu.

2.

Tôi không kết liễu thầy vì bất chợt thay đổi suy nghĩ. Khi tôi định dùng gạch đập nát đầu thầy, thầy hét lên một tiếng đầy thảm hại làm tôi thấy tội nghiệp. Thế là tôi thả viên gạch xuống bên cạnh đầu thầy, lựa chọn cách giết thầy trong lòng mình. Nếu hỏi chỉ như thế thôi có đủ trả đũa cho những hận thù trong tôi hay không thì câu trả lời là có.

Đó là vì khi nhìn xuống một người thầy đang cầu xin sự tha thứ từ tôi, tôi đã thất vọng vô cùng. Thầy giữ được mạng sống, nhìn tôi với vẻ khó hiểu. Khi biết tôi sẽ không làm gì nữa, nét mặt ấy chuyển sang nhẹ nhõm. Khuôn mặt thầy bắn thiu vì nước mắt và bùn đất, không những thế còn méo mó và nhăn nhúm.

Không biết Ao đâu rồi.

Cậu ấy biến mất rồi.

Tôi và thầy được chở trên hai xe cấp cứu khác nhau đến bệnh viện.

Người phụ nữ cho tôi gọi nhờ điện thoại đã chăm sóc tôi trong lúc chờ xe đến. Có vẻ như bà ấy sống một mình trong ngôi nhà này. Bà lấy khăn ướt lau mặt cho tôi và cho uống nước. Khi xe cấp cứu dừng trước nhà, tôi đã nói cảm ơn với bà.

Tôi phải nằm viện một tuần. Nghe nói thầy phải nằm viện tận bốn tháng. Tuy khác phòng nhưng chúng tôi vẫn trong cùng một bệnh viện nên mẹ tôi rất hay sang thăm thầy.

“Đến khi chân đỡ hơn, Masao cũng đến thăm thầy nhé.”

Mẹ nói.

Ba ngày sau khi nhập viện, tôi được phép đi lại bằng nạng nên mẹ đã bảo tôi sang thăm thầy. Thực lòng mà nói, tôi chẳng muốn đi chút nào, nhưng vì đã nói thầy đi tìm mình và chỉ cho mình đường xuống núi nên tôi buộc phải đi cảm ơn thầy.

Hai mẹ con tôi đi tới thang máy để lên phòng thầy ở tầng khác.

“Chào thầy...”

Mẹ tôi mở cửa phòng bệnh, nhỏ giọng nói. Tôi chợt nhận ra một quy tắc rằng khi mở cửa phòng bệnh, người ta sẽ nói nhỏ lại. Có vẻ đây là phòng bệnh riêng, bảng tên trên cửa chỉ đề mỗi tên thầy.

Thầy nằm trên giường, tay và chân bị treo lên. Toàn thân thầy bị băng bó như con côn trùng bị nhện cuốn tơ. Trong phòng chỉ có mỗi thầy, không còn ai khác. Lần cuối tôi nhìn mặt thầy là trong cuộc trò chuyện ngắn trên núi trước khi tôi xuống núi một mình.

Thấy tôi, mặt thầy tái xanh song vẫn không quên cười chào mẹ tôi. Thái độ của thầy lảng tránh và gượng gạo nhưng xem ra mẹ tôi không để ý đến. Tôi ngồi xuống ghế trong phòng bệnh, đối mặt thầy trên giường, cách nhau khoảng 50 xentimét. Tôi không sao nhưng mặt thầy lấm tấm mồ hôi và hơi thở trở nên khó khăn. Thầy cố dời mắt, không nhìn tôi.

Mẹ tôi cảm ơn thầy tận mấy lần. Tôi vừa nghĩ đây là chuyện ngu ngốc đến nhường nào vừa cúi đầu theo mẹ.

“Được rồi mà chị...”

Thầy nở nụ cười yếu ớt và đáp lại. Trông thật tởm lợm.

Cuối cùng, thế giới này vẫn không biết luật lệ mà thầy đặt ra và áp dụng trong lớp học cũng như chuyện thầy bắt nhốt tôi, có ý đồ giết tôi.

“Tớ xin lỗi, Masao...”

Michio đến bệnh viện, nó nói vậy.

“Tớ đã luôn muốn xin lỗi cậu. Tớ cũng không biết Masao đã trở thành như vậy từ khi nào. Nên tớ không thể nói chuyện với cậu. Tớ sợ.”

Tớ không giận đâu. Tôi nói lời đó từ tận đáy lòng. Vốn dĩ tôi không hận Michio và các bạn trong lớp đến mức đó. Tất cả đã tan biến từ lúc nào rồi chẳng?

“Cậu không giận thật chứ?”

Tôi gật đầu. Michio hứa sẽ cho tôi mượn trò chơi điện tử nó mới mua. Tôi vui lắm.

3.

Tôi xuất viện và bình an trở về nhà. Đã bảy ngày trôi qua sau khi tôi rời khỏi nhà mình và chạy đến nhà thầy. Ấy vậy mà tôi lại thấy hoài niệm vô cùng.

Tôi ngồi duỗi chân ở phòng khách, nhân tiện chiếm luôn chỗ trước tivi. Chân tôi băng bó dày cộp, phải hơn hai tuần nữa mới tháo được. Cho đến lúc đó, tôi buộc phải sinh hoạt với cây nạng.

Sau đêm ấy, tôi không thấy Ao nữa hay nói đúng hơn, cậu ta vốn không tồn tại. Tôi mơ màng, vừa xem phim hoạt hình trên tivi vừa nghĩ về Ao.

Làm gì có Ao nào. Đó chỉ là ảo ảnh. Ảo ảnh mà tôi đã tạo ra. Chắc hẳn khi nói chuyện với Ao cũng là lúc tôi nói chuyện với chính mình.

Tôi nhớ về chuyện xảy ra trên núi trong đêm ấy...

Thầy được cứu sống bởi lòng trắc ẩn bột phát của tôi, giờ thầy nhìn tôi với vẻ nghi ngờ vì thấy tôi đang dáo dác nhìn xung quanh.

“Ao!”

Tôi thét lên. Chỉ chỗ máy bán hàng tự động có ánh sáng, xung quanh đều tối om. Tôi nghĩ Ao đã núp sau bóng cây nào đó ở xa xa nên toan đi tìm. Nhưng ngược lại, kì lạ thay, tôi cũng tin chắc rằng Ao sẽ không xuất hiện trở lại nữa. Tôi vừa thấy an lòng cũng vừa thấy tiếc nuối. Cậu ta xuất hiện và tàn nhẫn như vậy đều là vì tôi.

Tôi đi tìm Ao, bắt chấp cơn đau ở chân. Tôi vừa gọi tên cậu ta vừa đi vòng tròn, lấy thầy và máy bán hàng tự động làm trung tâm. Trên dốc hay bóng tối trong bãi giữ xe cũng không thấy cậu ta đâu. Tôi vừa gọi tên Ao, vừa cảm nhận mặt đất ẩm ướt, gồ ghề qua lòng bàn chân. Trong lúc đó, tôi nhận ra tâm lý mình đã biến hóa một cách kì lạ. Tôi không còn sợ đau và bóng tối như trước nữa. Có lẽ, tôi không cảm giác được nó nữa vì bị tê liệt rồi. Nhưng cũng có thể trái tim tôi đã mạnh mẽ hơn thật. Có khi nào tôi thực sự đã chết kể từ giây phút tôi chấp nhận cái chết, ngã từ trên dốc xuống rồi hồi sinh thành một con người khác không?

Tôi đứng khựng lại, nhìn lên ngọn núi đêm tĩnh mịch. Rồi tôi hiểu ra. Một phần bản thân tôi đã tách thành Ao và giờ lại hòa tan trong chính tôi rồi.

“Thầy này... Em gọi cấp cứu nhé.”

Chắc xương khắp người thầy đã gãy cả rồi. Tôi đến gần thầy - người đang rên rỉ vì đau đớn và nói. Chỉ có đầu thầy hướng về phía tôi. Khuôn mặt từ nãy đến giờ nhăn nhó vì khóc lóc trong phút chốc như đang xì hơi. Vẻ mặt thầy khó tin.

“Em sẽ bịa chuyện để kể cho mọi người.”

Tôi bịa ra chuyện mình lạc trên núi, thầy đến tìm rồi ngã từ trên dốc xuống, không cử động được nữa.

“Nếu có ai hỏi, em sẽ kể chuyện này. Thầy thấy được không?”

Hay là em nên thành thật kể tất cả những chuyện thầy đã làm nhỉ? Nghe tôi thì thầm vậy, thầy cuống quýt lắc đầu, đồng tình với câu chuyện bịa của tôi.

Tôi không biết tại sao mình lại làm vậy. Có khi là do thấy thầy tội nghiệp, hoặc cũng có thể là để che đậy chuyện mình đã làm để giết thầy. Tôi bỏ thầy lại nơi đó, một mình đi theo con đường xuống núi. Trời tối

nhưng tôi lơ mơ nhìn được đường. Từ ven bãi giữ xe rộng lớn, tôi nhìn xuống ánh đèn phố thị xa xa.

Tôi quay lại phía thầy.

“Tại sao thầy chỉ mắng mỗi em mãi vậy?”

Tôi hỏi thử. Thầy lúng túng, nhìn tôi chăm chăm. Yên lặng một lúc, thầy mới nói trong khổ sở.

“Ai cũng được...”

“Nhưng đó là việc không nên mà thầy?”

Thầy Haneda đáp bằng giọng run rẩy nhưng nghiêm chặt răng.

“Vì thầy sợ...”

Tôi để thầy lại đó, bước trên con đường tối dẫn xuống núi.

Màn hình tivi chuyển kênh, đổi thành chương trình giải trí tổng hợp khá nổi tiếng. Tôi nhìn ra phía sau thì thấy chị đang cầm điều khiển. Ý định kiên quyết muốn xem chương trình này hiện rõ trên mặt chị.

“Em nên học bài đi, tivi để chị xem cho.”

“Lâu rồi em mới về mà...”

Tôi nhỏ giọng cãi lại song chị vờ như không nghe thấy. Thế nên tôi đành từ bỏ ý muốn xem phim hoạt hình.

Mẹ đang chuẩn bị bữa tối, nhìn chân tôi rồi cảm khái:

“Nghĩ mới nhớ, đây là lần thứ hai Masao nhập viện nhĩ.”

Lần đầu tiên là khi tôi bị tai nạn xe.

“Hồi đó con siêu lăm, bị tiêm đủ thứ thuốc mà tên toàn viết bằng chữ Katakana ấy. Thế nên có một thời gian da con xanh lét cả người luôn.”

Mẹ nói băng quơ.

“Da con màu xanh sao?”

Tôi nhớ về Ao.

Tôi hỏi mẹ kĩ hơn về chuyện tai nạn, thì ra khi được đưa tới bệnh viện, trên mặt tôi có một vết sẹo khủng khiếp lắm. Tuy sau đó đã được phẫu thuật chỉnh hình nhưng nghe nói miệng tôi rách toạc lên tận má. Có vẻ như khi xảy ra tai nạn, mảnh kim loại bắn ra với tốc độ cao đã gây tổn thương mặt tôi. Suýt nữa tôi mất cả mũi và một bên tai thì phải.

Tôi thấy lạ vô cùng. Đây là lần đầu tôi nghe những chuyện này. Ngoại hình của tôi khi ấy có một số điểm khá giống với vẻ ngoài của Ao nhưng không phải vì vậy mà có liên quan đến nhau.

Rốt cuộc, Ao là gì mới được nhỉ?

Cậu ta như thần hộ mệnh của tôi nhưng đồng thời cũng là một phần đen tối đã thành hình của trái tim tôi. Dù tôi giải thích không được trôi chảy cho lắm nhưng nếu cụm từ “người bị hại” dùng để chỉ một sinh vật nào đó thì ấy chắc chắn là Ao.

Tôi đọc được trong sách rằng khi còn nhỏ, những người phải gánh chịu nỗi đau khủng khiếp như bị ngược đãi chẳng hạn, tâm lý của họ sẽ tạo ra một nhân cách khác để gánh vác nỗi đau đó thay mình. Tức là đa nhân cách. Nhưng điều này hiếm khi xảy ra, ngay cả thông tin trong cuốn sách tôi đọc cũng chưa được khoa học chấp nhận. Theo ý kiến của các nhà khoa học, việc đa nhân cách là không thể xảy ra. Nhưng nếu có nhân cách thay tôi gánh chịu đau đớn, thay tôi thù hận thế giới này và trở thành người bị hại thì đó chắc chắn là Ao. Tất nhiên, Ao không phải nhân cách khác của tôi. Chỉ là tôi đã chứng kiến một phần trong tim mình biến thành ảo ảnh mang tên Ao mà thôi. Có lẽ, kí ức của tôi khi nhìn thấy dáng vẻ mình lúc nhập viện trong gương vẫn đang ngủ vùi đâu đó đã “tạo hình” cho ảo ảnh mang tên Ao chăng?

Tôi chỉ đáp lời mẹ qua loa và cho phép bản thân để chuyện này mãi mãi là một sự mơ hồ.

Kì nghỉ hè kết thúc, học kì hai bắt đầu.

Buổi sáng ngày đầu tiên.

Các bạn đối xử với tôi như thể những chuyện xảy ra trong học kì một chưa từng tồn tại. Ninomiya cũng nói chuyện vui vẻ với tôi về Korokoro. Bởi vậy mới thấy cậu ấy là một bạn nữ rất dễ nói chuyện. Tôi nghĩ vụ gạt chân tôi lúc tổng vệ sinh cuối học kì một không phải do cậu ấy cố tình đâu.

Tôi đã không còn là mục tiêu bị chửi bới nữa. Có lẽ mọi người đã quên thật hoặc họ vốn chẳng hề coi đó là chuyện gì ghê gớm. Dù sao thì kẻ gây hại chẳng bao giờ đặt nặng sự việc như người bị hại. Tuy nhiên, không phải vì thế mà tôi bắt mẫn chuyện mọi người chỉ làm điều có lợi cho mình. Không hiểu vì sao tôi có thể nghĩ được như vậy. Nếu muốn mọi người cảm thấy có lỗi vì những gì họ đã làm hồi học kì một thì tôi đã chẳng bịa chuyện làm gì.

Cửa phòng học mở ra, một người phụ nữ nhỏ nhắn xuất hiện.

Lớp học đang ồn ào bỗng trở nên im lặng. Cả lớp đều chú ý đến người vừa bước vào và nhanh chóng nhận ra đó là giáo viên chủ nhiệm mới. Vì thầy Haneda đang nằm viện nên trường tôi đã thuê tạm giáo viên khác.

Tôi nhớ lại lần đầu thầy Haneda đến lớp. Khi ấy, tôi đã nghĩ nếu có thể thân thiết với thầy thì tốt biết bao.

“Chào các em.”

Cô giáo cất lời chào trong sự căng thẳng. Cô khá trẻ, nghe nói mới tốt nghiệp đại học. Một giáo viên có nét mặt hiền dịu. Cô viết tên mình thật to lên bản đen.

Thời gian trôi qua, những lời bình phẩm về giáo viên mới dần xuất hiện. Cô giáo mới không được phụ huynh quý mến như thầy Haneda. Cô không làm “Báo Lớp Năm” nên bị cho là không nhiệt huyết bằng thầy.

Và, cô không hoàn hảo. Thỉnh thoảng, cô lại viết sai chữ hoặc không tự tin cho lắm khi làm mấy phép tính đơn giản. Cô sẽ không nhận ra mình sai cho đến khi học sinh chỉ ra. Lúc bị nói, cô ngượng ngùng gãi đầu.

Khác với thầy Haneda lúc nào cũng chần chu chuyện giờ giấc, cô giáo mới rất hay trễ giờ. Mọi người trong lớp ai cũng thoải mái. Nhưng trong một vài lần toàn trường tập trung, lớp lại bị nhắc nhở về vấn đề nói chuyện nhiều quá.

Mặc dù vậy nhưng cô vẫn luôn cố gắng hết mình. Tuy mọi người không đánh giá cao nhưng ấy cũng là do cô vụng về.

Vào giờ tan trường một ngày nọ, tôi đã hỏi cô.

Sau khi kết thúc giờ sinh hoạt, học sinh gần như đã rời lớp hết. Bên ngoài, mặt trời đã ngả bóng, bầu trời nhuộm màu đỏ rực, có cơn gió mát thổi vào từ cửa sổ để mở.

Cô ngồi ở bàn giáo viên, dọn dẹp lại sổ và sách giáo khoa mà cô đã để bừa bộn. Tôi đến gần và gọi cô. Cô nghiêng đầu nhìn tôi.

“Cô không sợ người xung quanh đánh giá mình sao ạ?”

Tôi hỏi, trong đầu nghĩ tới thầy Haneda. Thầy luôn cố gắng không để bị đánh giá tệ, thế nên mới nghĩ ra chuyện để tôi làm vật hi sinh. Tôi là người bị hại nhưng tôi cũng hiểu được cảm giác của thầy. Một khi còn sống, hẳn là ai cũng vậy. Luôn bị người khác nhìn nhận và đánh giá. Không muốn xấu hổ, chỉ muốn người khác nghĩ tốt về mình. Được khen thì vui đấy nhưng lại lo lắng bản thân sẽ bị cười nhạo khi thất bại. Chắc hẳn, mọi người luôn nghĩ người khác nghĩ gì về mình để rồi trở nên sợ hãi và bất an.

Nhưng cô giáo này lại khiến tôi thắc mắc chuyện đó. Vì trong lúc chơi bóng ném với học sinh lớp dưới, cô bất cẩn tới mức để mình chảy máu mũi, bật khóc nhưng trông vui vẻ biết bao.

Bối rối trước câu hỏi đường đột của tôi, cô khoanh tay, miệng ậm ừ, dáng vẻ như đang ra sức nghĩ ra câu trả lời.

Trong lớp học yên tĩnh vắng người, tôi và cô đối diện nhau. Ngoài hành lang có ai đang chạy làm tiếng cặp sách vang lên lách cách.

Mãi sau, cô mới ngượng ngùng đáp:

“Đó là kết quả cô đã cố gắng hết sức rồi mà em, nên đành chịu thôi.”

Chắc hẳn tôi sẽ không trở thành con cừu thế mạng cho bất kì ai nữa. Tôi của khi ấy đã nghĩ như thế.

HẾT

LỜI BẮT

Vào một năm rưỡi trước, có biên tập viên từ Gentosha liên lạc với tôi rằng: “Anh có muốn hợp tác làm việc cùng chúng tôi không ạ?”. Nhưng lúc ấy ngoài viết lách, tôi còn bận bịu việc khác nên không phải lúc có thể viết sách.

Ngoài ra, tôi còn nhận được yêu cầu viết truyện dài từ các nhà xuất bản khác nữa. Nghĩa là cho đến giờ, tôi đã lảng đi yêu cầu của các bên đó cũng như né tránh lời mời của Gentosha. Ấy vậy mà trong lúc ấy, tôi vẫn tranh thủ ăn bữa cơm do biên tập viên Gentosha mời, lòng vừa áy náy vừa xin thêm bát nữa.

Nhưng lần này, sách được phát hành một cách toàn vẹn, tôi đã có thể thở phào nhẹ nhõm. Giờ tôi có thể an tâm để họ mời đi ăn được rồi. Sự mệnh tìm những địa điểm ăn ngon đang rực cháy trong tim tôi.

Lần đầu hỏi về chuyện công việc, biên tập viên Gentosha đã nói với tôi thế này:

“Anh cứ viết cái gì anh thích là được ạ.”

Tôi đã phải viết trong sự lo lắng. Không biết mình có bị yêu cầu phải tạo ra khúc ngoặt bí ẩn hay đoạn kết phải khiến độc giả cảm động không. Nhưng biên tập viên này đã nói rõ với tôi rằng không có bất cứ yêu cầu nào cả. Trong quán giải khát ở quê nhà tôi là thành phố Toyohashi, tỉnh Aichi, tôi đã hỏi đi hỏi lại câu “Tôi có thể tự do viết bất cứ thứ gì mình thích là

được nhỉ” tậ mấy lần liền. Biên tập viên đã xác nhận với tôi cứ như vậy là được.

Thế là tôi viết. Viết đúng theo ý thích của mình.

À mà trong tác phẩm lần này, đôi khi nhân vật chính có những suy nghĩ không giống con nít cho lắm nên tôi đã lo mình sẽ bị chỉ trích vì chi tiết đó. Về cơ bản, tôi thường không chú ý đến độ tuổi - dù nhỏ - của người kể chuyện nên đã dùng nhiều từ ngữ dùng trong văn nói. Đó là vì tôi nghĩ “từ ngữ” không quan tâm đến chuyện người tiếp nhận còn nhỏ hay đã trưởng thành mà thứ chứa đựng ý nghĩa của “từ ngữ” đó sẽ được ghi chép vào đầu ta, trở thành suy nghĩ trong lúc nó còn chưa được biết mặt đặt tên.

Lời cuối, tôi xin trân trọng cảm ơn những người đã giúp đỡ tôi hoàn thành cuốn sách này. Cảm ơn biên tập viên Hino rất nhiều.

Ngày 21 tháng 8 năm 2001

Otsuichi

[1] Bikkuriman (ビックリマン - Surprise Man) là một dòng bánh kẹo do Lotte sản xuất, sản phẩm gây chú ý với các hình dán ngẫu nhiên bên trong.

[2] Còn gọi là cá Piranha, xuất xứ từ miền Tây Nam Brazil. Đây là loài cá có kích thước lớn, hung dữ, nguy hiểm với hàm răng sắc nhọn.

[3] Trong môn bóng chày chính thống, pitcher là cầu thủ ném bóng, batter là cầu thủ đánh bóng (bằng gậy sắt hoặc gỗ).

[4] Thuật ngữ trong môn bóng chày, chỉ cú đánh bóng mạnh và cao đến mức bóng bay khỏi sân.

[5] Tạm dịch từ tên gốc Obocchama-kun.

[6] Khoảng thời gian có nhiều ngày lễ của Nhật Bản từ cuối tháng 4 đến đầu tháng 5.

[7] Nhà văn viết truyện thiếu nhi nổi tiếng của Nhật.

[8] Trong tiếng Nhật, “Ao” nghĩa là màu xanh dương.

[9] Loạt trò chơi điện tử nhập vai của Nhật Bản do hãng Nintendo phát hành.

[10] “Eta” nghĩa đen là người làm việc dơ bẩn, “hinin” nghĩa là không phải người. Hai từ này ám chỉ những kẻ tội phạm, kẻ ăn xin, đồ tể, người thuộc da...

[11] Sàn lát vật liệu hữu cơ.

[12] Trang cuối báo giấy ở Nhật luôn là phần giới thiệu và lịch chiếu các chương trình tivi trong ngày.

[13] Tên gọi tắt của *Family Computer*, máy chơi trò chơi điện tử 8-bit thế hệ ba do Nintendo sản xuất và ra mắt lần đầu vào năm 1983.

[14] Ý nói đến các trận đấu dùng bóng chày mềm (loại bóng bằng cao su chứ không phải bằng da thông thường) đặc trưng ở Nhật dành cho cấp tiểu học và trung học cơ sở.

[15] Phòng học nấu ăn, thuê thùa, phân loại rác... và nhiều loại công việc nhà khác.

[16] Trường học ở Nhật Bản thường có ba học kì, kết thúc mỗi học kì đều tổ chức lễ bế giảng.

TABLE OF CONTENTS

Chương Một

- 1.
- 2.
- 3.

Chương Hai

- 1.
- 2.
- 3.

Chương Ba

- 1.
- 2.
- 3.

Chương Bốn

- 1.
- 2.
- 3.
- 4.

Chương Năm

- 1.
- 2.
- 3.

Lời bạt